

Bryssel den 28.9.2017
C(2017) 6389 final

KOMMISSIONENS TILLKÄNNAGIVANDE

av den 28.9.2017

**HANDBOK FÖR UTFÄRDANDE OCH VERKSTÄLLIGHET AV EN EUROPEISK
ARRESTERINGSORDER**

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Förteckning över förkortningar	7
FÖRORD	11
INLEDNING	12
1. Översikt över den europeiska arresteringsordern	12
1.1. Bakgrund till den europeiska arresteringsordern	12
1.2. Definition av den europeiska arresteringsordern och dess huvudsakliga innehåll.....	12
1.3. Formuläret för en europeisk arresteringsorder	14
DEL I: UTFÄRDANDE AV EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER	16
2. Krav för utfärdande av en europeisk arresteringsorder	16
2.1. Den europeiska arresteringsorderns tillämpningsområde	16
2.1.1. För lagföring.....	16
2.1.2. Verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd	17
2.1.3. Kraven för ett verkställbart rättsligt avgörande.....	17
2.2. Förteckningen över 32 brott som medför överlämnande utan kontroll av dubbel straffbarhet	19
2.3. Accessoriska brott	19
2.4. Proportionalitet.....	20
2.5. Andra åtgärder som är tillgängliga inom ramen för de unionsrättsliga instrumenten för straffrättsligt samarbete	21
2.5.1. Den europeiska utredningsordern.....	22
2.5.2. Överföring av fångar	23
2.5.3. Den europeiska övervakningsordern.....	24
2.5.4. Överföring av övervakningsbeslut och alternativa påföljder	25
2.5.5. Bötesstraff	25
2.5.6. Överföring av straffrättsliga förfaranden	26
2.6. Specialitetsbestämmelsen — möjligheter till åtal för andra brott	26
3. Förfarande för att utfärda en europeisk arresteringsorder	28
3.1. Andra pågående straffrättsliga förfaranden och europeiska arresteringsorder avseende samma person	28
3.1.1. I den utfärdande medlemsstaten	28

3.1.2.	I en annan medlemsstat	28
3.2.	Hur formuläret för den europeiska arresteringsordern ska fyllas i.....	29
3.2.1.	Uppgifter som alltid behövs	29
3.2.2.	Användbara kompletterande uppgifter från den utfärdande rättsliga myndigheten...	30
3.3.	Översändande av den europeiska arresteringsordern	30
3.3.1.	När det inte är känt var den eftersökta personen befinner sig	30
3.3.2.	När det är känt var den eftersökta personen befinner sig	31
3.3.3.	Översändande av den europeiska arresteringsordern till medlemsstater som inte använder SIS	32
3.4.	Översättning av den europeiska arresteringsordern	32
3.5.	Efter gripandet av den eftersökta personen: samarbete och kommunikation med den verkställande medlemsstatens behöriga myndigheter	33
DEL II: VERKSTÄLLIGHET AV EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER		34
4.	Förfarande för att verkställa en europeisk arresteringsorder	34
4.1.	Tidsfrister för att besluta om verkställighet av en europeisk arresteringsorder	34
4.2.	Tidsfrister för att överlämna personen (efter beslutet om att verkställa den europeiska arresteringsordern)	35
4.3.	Översättning av den europeiska arresteringsordern	35
4.4.	Kommunikation mellan behöriga rättsliga myndigheter i medlemsstaterna <i>före</i> beslutet om överlämnande.....	36
4.4.1.	När ska kommunikation ske?	36
4.4.2.	Hur sker kommunikationen?	37
4.5.	Den verkställande rättsliga myndighetens skyldighet att underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten <i>efter</i> att ha beslutat om överlämnande.....	39
4.5.1.	Underrättelse om beslutet om överlämnande	39
4.5.2.	Uppgifter om tid som den eftersökta varit frihetsberövad	39
4.6.	Hålla den eftersökta personen frihetsberövad i den verkställande medlemsstaten	40
5.	Beslut om överlämnande	41
5.1.	Allmän skyldighet att verkställa europeiska arresteringsorder	41
5.2.	Förteckningen över 32 brott som medför överlämnande utan kontroll av dubbel straffbarhet	42
5.3.	Accessoriska brott	42
5.4.	Skäl för att vägra verkställighet	43

5.4.1.	Obligatoriska skäl för att vägra verkställighet	43
5.4.2.	Fakultativa skäl för att vägra verkställighet	45
5.5.	Utevarodomar	47
5.6.	Verkställande rättsliga myndigheters hänsyn till grundläggande rättigheter	49
5.7.	Proportionalitet — den verkställande medlemsstatens roll	51
5.8.	Garantier som ska lämnas av den utfärdande medlemsstaten	52
5.8.1.	Omprövning av fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid	52
5.8.2.	Återsändande av medborgare eller bosatta	53
5.9.	Uppskjutande eller tillfälligt överlämnande	53
5.9.1.	Allvarliga humanitära skäl	53
5.9.2.	Pågående straffrättsligt förfarande eller verkställighet av ett frihetsstraff	54
5.9.3.	Tillfälligt överlämnande i stället för uppskjutande	54
5.9.4.	Uppskjutande av en europeisk arresteringsorder på grund av att en verklig risk för omänsklig och förnedrande behandling av den eftersökta personen konstaterats	55
5.10.	Flera europeiska arresteringsorder avseende samma person	55
5.10.1.	Beslut om vilken europeisk arresteringsorder som ska verkställas	55
5.10.2.	Parallella förfaranden	56
6.	Avräkning av tiden för frihetsberövande i den verkställande staten	57
7.	Efterföljande överlämnande	57
7.1.	Till en annan medlemsstat	57
7.2.	Till ett tredjeland	59
8.	Åtaganden gentemot tredjeländer	59
8.1.	Europeiska arresteringsorder och framställningar om utlämning som ges in samtidigt för samma person	59
8.1.1.	Framställningar från tredjeländer	59
8.1.2.	Framställningar från den internationella brottmålsdomstolen	60
8.2.	Föregående utlämning från ett tredjeland och specialitetsbestämmelsen	60
9.	Transitering	61
9.1.	Transitering via en annan medlemsstat	61
9.2.	Medborgare och varaktigt bosatta i transiteringsmedlemsstaten	62
9.3.	Utlämning från ett tredjeland till en medlemsstat	62

10.	Icke verkställda europeiska arresteringsorder	62
10.1.	Se till att personen inte grips igen i samma medlemsstat.....	62
10.2.	Meddelande till den utfärdande medlemsstaten	62
10.3.	Den utfärdande rättsliga myndighetens bedömning av om den europeiska arresteringsordern ska bibehållas	62
10.4.	Översyn av långvariga europeiska arresteringsorder i SIS	63
11.	Den eftersökta personens processuella rättigheter	63
11.1.	Rätt till tolkning och översättning	64
11.2.	Rätt till information.....	64
11.3.	Rätt till tillgång till en försvarare	65
11.4.	Rätt att få en tredje part underrättad om frihetsberövande.....	66
11.5.	Rätt att kontakta tredje parter	66
11.6.	Rätt att kontakta konsulära myndigheter.....	66
11.7.	Särskilda rättigheter för barn.....	66
11.8.	Rätt till rättshjälp	67
	BILAGA I — Rambeslut om en europeisk arresteringsorder, icke-officiell konsolidering	68
	BILAGA II — FORMULÄR FÖR EUROPEISK ARRESTERINGSORDER, återfinns i bilagan till rambeslutet om en europeisk arresteringsorder	92
	BILAGA III — RIKTLINJER FÖR HUR FORMULÄRET FÖR DEN EUROPEISKA ARRESTERINGSORDERN SKA FYLLAS I	100
	BILAGA IV — SPRÅK SOM MEDLEMSSTATERNA GODTAR VID MOTTAGANDET AV EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER.....	116
	BILAGA V — FÖRTECKNING ÖVER AVGÖRANDEN FRÅN EU-DOMSTOLEN RÖRANDE RAMBESLUTET OM EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER.....	118
	BILAGA VI — AVGÖRANDEN FRÅN EU-DOMSTOLEN RÖRANDE PRINCIPEN <i>NE BIS IN IDEM</i>	120
	BILAGA VII — STANDARDFORMULÄR FÖR BESLUT OM EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER.....	125
	BILAGA VIII — FÖRTECKNING ÖVER MEDLEMSSTATER VARS RÄTTSSYSTEM MEDGER ÖVERLÄMNANDE FÖR BROTT SOM ÄR BELAGDA MED ETT LÄGRE STRAFF ÄN DEN STRAFFTRÖSKEL SOM ANGES I ARTIKEL 2.1 I RAMBESLUTET OM EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER, NÄR SÅDANA BROTT ÄR ACCESSORISKA TILL DET ELLER DE HUVUDBROTT SOM OMFATTAS AV DEN EUROPEISKA ARRESTERINGSORDERN.....	127

BILAGA IX — VÄGLEDANDE FÖRLAGA TILL DEN RÄTTIGHETSINFORMATION SOM SKA LÄMNAS TILL PERSONER SOM FRIHETSBERÖVATS PÅ GRUNDVAL AV EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER.....	128
--	-----

Förteckning över förkortningar

EJN	Europeiska rättsliga nätverket (European Judicial Network)
Rambeslutet om en europeisk arresteringsorder <i>eller</i> rambeslutet	Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna
Sirene	Supplementary Information Request at the National Entries (begäran om kompletterande uppgifter vid de nationella gränsövergångarna)
SIS	Schengens informationssystem
Tillämpningskonventionen	Konventionen om tillämpning av Schengenavtalet

Ansvarsfriskrivning:

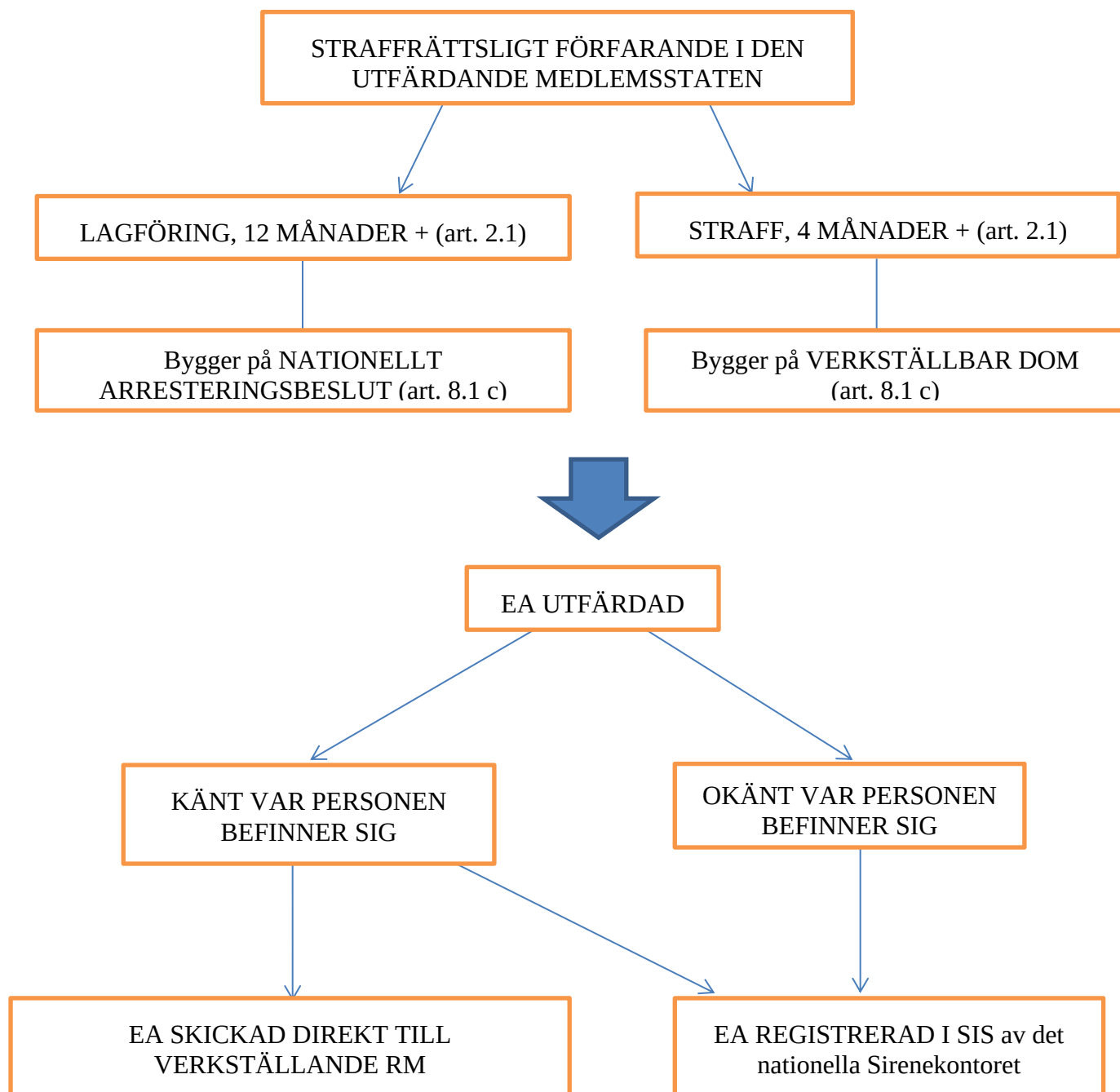
Denna handbok är varken rättsligt bindande eller uttömmande. Den påverkar inte befintlig unionslagstiftning eller dess framtida utveckling. Den påverkar inte heller den tolkning av unionens lagstiftning som EU-domstolen kan komma att göra.

UTFÄRDANDE AV EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

Huvudsakliga steg

(RM = Rättslig myndighet)

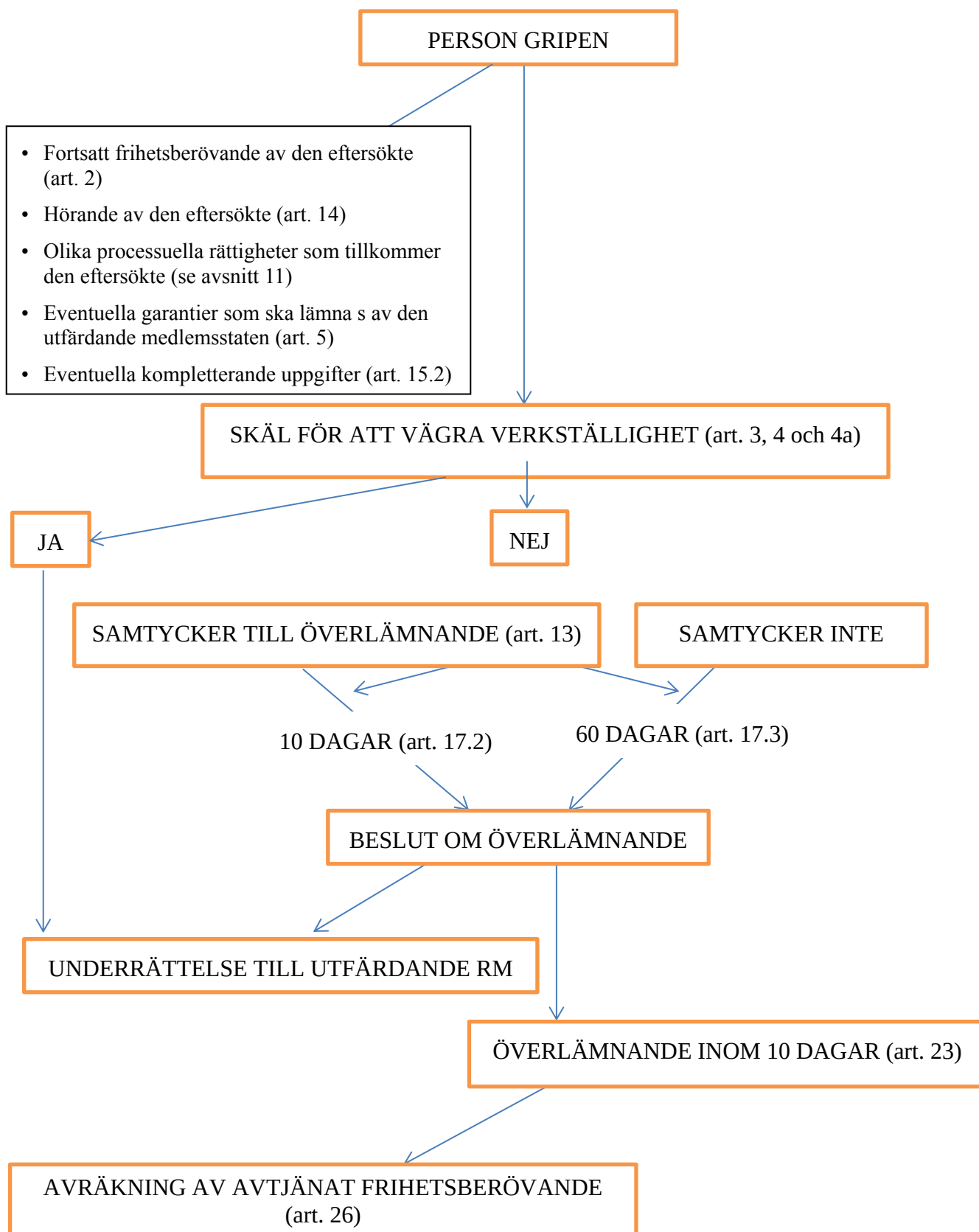
(EA = Europeisk arresteringsorder)

VERKSTÄLLIGET AV EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

Huvudsakliga steg

(RM = Rättslig myndighet)

FÖRORD

Denna handbok är en reviderad version av den europeiska handboken för utfärdande av en europeisk arresteringsorder, som utfärdades av rådet 2008¹ och reviderades 2010². Efter utgången av den femåriga övergångsperioden enligt Lissabonfördraget avseende rättsakter inom den f.d. tredje pelaren³, inbegripet rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna⁴, tog kommissionen över uppgiften att uppdatera och revidera handboken.

Denna handbok beaktar de erfarenheter som gjorts under de senaste 13 årens tillämpning av den europeiska arresteringsordern i unionen. Syftet med denna revidering har varit att uppdatera handboken och göra den mer fullständig och användarvänlig. Vid utarbetandet av denna senaste version av handboken har kommissionen rådgjort med olika berörda parter och sakkunniga, blanda annat Eurojust, det europeiska rättsliga nätverkets sekretariat samt regeringsexperter och rättsliga myndigheter i medlemsstaterna.

Handboken finns tillgänglig på internet på följande adress <https://e-justice.europa.eu> på alla unionens officiella språk.

¹ 8216/2/08 REV 2 COPEN 70 EJN 26 EUROJUST 31.

² 17195/1/10 REV 1 COPEN 275 EJN 72 EUROJUST 139.

³ Protokoll (nr 36) om övergångsbestämmelser.

⁴ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

INLEDNING

1. ÖVERSIKT ÖVER DEN EUROPEISKA ARRESTERINGSORDERN

1.1. Bakgrund till den europeiska arresteringsordern

Rambeslutet om en europeisk arresteringsorder antogs av rådet den 13 juni 2002 och medlemsstaterna skulle vidta nödvändiga åtgärder för att följa det senast den 31 december 2003. Från och med den 1 januari 2004 har de nya reglerna för överlämnande med några få undantag ersatt utlämningsförfarandena. Vad gäller överlämnande mellan medlemsstaterna har motsvarande bestämmelser i följande konventioner ersatts:

- a) Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 (ETS nr 024), tilläggsprotokollet till denna av den 15 oktober 1975 (ETS nr 086), det andra tilläggsprotokollet till denna av den 17 mars 1978 (ETS nr 098) och Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977 (ETS nr 090), vad gäller utlämning.
- b) Avtalet av den 26 maj 1989 om förenkling och modernisering av förfarandena för översändande av utlämningsansökningar.
- c) Konventionen av den 10 mars 1995 om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater⁵.
- d) Konventionen av den 27 september 1996 om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater⁶.
- e) Avdelning III kapitel 4 i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna⁷.

1.2. Definition av den europeiska arresteringsordern och dess huvudsakliga innehåll

Den europeiska arresteringsordern är ett i unionen verkställbart rättsligt avgörande som utfärdas i en medlemsstat och verkställs i en annan medlemsstat på grundval av principen om ömsesidigt erkännande.

Som EU-domstolen uttalade i målen C-452/16, Poltorak⁸, och C-477/16 PPU, Kovalkovas⁹, följer det av artikel 1.1 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder att arresteringsordern utgör ett ”rättsligt avgörande” som måste utfärdas av en ”rättslig myndighet” i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet. Domstolen fann att orden ”rättslig myndighet” i artikel 6.1 i rambeslutet inte endast pekar ut domstolarna i en

⁵ EGT C 78, 30.3.1995, s. 2.

⁶ EGT C 313, 23.10.1996, s. 12.

⁷ EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

⁸ Domstolens dom av den 10 november 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:858.

⁹ Domstolens dom av den 10 november 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:861.

medlemsstat, utan kan täcka in de myndigheter som deltar i rättskipningen i den berörda rättsordningen i en vidare bemärkelse. Domstolen konstaterade dock att begreppet ”rättslig myndighet”, som avses i nämnda bestämmelse, inte ska tolkas så, att det även kan omfatta polisväsendet eller ett organ inom den verkställande makten i en medlemsstat, såsom ett ministerium, och att akter som utfärdats av sådana myndigheter inte kan anses utgöra ”rättsliga avgöranden”.

Den europeiska arresteringsordern har ersatt det traditionella systemet för utlämning med en enklare och snabbare mekanism för överlämnande av eftersökta personer för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd. En arresteringsorder får utfärdas för

- a) lagföring av gärningar som enligt inhemsk lag kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer (i samband med undersökning, utredning eller rättegång till dess att en slutlig fällande dom har meddelats), eller
- b) verkställighet av ett straff eller en frihetsberövande åtgärd på minst fyra månader.

Dessa kriterier a) och b) är inte kumulativa.

För att förenkla framställningarna och göra det enklare att besvara dem utfärdas de nu på ett enhetligt sätt genom att ett formulär för en europeisk arresteringsorder fylls i. Det är dock alltid nödvändigt att en nationell verkställbar dom eller en nationell arresteringsorder eller ett liknande rättsligt avgörande har utfärdats före och separat från den europeiska arresteringsordern (se avsnitt 2.1.3).

Centralmyndigheterna, som tidigare spelade en viktig roll i utlämningsförfarandet, deltar nu i regel inte i beslutsprocessen i förfaranden för en europeisk arresteringsorder. Artikel 7 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder föreskriver dock att medlemsstaterna får utse centralmyndigheter för att biträda de rättsliga myndigheterna, särskilt för översändande och mottagande av europeiska arresteringsorder.

I medlemsstater där Schengens informationssystem (SIS) är i drift (vid tidpunkten för utfärdandet av denna handbok – alla medlemsstater utom Irland och Cypern) spelar de nationella Sirenekontoren en viktig roll i processen för den europeiska arresteringsordern när en motsvarande registrering har lagts in i SIS. Reglerna och förfarandena för medlemsstaternas samarbete rörande registreringar av gripanden som bygger på europeiska arresteringsorder anges i artiklarna 24–31 i rådets beslut 2007/533/RIF av den 12 juni 2007 om inrättande, drift och användning av andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II)¹⁰ (SIS II-beslutet) och i avsnitt 3 i Sirenehandboken¹¹.

Rambeslutet om en europeisk arresteringsorder avspeglar en strävan efter integration i ett gemensamt rättsligt område. Det är det första rättsliga instrumentet för samarbete mellan

¹⁰ EUT L 205, 7.8.2007, s. 63.

¹¹ Kommissionens genomförandebeslut (EU) 2016/1209 av den 12 juli 2016 om ändring av bilagan till genomförandebeslut 2013/115/EU om antagande av Sirenehandboken och övriga genomförandeåtgärder avseende andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II) (EUT L 203, 28.7.2016, s. 35).

medlemsstaterna på straffrättsområdet som bygger på principen om ömsesidigt erkännande. Den utfärdande medlemsstatens avgörande måste erkännas utan vidare formaliteter och enbart på grundval av rättsliga kriterier.

Överlämning av medborgare är, med få undantag, en princip och en allmän regel. Dessa undantag rör verkställighet av frihetsstraff i hemlandet och gäller även varaktigt bosatta. Det har visat sig att i praktiken rör omkring en femtedel av alla överlämnanden i unionen ett lands egna medborgare.

Skälen för att vägra verkställighet är begränsade och förtecknas uttömmande i artiklarna 3, 4 och 4a i rambeslutet. För 32 kategorier av brott finns det inte någon kontroll av dubbel straffbarhet som skäl för att vägra verkställighet och överlämnande, förutsatt att brotten, som de definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år i den utfärdande medlemsstaten.

Om den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten inte anser att brotten i fråga faller inom artikel 2.2 i rambeslutet kan dubbel straffbarhet fortfarande vara tillämpligt. EU-domstolen fann i målet Grundza¹² att det vid bedömningen av huruvida dubbel straffbarhet föreligger ankommer på den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten att pröva huruvida de omständigheter som utgör brottet, i sig även skulle vara straffbara i den verkställande medlemsstaten om de hade ägt rum i denna stat (se avsnitt 5.2).

Sedan den 28 mars 2011 har rambeslutet om en europeisk arresteringsorder en ändrad lydelse, enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF¹³. Enligt det rambeslutet utgick artikel 5 led 1 och infördes en ny artikel 4a om beslut som meddelats när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen (utevarodom).

1.3. Formuläret för en europeisk arresteringsorder

Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande som har utfärdats i den form som föreskrivs i rambeslutet. Formuläret är tillgängligt på alla unionens officiella språk. Endast **detta formulär får användas** och det får inte ändras. Rådets avsikt var att skapa ett hjälpmedel i arbetet som lätt kan fyllas i av de utfärdande rättsliga myndigheterna och erkännas av de verkställande rättsliga myndigheterna.

Formuläret gör att det går att undvika tidskrävande och dyra översättningar och att uppgifterna blir lättillgängliga. Eftersom formuläret i princip utgör den enda grunden för att gripa och därefter överlämna den eftersökte, bör det fyllas i omsorgsfullt så att onödiga framställningar om kompletterande information kan undvikas.

Formuläret kan fyllas i antingen direkt på nätet med användning av Europeiska rättsliga nätverkets (EJN) e-verktyg Kompendium på EJN:s webbplats eller som ett formulär i

¹² Domstolens dom av den 11 januari 2017, Grundza, C-289/15, ECLI:EU:C:2017:4, punkt 38.

¹³ Rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 om ändring av rambesluten 2002/584/RIF, 2005/214/RIF, 2006/783/RIF, 2008/909/RIF och 2008/947/RIF och om stärkande av medborgarnas processuella rättigheter och främjande av tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på ett avgörande när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen (EUT L 81, 27.3.2009, s. 24).

wordformat som kan laddas ned från avdelningen Bibliotek på samma webbplats (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>).

Det är lika lätt att fylla i formuläret på nätet som att fylla i wordformuläret, men onlineversionen har flera moderna, användbara och användarvänliga funktioner, t.ex.

- a) möjligheten att direkt importera behörig rättslig myndighet från verktyget EJN:s ”Judicial Atlas”,
- b) att man kan få formuläret på det eller de språk som den verkställande medlemsstaten godtar, och
- c) att det går att spara och skicka det via e-post.

DEL I: UTFÄRDANDE AV EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

2. KRAV FÖR UTFÄRDANDE AV EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

2.1. Den europeiska arresteringsorderns tillämpningsområde

En rättslig myndighet kan utfärda en europeisk arresteringsorder i två syften (artikel 1.1 i rambeslutet):

- a) för lagföring, eller
- b) för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

Punkt a avser straffrättsliga förfaranden där den eftersökte kan lagföras. Punkt b avser verkställbara fängelsestraff eller andra frihetsberövande åtgärder för brott, meddelade av en domstol. Det är inte möjligt att utfärda en europeisk arresteringsorder för alla brott, utan detta är begränsat till brott av en viss svårhetsgrad, vilket förklaras närmare längre fram.

I vissa medlemsstaters rättssystem kan en europeisk arresteringsorder avseende verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd utfärdas även om domen inte är slutlig och alltså fortfarande kan bli föremål för överprövning. I andra medlemsstaters rättssystem kan denna typ av europeisk arresteringsorder utfärdas endast när fängelsestraffet eller den frihetsberövande åtgärden är slutlig. Det rekommenderas att den verkställande rättsliga myndigheten vad beträffar verkställighet av en europeisk arresteringsorder erkänner den utfärdande rättsliga myndighetens klassificering, även om den inte motsvarar dess eget rättssystem i detta hänseende.

Det bör i detta sammanhang noteras att utfärdande rättsliga myndigheter uppmanas att överväga om det i det enskilda ärendet är proportionerligt att utfärda en europeisk arresteringsorder (se avsnitt 2.4) eller om en mindre ingripande unionsåtgärd skulle kunna användas för att uppnå ett likvärdigt resultat (se avsnitt 2.5).

2.1.1. För lagföring

En europeisk arresteringsorder får utfärdas för lagföring av gärningar som enligt inhemsk lag kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i **tolv månader eller mer** (artikel 2.1 i rambeslutet).

Med detta avses det maximistraff som är föreskrivet för gärningen i den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning. Maximistraffet i den verkställande medlemsstatens lagstiftning är inte relevant i detta hänseende.

”Artiklarna 2.4 och 4.1 i rådets rambeslut 2002/584 ... ska tolkas så, att dessa bestämmelser utgör hinder för att det i den verkställande medlemsstaten, för överlämnande i enlighet med en europeisk arresteringsorder, uppställs ett krav inte bara på att den gärning för vilken arresteringsordern utfärdats motsvarar brott enligt lagen i den medlemsstaten, utan också på att brottet, enligt nämnda lag, kan leda till en frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer.”

”Lagföring” inbegriper skedet före rättegång i straffrättsliga förfaranden. Syftet med den europeiska arresteringsordern är dock inte att överföra personer endast för att höra dem som misstänka. För det syftet kan andra åtgärder övervägas i stället, t.ex. en europeisk utredningsorder. I avsnitt 2.5 presenteras i korthet andra åtgärder inom det straffrättsliga samarbetet.

2.1.2. *Verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd*

En europeisk arresteringsorder får utfärdas för verkställighet av ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd på **minst fyra månader** (artikel 2.1 i rambeslutet). I situationer där endast en kort tid av straffet återstår att avtjäna rekommenderas behöriga rättsliga myndigheter dock att överväga om det är en **proportionerlig** åtgärd att utfärda en europeisk arresteringsorder (se avsnitten 2.4 och 2.5).

Inhemska regler om förtida eller villkorlig frigivning, övervakning eller andra liknande regler som leder till att frihetsberövandet faktiskt blir kortare och som kan vara tillämpliga efter överlämnandet till den utfärdande medlemsstaten är inte relevanta vid fastställandet av minimiperioden av fyra månader.

Det finns ingen koppling mellan längden på det faktiska och det potentiella straffet. Detta innebär att om en person redan har dömts till ett kombinerat frihetsstraff för flera brott och det straffet är fyra månader eller mer, kan den europeiska arresteringsordern utfärdas oberoende av det möjliga maximistraffet för vart och ett av de enskilda brotten.

Om det är känt att personen är bosatt i en annan medlemsstat rekommenderas de behöriga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten att i stället för att utfärda en europeisk arresteringsorder överväga möjligheten att överföra den verkställbara domen till bosättningsmedlemsstaten, med beaktande av personens sociala band och utsikterna till bättre återanpassning i den medlemsstaten och andra krav i enlighet med rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen¹⁵ (se avsnitt 2.5.2).

2.1.3. *Kraven för ett verkställbart rättsligt avgörande*

Den utfärdande rättsliga myndigheten måste alltid se till att det finns ett verkställbart nationellt rättsligt avgörande innan den utfärdar den europeiska arresteringsordern. Arten

¹⁴ Domstolens beslut av den 25 september 2015, Openbaar Ministerie mot A., C-463/15 PPU, ECLI:EU:C:2015:634.

¹⁵ EUT L 327, 5.12.2008, s. 27.

av detta avgörande beror på vilket syfte den europeiska arresteringsordern har. Om den europeiska arresteringsordern utfärdas i lagföringssyfte, måste en nationell arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan ha utfärdats eller meddelats av de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten (artikel 8.1 c i rambeslutet) innan den europeiska arresteringsordern utfärdas. EU-domstolen bekräftade i domen i mål C-241/15, Bob-Dogi¹⁶, att den nationella arresteringsordern eller det andra rättsliga beslutet är fristående i förhållande till den europeiska arresteringsordern. Om den europeiska arresteringsordern utfärdas för verkställighet av ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd måste det finnas ett verkställbart nationellt avgörande med samma rättsverkan.

Som domstolen noterade i det målet innehåller systemet med en europeisk arresteringsorder två nivåer av skydd för de processrättsliga garantier och grundläggande rättigheter som den eftersökta personen ska åtnjuta – det rättsliga skyddet på den första nivån, vid antagandet av ett nationellt rättsligt beslut, såsom en nationell arresteringsorder, och skyddet på den andra nivån, när den europeiska arresteringsordern utfärdas. I en situation i vilken utfärdandet av en europeisk arresteringsorder inte föregås av något nationellt beslut från en nationell rättslig myndighet, saknas det i princip ett sådant skydd på två nivåer.

EU-domstolens dom i mål C-241/15, Bob-Dogi

”Artikel 8.1 c i rambeslut 2002/584 ... ska tolkas på så sätt att när en europeisk arresteringsorder som grundar sig på förekomsten av en ”arresteringsorder” i den mening som avses i denna bestämmelse inte innehåller uppgift om förekomsten av en nationell arresteringsorder, ska den verkställande rättsliga myndigheten inte verkställa den europeiska arresteringsordern. Detta gäller under förutsättning att myndigheten med beaktande av de uppgifter som lämnats med stöd av artikel 15.2 i rambeslut 2002/584, i ändrad lydelse, och alla andra uppgifter som den förfogar över konstaterar att den europeiska arresteringsordern inte är giltig på grund av att den har utfärdats utan att det faktiskt har utfärdats någon nationell arresteringsorder som är fristående i förhållande till den europeiska arresteringsordern.”

Begreppet ”rättsligt beslut” (som är fristående från den europeiska arresteringsordern) klargjordes ytterligare av domstolen i domen i mål C-453/16 PPU, Özçelik¹⁷, där det konstaterades att en bekräftelse från en åklagarmyndighet av en nationell arresteringsorder som utfärdats av en polismyndighet, på vilken den europeiska arresteringsorden grundas, omfattas av begreppet ”rättsligt beslut”.

EU-domstolens dom i mål C-453/16 PPU, Özçelik

”Artikel 8.1 c i rådets rambeslut 2002/584/RIF ... ska tolkas på så sätt att en bekräftelse från en åklagarmyndighet, såsom bekräftelsen i det nationella målet, av en nationell arresteringsorder som dessförinnan utfärdats av en polismyndighet i lagföringssyfte, ska anses utgöra ett ”rättsligt beslut” i den bestämmelsens mening.”

¹⁶

Domstolens dom av den 1 juni 2016, Bob-Dogi, C-241/15, ECLI:EU:C:2016:385.

¹⁷

Domstolens dom av den 10 november 2016 i mål C-453/16 PPU, Özçelik, ECLI:EU:C:2016:860.

Förekomsten av det nationella rättsliga beslutet eller den nationella arresteringsordern måste anges i formuläret för den europeiska arresteringsordern när den europeiska arresteringsordern utfärdas (artikel 8.1 c i rambeslutet, se även avsnitt 3.2 i denna handbok). Beslutet eller arresteringsordern behöver inte bifogas den europeiska arresteringsordern.

2.2. Förteckningen över 32 brott som medför överlämnande utan kontroll av dubbel straffbarhet

Innan en europeisk arresteringsorder utfärdas bör den behöriga rättsliga myndigheten fastställa om ett eller flera av brotten hör till en av de 32 brottskategorier för vilka kontroll av dubbel straffbarhet inte gäller. Denna förteckning finns i artikel 2.2 i rambeslutet och även i formuläret för den europeiska arresteringsordern, där brott som finns på förteckningen bör kryssas i.

Det är den utfärdande medlemsstatens lag som är avgörande. Detta bekräftades i EU-domstolens dom i mål C-303/05, *Advocaten voor de Wereld*¹⁸, där domstolen fann att artikel 2.2 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder inte är oförenlig med den straffrättsliga legalitetsprincipen och inte strider mot likhets- och icke-diskrimineringsprincipen.

Den verkställande rättsliga myndigheten kan endast kontrollera dubbel straffbarhet för brott som inte finns med på förteckningen (se avsnitt 5.2).

2.3. Accessoriska brott

Europeiska utlämningskonventionen från 1957 innehåller en bestämmelse om accessoriska brott:

”Artikel 2 — Brott för vilka utlämning skall ske

1. Utlämning skall medgivas beträffande brott som enligt lagstiftningen såväl hos den ansökande parten som hos den anmodade parten är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst ett år eller med strängare straff. Då straffdom avkunnats eller skyddsåtgärd föreskrivits å den ansökande partens territorium måste den sålunda utmätta påföljden avse en tid av minst fyra månader.
2. Därest framställningen om utlämning avser flera olika brott av vilka varje är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd enligt lagstiftningen hos såväl den ansökande parten som hos den anmodade parten, men av vilka några icke uppfylla villkoret i straffskalan, skall den anmodade parten äga rätt att medgiva utlämning även för sistnämnda brott.”

Det saknas en motsvarande bestämmelse i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder. Rambeslutet reglerar inte överlämnande för brott som är belagda med ett lägre straff än den strafftröskel som anges i artikel 2.1 när de är accessoriska till det huvudbrott som når

¹⁸ Domstolens dom av den 3 maj 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, ECLI:EU:C:2007:261, punkterna 48-61.

upp till denna tröskel. I praktiken har vissa medlemsstater beslutat att tillåta sådant överlämnande, men andra inte.

Bilaga VIII innehåller en förteckning över medlemsstater vars rättssystem medger överlämnande för accessoriska brott.

Den utfärdande rättsliga myndigheten får ta med sådana accessoriska brott i formuläret för den europeiska arresteringsordern i syfte att erhålla den verkställande medlemsstatens samtycke till lagföring av dessa brott. Det krävs dock alltid att den europeiska arresteringsordern utfärdas för minst ett brott som uppfyller strafftröskeln i artikel 2.1 i rambeslutet.

Om den verkställande medlemsstaten inte överlämnar för accessoriska brott, kan specialitetsbestämmelsen (artikel 27 i rambeslutet) hindra den utfärdande medlemsstaten från att lagföra dessa brott (se avsnitt 2.6 i denna handbok).

2.4. Proportionalitet

En europeisk arresteringsorder bör alltid stå i proportion till sitt syfte. Även om omständigheterna i målet omfattas av tillämpningsområdet för artikel 2.1 i rambeslutet, uppmanas utfärdande rättsliga myndigheter att överväga om det är befogat att utfärda en europeisk arresteringsorder i ett enskilt fall.

Med hänsyn till de allvarliga följder verkställigheten av en europeisk arresteringsorder har för den eftersöktes frihet och med tanke på begränsningarna av dennes fria rörlighet, bör de utfärdande rättsliga myndigheterna överväga att beakta ett antal faktorer när den avgör huruvida det är befogat att utfärda en sådan order.

Särskilt följande faktorer kan beaktas:

- a) Brottets svårhetsgrad, till exempel den skada eller fara det har orsakat.
- b) Den sannolika påföljd som skulle utdömas om personen befinns skyldig till det brott han eller hon anklagas för, till exempel om det skulle bli ett frihetsstraff.
- c) Sannolikheten för att personen frihetsberövas i den utfärdande medlemsstaten efter överlämnande.
- d) Brottsoffrens intressen.

De utfärdande rättsliga myndigheterna bör vidare överväga om det finns andra åtgärder för rättsligt samarbete som skulle kunna användas i stället för att utfärda en europeisk arresteringsorder. Det finns unionsrättsliga instrument för straffrättsligt samarbete som tillhandahåller andra åtgärder som är effektiva i många situationer men mindre ingripande (se avsnitt 2.5).

Mer generellt kan en proportionalitetskontroll före utfärdandet av en europeisk arresteringsorder förstärka det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter. Det bidrar därför i hög grad till att den europeiska arresteringsordern fungerar väl i unionen.

2.5. Andra åtgärder som är tillgängliga inom ramen för de unionsrättsliga instrumenten för straffrättsligt samarbete

Innan de utfärdande rättsliga myndigheterna beslutar att utfärda en europeisk arresteringsorder rekommenderas de att överväga andra möjliga åtgärder.

Det finns flera åtgärder som är tillgängliga inom ramen för de unionsrättsliga instrumenten för straffrättsligt samarbete som bygger på principen om ömsesidigt erkännande och som kompletterar den europeiska arresteringsordern. I vissa situationer kan dessa åtgärder vara bättre lämpade än den europeiska arresteringsordern. Dessa åtgärder omfattar särskilt:

- a) Den europeiska utredningsordern,
- b) överföring av fångar,
- c) överföring av övervakningsbeslut och alternativa påföljder,
- d) den europeiska övervakningsordern, och
- e) indrivning av bötesstraff.

Tillämpningsområdet för dessa åtgärder förklaras i korthet i avsnitten 2.5.1–2.5.5. Dessutom kan behöriga myndigheter använda sig av de möjligheter som ges genom andra internationella åtgärder, t.ex. Europarådets konvention om överförande av lagföring i brottmål av den 15 maj 1972 (ETS nr 073), vilket förklaras kortfattat i avsnitt 2.5.6.

Mer information om den praktiska tillämpningen av unionsrättsliga instrument om straffrättsligt samarbete finns på EJN:s webbplats: www.ejn-crimjust.europa.eu.

Avdelningen Bibliotek på EJN:s webbplats innehåller omfattande praktisk information om varje rättsligt instrument. Där finns också texterna i den form de är offentliggjorda i *Europeiska unionens officiella tidning*, ändringsakter, information om genomförandestatus, formulär i wordformat, anmälningar, förklaringar, rapporter, handböcker och annan praktisk information. För att lätt kunna få tillgång till de olika unionsrättsliga instrumenten om rättsligt samarbete och information om genomförandestatus i medlemsstaterna, finns det separata ingångar (snabbval) på webbplatsen.

Följande åtgärder kan särskilt övervägas i skedet före rättegång i straffrättsliga förfaranden:

- a) Att utfärda en europeisk utredningsorder för att en misstänkt ska kunna höras via videolänk i en annan medlemsstat.
- b) Att utfärda en europeisk utredningsorder för att en misstänkt ska kunna höras i en annan medlemsstat, av de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten.
- c) Att utfärda en europeisk övervakningsorder för en icke frihetsberövande övervakningsåtgärd avseende den misstänkte, att verkställas av den medlemsstat där personen är bosatt under skedet före rättegång.

- d) Att lägga in en registrering i SIS för att fastställa en misstänkts vistelseort eller hemvist (artikel 34 i SIS II-beslutet). Sådana registreringar skiljer sig från de registreringar om gripande som beskrivs i avsnitt 3.3.1 i denna handbok. Så snart den utfärdande rättsliga myndigheten har fått besked om vistelseorten eller hemvisten måste den myndigheten vidta nödvändiga uppföljande åtgärder (som att kalla den misstänkte att inställa sig hos relevant myndighet med ansvar för straffrättsliga förfaranden) och radera registreringen i SIS i enlighet med avsnitt 6.5 i Sirenehandboken.
- e) Att kalla en misstänkt som befinner sig i den verkställande medlemsstaten att inställa sig hos relevant myndighet med ansvar för straffrättsliga förfaranden i den utfärdande medlemsstaten.
- f) Att uppmana en person att närvara vid det straffrättsliga förfarandet frivilligt.

Följande åtgärder kan särskilt övervägas i skedet efter rättegång, när dom har medelats:

- a) Att överföra ett frihetsstraff till den medlemsstat där den dömda personen är bosatt för verkställighet av den medlemsstaten.
- b) Att överföra en alternativ påföljd (t.ex. samhällstjänst) eller ett övervakningsbeslut till den medlemsstat där den dömda personen är bosatt för verkställighet av den medlemsstaten.

2.5.1. Den europeiska utredningsordern

*Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU av den 3 april 2014 om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området*¹⁹

Den europeiska utredningsordern kan användas för att inhämta bevis från en annan medlemsstat. Den europeiska utredningsordern omfattar samtliga utredningsåtgärder, med undantag av inrättandet av gemensamma utredningsgrupper. Målet är att ge medlemsstaterna möjlighet att begära att en annan medlemsstat genomför utredningsåtgärder på grundval av ömsesidigt erkännande. Europeiska utredningsorder avseende utredningsåtgärder som inte finns eller inte är tillgängliga i den verkställande medlemsstaten kan ändå verkställas, genom att man vidtar en annan utredningsåtgärd än den som avses i den europeiska utredningsordern.

Den europeiska utredningsordern ersätter konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater²⁰ och det tidigare lapptäcket av lagbestämmelser på området. Syfte med att samla de befintliga åtgärderna i ett enda nytt instrument är att göra det rättsliga samarbetet om utredningar snabbare och effektivare. Den europeiska utredningsordern kan användas i straffrättsliga förfaranden, men även i förfaranden som har inletts av administrativa myndigheter, med domstols godkännande, om det finns en straffrättslig dimension. Medlemsstaterna måste fatta beslut om

¹⁹ EUT L 130, 1.5.2014, s. 1.

²⁰ Konvention, upprättad av rådet på grundval av artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen, om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater (EGT C 197, 12.7.2000, s. 3).

erkännande eller verkställighet av en europeisk utredningsorder inom 30 dagar och genomföra utredningsåtgärden inom 90 dagar efter det beslutet.

I vissa situationer kan en europeisk utredningsorder utfärdas för att höra en misstänkt genom videokonferens för att fastställa om en europeisk arresteringsorder ska utfärdas eller inte i lagföringssyfte.

Exempel 1: Pierre har nyligen flyttat från medlemsstat A till medlemsstat B. Det finns bevis som tyder på att han medverkat till ett allvarligt brott i A. Myndigheterna i A behöver dock höra honom innan de kan besluta om de ska åtala honom. De rättsliga myndigheterna i A kan utfärda en europeisk utredningsorder för att höra Pierre via videolänk i B.

Exempel 2: Alternativt, givet sakförhållandena i exempel 1, skulle de rättsliga myndigheterna i A kunna utfärda en europeisk utredningsorder med begäran om att de behöriga myndigheterna i B ska höra Pierre och tillhandahålla en utskrift av förhöret.

2.5.2. Överföring av fångar

Rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen

Rambeslut 2008/909/RIF föreskriver ett system för att överföra dömda fångar tillbaka till den medlemsstat där de är medborgare eller har hemvist eller till en annan medlemsstat som de har nära band till. Rambeslut 2008/909/RIF gäller också om den dömda personen redan befinner sig i den medlemsstaten. Samtycke från den dömda personen till överföringen är inte längre ett krav i alla fall. Detta rambeslut har mellan medlemsstaterna ersatt Europarådets konvention om överförande av dömda personer av den 21 mars 1983 (ETS nr 112) och tilläggsprotokollet till denna av den 18 december 1997 (ETS nr 167).

I vissa situationer skulle man i stället för att utfärda en europeisk arresteringsorder för utlämnande av en person för att denne ska avtjäna domen i den medlemsstat där den meddelades kunna använda rambeslut 2008/909/RIF för att verkställa domen på den plats där den dömda personen är bosatt och kan ha bättre utsikter till återanpassning.

Artikel 25 i rambeslut 2008/909/RIF innehåller också en särskild bestämmelse om verkställighet av fängelsestraff i den verkställande medlemsstaten avseende fall enligt artikel 4.6 och artikel 5.3 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder (se avsnitten 5.4.2 och 5.8.2 i denna handbok). I fall där artikel 4.6 eller artikel 5.3 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder tillämpas, måste även rambeslut 2008/909/RIF tillämpas för att överföra domen till den medlemsstat där den verkställs.

Exempel 1

Jerzy är medborgare och varaktigt bosatt i medlemsstat B. Under en vistelse i medlemsstat A begår han ett brott. Han döms i A till två års fängelse.

Myndigheterna i A får överföra domen för verkställighet i B utan Jerzys samtycke, om detta skulle öka utsikterna till hans återanpassning och om övriga villkor i rambeslut 2008/909/RIF är uppfyllda.

Exempel 2

Gustav är medborgare i medlemsstat B men bor i medlemsstat A där han har fast anställning och där hans familj också bor. I medlemsstat B döms han för ett skattebrott till ett frihetsstraff. I stället för att utfärda en europeisk arresteringsorder för verkställighet av straffet får myndigheterna i B överföra frihetsstraffet för verkställighet i A.

2.5.3. *Den europeiska övervakningsordern*

*Rådets rambeslut 2009/829/RIF av den 23 oktober 2009 om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande*²¹

Genom rambeslut 2009/829/RIF införs möjligheten att överföra ansvaret för icke frihetsberövande övervakningsåtgärder från den medlemsstat där en i utlandet bosatt person är misstänkt för att ha begått ett brott till den medlemsstat där han eller hon är bosatt. Detta gör det möjligt för en misstänkt person att bli föremål för en övervakningsåtgärd i hans eller hennes normala miljö i väntan på rättegången i den utländska medlemsstaten. Den europeiska övervakningsordern kan användas för alla icke frihetsberövande övervakningsåtgärder som föregår en rättegång, till exempel reserestriktioner och åläggande att regelbundet anmäla sig.

Det är den åtalande medlemsstaten som avgör om ett beslut om överföring av övervakningsåtgärder ska utfärdas eller inte. De typer av övervakningsåtgärder som omfattas anges i rambeslut 2009/829/RIF och i varje medlemsstats efterföljande förklaringar (dessa finns på EJN:s webbplats). Överföring av övervakningsåtgärder kräver samtycke från den person som omfattas av åtgärden.

Exempel: Sonia bor och arbetar i medlemsstat B. Hon vistas tillfälligt i medlemsstat A där hon utreds för bedrägeri. Den rättsliga myndigheten i A vet var i B Sonia är bosatt och anser att risken för att hon uteblir från rättegången är liten. I stället för att häkta henne i A kan den rättsliga myndigheten i A utfärda ett beslut som ålägger henne att regelbundet anmäla sig hos polismyndigheten i B. För att Sonia ska kunna återvända till B och stanna där fram till rättegången äger rum i A, kan den behöriga myndigheten i A med Sonias samtycke utfärda en europeisk övervakningsorder för att få skyldigheten att anmäla sig erkänd och verkställd i B.

²¹ EUT L 294, 11.11.2009, s. 20.

2.5.4. Överföring av övervakningsbeslut och alternativa påföljder

*Rådets rambeslut 2008/947/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på domar och övervakningsbeslut i syfte att övervaka alternativa påföljder och övervakningsåtgärder*²²

Rambeslut 2008/947/RIF inför tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på alternativ till frihetsberövande och åtgärder som underlättar förtida frigivning. Det avser skedet efter rättegång.

Det föreskriver att ett övervakningsbeslut eller en annan alternativ påföljd kan verkställas i en annan medlemsstat än den där den berörda personen har dömts, om den dömde samtycker till detta.

Exempel: Anna är medborgare i medlemsstat A men är på semester i medlemsstat B. Hon döms för ett brott i B och ådöms samhällstjänst i stället för ett frihetsstraff. Hon kan återvända till A, varpå myndigheterna i A är skyldiga att erkänna beslutet om samhällstjänst och övervaka genomförandet av denna påföljd.

2.5.5. Bötesstraff

*Rådets rambeslut 2005/214/RIF av den 24 februari 2005 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff*²³

Rambeslut 2005/214/RIF tillämpar principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff som utdöms av rättsliga eller administrativa myndigheter. Syftet är att underlätta verkställigheten av sådana straff i andra medlemsstater än den där straffet dömdes ut. Det gör det möjligt för en rättslig eller administrativ myndighet att överföra ett bötesstraff direkt till en myndighet i en annan medlemsstat och att få straffet erkänt och verkställt utan ytterligare formaliteter.

Tillämpningsområdet för rambeslut 2005/214/RIF omfattar alla brottsliga gärningar (artikel 1 a i och ii), och även ”överträdelser mot lagbestämmelser”, på villkor att ett överklagande är möjligt inför ”en domstol med ... behörighet i brottmål” (EU-domstolen har gett vägledning om det sistnämnda begreppet bland annat i sin dom i mål C-60/12, Baláz²⁴, punkterna 39 och 40).

Förfarandet tillämpas i gränsöverskridande situationer där ett bötesstraff utdöms i en medlemsstat och förväntas verkställas i den medlemsstat där gärningsmannen är bosatt eller har egendom eller inkomst.

I vissa medlemsstaters system kan ett obetalt bötesstraff omvandlas till ett frihetsstraff. I dessa situationer kan en europeisk arresteringsorder utfärdas för verkställighet av frihetsstraffet. Det rekommenderas att rambeslut 2005/214/RIF när så är möjligt betraktas som en av metoderna för indrivning av böter innan omvandling sker av bötesstraffet till ett frihetsstraff, så att man undviker behovet av att utfärda en europeisk arresteringsorder.

²² EUT L 337, 16.12.2008, s. 102.

²³ EUT L 76, 22.3.2005, s. 16.

²⁴ Domstolens dom av den 14 november 2013, Baláz, C-60/12, ECLI:EU:C:2013:733.

2.5.6. Överföring av straffrättsliga förfaranden

Överföring av straffrättsliga förfaranden till den medlemsstat där den misstänkte är bosatt bör övervägas i relevanta fall. Den rättsliga grunden för överföring är 1972 års konvention om överförande av lagföring i brottmål. För de medlemsstater som inte har ratificerat denna konvention, kan överföringen baseras på ordinarie behörighet i den mottagande medlemsstaten att inleda en brottsutredning. I det fallet bygger en framställning normalt på artikel 21 i Europarådets konvention om inbördes rättshjälp i brottmål av den 20 april 1959 (ETS nr 030).

2.6. Specialitetsbestämmelsen — möjligheter till åtal för andra brott

I allmänhet får en överlämnad person inte åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för något annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades. Detta är specialitetsbestämmelsen som finns i artikel 27 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder.

Det finns flera undantag från denna bestämmelse. Rambeslutet ger medlemsstaterna möjlighet att anmäla att de, i sina förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma förklaring, avstår från specialitetsbestämmelsen, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande (se artikel 27.1 i rambeslutet). Enligt de uppgifter kommissionen har tillgång till har endast Estland, Österrike och Rumänien gjort sådana anmälningar.

Dessutom förtecknas i artikel 27.3 i rambeslutet andra situationer där specialitetsbestämmelsen inte är tillämplig:

- ”a) Om personen har haft möjlighet att lämna territoriet i den medlemsstat som han eller hon överlämnats till men inte har gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt till det territoriet efter att ha lämnat det.
- b) Brottet kan inte leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd.
- c) Det straffrättsliga förfarandet föranleder inte tillämpning av en åtgärd som innebär att den personliga friheten inskränks.
- d) Om personen kommer att bli föremål för en icke frihetsberövande påföljd, inbegripet böter eller en åtgärd som träder istället för detta, även om påföljden inskränker den personliga friheten.
- e) Om personen har samtyckt till att bli överlämnad och i förekommande fall avstått från tillämpning av specialitetsbestämmelsen i enlighet med artikel 13.
- f) Om personen efter sitt överlämnande uttryckligen avstått från att utnyttja specialitetsbestämmelsen med avseende på specifika gärningar som begåtts före överlämnandet. Avståendet skall göras inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten och skall protokollföras i enlighet med denna stats nationella lagstiftning. Avståendet skall inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Personen skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.”.

I andra fall är det nödvändigt att begära samtycke till lagföring eller verkställighet för andra brott från den ursprungliga verkställande rättsliga myndigheten (artikel 27.3 g i rambeslutet). Samtycke måste ges om det brott för vilket det begärs i sig ska medföra överlämnande enligt bestämmelserna i rambeslutet, om inte ett obligatoriskt eller fakultativt skäl för vägran är tillämpligt.

I tillämpliga fall får den verkställande rättsliga myndigheten förena sitt samtycke med ett av de villkor rörande fängelse på livstid och återsändande av medborgare eller bosatta som föreskrivs i artikel 5 i rambeslutet (se avsnitt 5.8 i denna handbok). I sådana fall måste den utfärdande medlemsstaten ge lämpliga garantier (artikel 27.4 i rambeslutet).

Förfarande för att avstå från specialitetsbestämmelsen genom samtycke från den verkställande rättsliga myndigheten

Framställningen om samtycke måste lämnas in enligt samma förfarande och måste innehålla samma information som en normal europeisk arresteringsorder. Den behöriga rättsliga myndigheten översänder alltså framställningen om samtycke direkt till den verkställande rättsliga myndighet som överlämnade personen. Uppgifterna i framställningen, som anges i artikel 8.1 i rambeslutet, måste översättas enligt samma regler som de som gäller för en europeisk arresteringsorder. Den verkställande rättsliga myndigheten måste fatta beslut senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits (artikel 27.4 i rambeslutet).

Domstolen prövade i mål C-388/08 PPU, Leymann och Pustovarov²⁵, hur det avgörs huruvida det aktuella brottet är ett ”annat brott” än det brott för vilket den berörda personen överlämnades i den mening som avses i artikel 27.2 i rambeslutet, vilket kräver att samtyckesförfarandet i artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslutet genomförs. Domstolen konstaterade följande:

”... det [ska] prövas huruvida brottsrekvisiten enligt lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten motsvarar dem för det brott som föranlett överlämnandet, och huruvida uppgifterna i arresteringsordern i tillräcklig mån motsvarar dem i den senare processhandlingen. Förändringar av tidpunkten och platsen för brottet är tillåtna, i den mån de följer av de uppgifter som tillkommit under förfarandet i den utfärdande medlemsstaten beträffande de handlingar som beskrivs i arresteringsordern, i den mån de inte ändrar brottets art och i den mån de inte medför att något skäl uppkommer till att vägra verkställighet enligt artiklarna 3 och 4 i rambeslutet.”

²⁵ Domstolens dom av den 1 december 2008, Leymann och Pustovarov, C-388/08 PPU, ECLI:EU:C:2008:669.

3. FÖRFARANDE FÖR ATT UTFÄRDA EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

3.1. Andra pågående straffrättsliga förfaranden och europeiska arresteringsorder avseende samma person

3.1.1. I den utfärdande medlemsstaten

Det rekommenderas att den behöriga rättsliga myndigheten innan den utfärdar en europeisk arresteringsorder kontrollerar om andra straffrättsliga förfaranden har inletts eller andra europeiska arresteringsorder har utfärdats avseende den eftersökte i den utfärdande medlemsstaten.

Om det finns andra pågående straffrättsliga förfaranden eller verkställbara frihetsstraff mot den eftersökte i den utfärdande medlemsstaten är det tillrådligt att kontakta andra nationella myndigheter, och om möjligt samordna sig med dessa, innan en europeisk arresteringsorder utfärdas. Det är viktigt att säkerställa att den europeiska arresteringsordern omfattar alla brott som den eftersökte kommer att åtalas för eller som denne har blivit dömd för i den utfärdande medlemsstaten. Detta är tillrådligt särskilt med hänsyn till specialitetsbestämmelsen, som kan hindra åtal eller dom för andra brott än de brott för vilka personen överlämnades av den verkställande medlemsstaten (se avsnitt 2.6). Även om samtycke av den eftersökta personen eller den verkställande medlemsstaten till åtal eller verkställande av domen för dessa brott kan begäras efter överlämnandet (se artikel 27.3 f och g i rambeslutet), har det visat sig att det i praktiken kan vara tidsödande eller tungrovt att erhålla sådant samtycke.

Om möjligt bör alla brott ingå i en och samma europeiska arresteringsorder, eftersom detta gör förfarandet i den verkställande medlemsstaten snabbare och effektivare. Om det finns en tidigare europeisk arresteringsorder som utfärdats mot samma person skulle denna, när det är möjligt, kunna ersättas av en ny europeisk arresteringsorder som omfattar såväl brotten från den tidigare arresteringsordern som de nya brotten. Om det finns en tidigare registrering om gripande för personen bör den uppdateras så att den omfattar den nya europeiska arresteringsordern. Det är möjligt att lägga in mer än en europeisk arresteringsorder per registrering om gripande (se avsnitt 3.1 i Sirenehandboken).

3.1.2. I en annan medlemsstat

Vid indikation på att det finns andra pågående straffrättsliga förfaranden eller verkställbara frihetsstraff mot den eftersökte i en annan medlemsstat eller i andra medlemsstater, kan det vara tillrådligt att kontakta myndigheterna i denna eller dessa andra medlemsstater innan en europeisk arresteringsorder utfärdas. I dessa fall skulle myndigheterna i olika medlemsstater kunna undersöka möjligheten att samordna vilken medlemsstat som bör utfärda (den första) europeiska arresteringsordern och möjligheten att överföra de straffrättsliga förfarandena till en enda, eller åtminstone färre, medlemsstater.

De behöriga myndigheterna bör kontrollera i SIS om en registrering om gripande har lagts in om samma person av en annan medlemsstat. Flera medlemsstater kan lägga in en registrering om gripande som avser samma person. Vid ett gripande kommer Sirenekontoret i den verkställande medlemsstaten att informera varje berörd medlemsstat samtidigt (avsnitt 3.2 i Sirenehandboken).

De behöriga myndigheterna kan också kontakta Eurojust och/eller EJN:s kontaktpunkter eller direkt kontakta den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat²⁶.

Det bör noteras att om den verkställande medlemsstaten har mottagit flera europeiska arresteringsorder för den eftersökta personen måste den under alla omständigheter besluta vart personen ska överlämnas först (se avsnitt 5.10). Därför kan det vara effektivare att de utfärdande rättsliga myndigheterna försöker nå en överenskommelse sinsemellan i fråga om vilken av medlemsstaterna den eftersökte bör överlämnas till först, innan flera europeiska arresteringsorder utfärdas. Även om den verkställande rättsliga myndigheten inte är bunden av överenskommelser om konkurrerande europeiska arresteringsorder som ingåtts mellan utfärdande rättsliga myndigheter, bör den beakta dem.

Det är därför tillrådligt att fylla i information om sådana överenskommelser i avsnitt f (andra relevanta omständigheter i fallet) i formuläret för den europeiska arresteringsordern så att verkställande rättsliga myndigheter får vetskap om dem omedelbart.

3.2. Hur formuläret för den europeiska arresteringsordern ska fyllas i

Närmare riktlinjer om hur formuläret för den europeiska arresteringsordern ska fyllas i ges i bilaga III.

3.2.1. Uppgifter som alltid behövs

Den verkställande rättsliga myndigheten bör alltid få det minimum av uppgifter som den behöver för att kunna besluta om överlämnandet (se artikel 15.2 i rambeslutet). Den behöver särskilt kunna bekräfta personens identitet och bedöma om något av skälen för att vägra verkställighet är tillämpliga. Den utfärdande rättsliga myndigheten bör därför fästa särskild vikt vid beskrivningen av brottet (brotten) i formuläret för den europeiska arresteringsordern.

Exakt vilka uppgifter som ska lämnas beror på omständigheterna i varje enskilt fall. Det är dock bra att komma ihåg att det kan vara så att den verkställande rättsliga myndigheten har få eller inga kunskaper om det mål som ligger bakom arresteringsordern eller om den utfärdande medlemsstatens rättssystem. Det är därför avgörande att utfärdande rättsliga myndigheter ser till att uppgifterna i den europeiska arresteringsordern är klara, korrekta och heltäckande. Om formuläret är korrekt ifyllt behövs inga ytterligare handlingar.

Erfarenheten har visat att framställningar om kompletterande uppgifter mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten är ett av de främsta skälen till förseningar i verkställigheten av europeiska arresteringsorder. Detta leder ofta till att tidsfristerna i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder överskrids (se avsnitt 4.1 om tidsfrister).

²⁶

För en allmän introduktion till Eurojusts och EJN:s uppgifter, se dokumentet ”Bistånd i internationellt samarbete i brottmål för praktiker – Europeiska rättsliga nätverket och Eurojust – Vad kan vi göra för er?”, som finns på både EJN:s (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>) och Eurojusts (<http://www.eurojust.europa.eu>) webbplatser.

3.2.2. Användbara kompletterande uppgifter från den utfärdande rättsliga myndigheten

Fotografier och fingeravtryck av den eftersökta personen måste läggas till SIS-registreringen, om de finns tillgängliga. Vidare bör kontaktuppgifter och mobiltelefonnummer till tjänstgörande avdelning och ansvarig person alltid anges, så att dessa omedelbart kan underrättas, oavsett när på dygnet den eftersökte påträffas.

Om det är troligt att den verkställande medlemsstaten kommer att kräva garantier av den utfärdande medlemsstaten på grundval av artikel 5 i rambeslutet, rekommenderas att relevant information läggs till i den europeiska arresteringsordern. Den utfärdande rättsliga myndigheten kan till exempel redan ange sitt samtycke till att återsända den eftersökte till den verkställande medlemsstaten på vissa angivna villkor (se avsnitt 5.8).

3.3. Översändande av den europeiska arresteringsordern

Förfarandet för att översända den europeiska arresteringsordern beror på om den utfärdande rättsliga myndigheten vet var den eftersökta personen befinner sig eller inte (artikel 9 i rambeslutet). I de flesta fall är det okänt eller osäkert var personen befinner sig. Då bör den europeiska arresteringsordern översändas till samtliga medlemsstater via SIS. Även om det är känt var personen befinner sig får den utfärdande rättsliga myndigheten besluta om en registrering i SIS (artikel 9.2 i rambeslutet).

3.3.1. När det inte är känt var den eftersökta personen befinner sig

När det inte är känt var den eftersökta personen befinner sig bör den europeiska arresteringsordern översändas till samtliga medlemsstater. För detta ändamål bör en registrering om gripande eller överlämnande läggas in i SIS i enlighet med artikel 26 i SIS II-beslutet. Det är viktigt att betona att den utfärdande rättsliga myndigheten måste utfärda den europeiska arresteringsordern innan registreringen kan läggas in i SIS.

Den utfärdande rättsliga myndigheten bör, när det är lämpligt, via den behöriga polismyndigheten skicka en kopia av originalet av den europeiska arresteringsordern och alla relevanta upplysningar om den eftersökte till det nationella Sirenekontoret.

Sirenekontoret i den utfärdande medlemsstaten kontrollerar om upplysningarna är fullständiga (t.ex. om fotografier och fingeravtryck finns tillgängliga och kan bifogas), bifogar en kopia av originalet av den europeiska arresteringsordern till registreringen och en översättning, om sådan finns, samt validerar registreringen i SIS. Dessutom meddelar Sirenekontoret innehållet i den europeiska arresteringsordern till alla andra Sirenekontor genom utbyte av kompletterande uppgifter (formulär A). Formulär A utfärdas på engelska. Det är viktigt att ange på formulär A (fält 311) om sökningen efter personen är begränsad till endast vissa medlemsstaters territorier (geografisk sökning).

När de tagit emot formulär A kontrollerar alla andra Sirenekontor om uppgifterna i formuläret och i den europeiska arresteringsordern är fullständiga. I enlighet med artikel 25 i SIS II-beslutet får Sirenekontoret också under rättslig myndighets överinseende kontrollera om det är uppenbart att verkställighet av den europeiska arresteringsordern ska vägras och om så är fallet förse registreringen om gripande med en ”flagga” för att förhindra gripandet. Under detta kontrollförfarande bör registreringen alltså vara åtkomlig för sluanvändarna. Om en medlemsstat inte verkställer den

europiska arresteringsordern och därför beslutar att flagga registreringen, kommer registreringen fortfarande att vara synlig för användare. Åtgärden kommer inte att bli att gripa personen utan att informera om var den person som registreringen gäller befinner sig (avsnitt 3.6 i Sirenehandboken).

Det mottagande Sirenekontoret kontrollerar också nationella databaser, t.ex. polis- och fängelsesystem, för att se om den eftersökta personen redan är känd där eller till och med redan är frihetsberövad för ett annat brott. Om personen lokaliseras efter en sådan kontroll vidarebefordrar Sirenekontoret uppgifterna i formulär A till den behöriga myndighet som ska verkställa den europeiska arresteringsordern.

Registreringen om gripande är synlig för de behöriga myndigheterna i alla medlemsstater (vanligtvis brottsbekämpande myndigheter och rättsliga myndigheter). Om personen påträffas och grips i en annan medlemsstat på grundval av SIS-registreringen kommer den utfärdande rättsliga myndigheten att underrättas via det nationella Sirenekontoret.

En registrering om gripande i SIS som innehåller en kopia av originalet av den europeiska arresteringsordern utgör, och äger samma giltighet som, en europeisk arresteringsorder (artikel 31.1 i SIS II-beslutet). Sedan den andra generationen av SIS tagits i bruk behöver originalet av den europeiska arresteringsorden i pappersform inte längre översändas, eftersom en kopia av originalet av den europeiska arresteringsordern är direkt bifogad registreringen om gripande. Eftersom originalet av den europeiska arresteringsorden är utfärdad på den utfärdande statens språk och formulär A på engelska, kan den utfärdande rättsliga myndigheten ändå behöva skicka en översättning av den europeiska arresteringsordern till den verkställande medlemsstaten efter det att den eftersökte har gripits. Det är också möjligt att direkt bifoga en kopia av en översättning av arresteringsordern på ett eller flera av unionens officiella språk till registreringen.

På EJN:s webbplats (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu>) finns en lista över vilka språk medlemsstaterna godtar (se avsnitt 3.4)

Den utfärdande rättsliga myndigheten bör säkerställa att den registrering som läggs in i SIS endast lagras så länge det är nödvändigt för det syfte i vilket den infördes (artikel 44.1 i SIS II-beslutet). Detta betyder att registreringen måste raderas när den europeiska arresteringsorden har återkallats (se avsnitt 10.4 i denna handbok) eller när överlämnande skett (avsnitt 3.11 i Sirenehandboken).

3.3.2. När det är känt var den eftersökta personen befinner sig

Om det är känt var den eftersökta personen befinner sig kan den utfärdande rättsliga myndigheten översända den europeiska arresteringsordern direkt till den verkställande medlemsstaten för verkställighet (artikel 9.1 i rambeslutet).

Om den utfärdande rättsliga myndigheten inte känner till vilken verkställande rättslig myndighet som är behörig måste den göra efterforskningar, inbegripet via det europeiska rättsliga nätverkets kontaktpunkter, för att få denna information av den verkställande medlemsstaten (artikel 10.1 i rambeslutet). Verktöget Atlas på EJN:s webbplats (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu>) innehåller också information om och kontaktuppgifter till varje medlemsstats behöriga myndigheter.

För att minska risken för att den eftersökte avviker kan den utfärdande rättsliga myndigheten också skicka den europeiska arresteringsordern till sitt nationella Sirenekontor för översändande till de övriga medlemsstaterna via SIS (se avsnitt 3.3.1). Genom SIS-registreringen kan polismyndigheterna i medlemsstaterna få kännedom om att personen är efterlyst för att gripas. Det bör dock anges tydligt för alla Sirenekontor att det är känt var personen befinner sig, för att undvika onödigt arbete för att kontrollera om personen är känd och befinner sig på medlemsstatens territorium.

3.3.3. Översändande av den europeiska arresteringsordern till medlemsstater som inte använder SIS

Följande medlemsstater använder för närvarande inte SIS: Irland och Cypern. Om en europeisk arresteringsorder behöver översändas till dessa medlemsstater kan det ske antingen direkt eller via berört nationellt Interpolkontor. Översändande via Interpol föreskrivs i artikel 10.3 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder.

Det bör dock noteras att i en del medlemsstater utgör en Interpol-registrering inte grund för ett gripande. Därför är det viktigt att ange tydligt i registreringen att det finns en europeisk arresteringsorder, eftersom en sådan order alltid medför en skyldighet att gripa den eftersökte.

3.4. Översättning av den europeiska arresteringsordern

Formuläret för den europeiska arresteringsordern måste fyllas i på, eller översättas till, ett språk som är officiellt i den verkställande medlemsstaten. Om den verkställande medlemsstaten har angett i en förklaring att den även godtar en översättning till ett eller flera av unionens institutioners officiella språk kan den europeiska arresteringsordern dock alternativt översättas till något av dessa språk, (artikel 8.2 i rambeslutet).

På EJN:s webbplats (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu> – verktyget *Fiches belges*) finns en lista över vilka språk medlemsstaterna godtar.

Om den europeiska arresteringsordern översänds via SIS får den utfärdande medlemsstaten också bifoga en kopia av en översättning av arresteringsordern på ett eller flera av unionens institutioners officiella språk till registreringen, enligt vad som anges i artikel 27.2 i SIS II-beslutet. Dessa översättningar liksom formulären A bör vara en tillräcklig grund för att utföra de kontroller som anges i avsnitt 3.3.1 i denna handbok. Det bör noteras att detta inte påverkar skyldigheten att översätta den europeiska arresteringsordern till ett språk som godtas av den verkställande medlemsstaten.

Om det kan förutses var gripandet av den eftersökte kommer att äga rum, kan det vara bättre att översätta den europeiska arresteringsorden till den medlemsstatens språk på förhand. Det blir då lättare att iaktta de korta tidsfrister som gäller för verkställigheten av arresteringsordern.

Om en europeisk arresteringsorder översänds direkt till en verkställande rättslig myndighet, måste den åtföljas av en översättning. Eftersom europeiska arresteringsorder måste behandlas och verkställas med skyndsamhet (artikel 17.1 i rambeslutet) bör den utfärdande medlemsstaten skicka översättningen så snart som möjligt och under alla omständigheter inom den tidsfrist som medlemsstaten har bestämt för att ta emot en översatt europeisk arresteringsorder (se avsnitt 4.3 i denna handbok).

Översättningarna måste göras med användning av det standardformulär för en europeisk arresteringsorder som finns på alla unionens 24 officiella språk. Alla språkversioner av formuläret finns på EJN:s webbplats (under Bibliotek och Kompendium, i både pdf- och wordformat).

3.5. Efter gripandet av den eftersökta personen: samarbete och kommunikation med den verkställande medlemsstatens behöriga myndigheter

Efter det att den eftersökta personen har gripits i en annan medlemsstat, bör den utfärdande medlemsstatens behöriga myndigheter snabbt svara på framställningar om uppgifter eller andra framställningar från den verkställande medlemsstatens myndigheter. Den utfärdande medlemsstatens behöriga myndigheter kan i DEL II i denna handbok få närmare riktlinjer om ett gott samarbete och en god kommunikation med den verkställande medlemsstatens behöriga myndigheter. EJN eller Eurojust kan bistå om det uppstår kommunikationsproblem. Sirenekontoren underlättar också regelbundet kommunikationen när personen har gripits till följd av en registrering om gripande som lagts in i SIS.

Om den utfärdande rättsliga myndigheten beslutar att återkalla sin europeiska arresteringsorder bör den meddela den verkställande rättsliga myndigheten detta utan dröjsmål, särskilt om den eftersökte är frihetsberövad. Den måste också se till att registreringen i SIS raderas.

Den utfärdande rättsliga myndigheten får när som helst överföra alla användbara kompletterande uppgifter till den verkställande rättsliga myndigheten (artikel 15.3 i rambeslutet).

DEL II: VERKSTÄLLIGHET AV EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

4. FÖRFARANDE FÖR ATT VERKSTÄLLA EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

4.1. Tidsfrister för att besluta om verkställighet av en europeisk arresteringsorder

Verkställigheten av en europeisk arresteringsorder regleras av strikta tidsfrister. Tidsfristerna beror på om den eftersökta personen samtycker till överlämnandet eller inte. Det betonas att oberoende av dessa tidsfrister måste alla europeiska arresteringsorder behandlas och verkställas med **skyndsamhet** (artikel 17.1i rambeslutet).

Om den eftersökte samtycker till överlämnandet ska det slutgiltiga beslutet om verkställigheten av den europeiska arresteringsordern fattas inom **tio dagar efter det att samtycket har givits** (artikel 17.2 i rambeslutet).

Om den eftersökte inte samtycker till överlämnandet ska det slutgiltiga beslutet om verkställigheten av den europeiska arresteringsordern fattas inom **60 dagar efter det att den eftersökte har gripits** (artikel 17.3 i rambeslutet).

Enligt rambeslutet ska samtycke i princip vara oåterkalleligt. Varje medlemsstat får dock föreskriva att samtycke och, i förekommande fall, avstående från att utnyttja specialitetsbestämmelsen (se avsnitt 2.6) ska kunna återkallas i enlighet med deras nationella regler. Om den eftersökta personen återkallar sitt samtycke, upphör den ursprungliga tidsfristen på tio dagar att gälla och blir 60 dagar, räknat från dagen för gripandet (artikel 13.4 i rambeslutet). Vid fastställandet av den tidsfristen ska den tid som förflyter mellan dagen för samtycke och dagen för återkallelse inte beaktas.

Om den europeiska arresteringsordern i specifika fall inte kan verkställas inom de tidsfrister som anges ovan kan tidsfristerna undantagsvis förlängas med **ytterligare 30 dagar**. I så fall måste den verkställande rättsliga myndigheten omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta och ange skälen till förseningen (artikel 17.4 i rambeslutet).

Som EU-domstolen anförde i domen i mål C-168/13 PPU, Jeremy F.²⁷, får en eventuell rätt enligt en medlemsstats nationella lagstiftning att med suspensiv verkan överklaga beslut om överlämnande i vilket fall som helst inte leda till ett åsidosättande av de tidsfrister som föreskrivs i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder för att fatta ett slutgiltigt beslut.

I domen i mål C-237/15 PPU, Lanigan²⁸, fann EU-domstolen att det förhållandet att tidsfristerna för att fatta beslut om verkställigheten av en europeisk arresteringsorder har löpt ut inte räcker för att medlemsstaten ska frångå sin skyldighet att fatta beslut i detta hänseende och inte i sig utgör hinder för att den eftersökta personen hålls fortsatt

²⁷ Domstolens dom av den 30 maj 2013, Jeremy F., C-168/13 PPU, ECLI:EU:C:2013:358.

²⁸ Domstolens dom av den 16 juli 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, ECLI:EU:C:2015:474.

frihetsberövad. Om längden på frihetsberövandet är orimlig måste det dock beslutas att den eftersökta personen försätts på fri fot, med de åtgärder som bedöms vara nödvändiga för att undvika att vederbörande avviker.

Skyldighet att underrätta Eurojust om förseningar

Om en medlemsstat inte kan iaktta tidsfristerna måste de behöriga myndigheterna underrätta Eurojust och ange skälen till förseningen (artikel 17.7 i rambeslutet). Med hänsyn till hur viktigt det är att tidfristerna hålls för att den europeiska arresteringsordern ska fungera väl, övervakar Eurojust (om underrättelse sker) alla fall där dessa tidfrister inte kunde iakttas. På så sätt kan Eurojust hjälpa till att identifiera vilka problem som ger upphov till förseningar. I många situationer kan Eurojust bistå behöriga myndigheter med att hålla tidsfristerna, t.ex. genom att underlätta informationsutbytet mellan behöriga myndigheter.

4.2. Tidsfrister för att överlämna personen (efter beslutet om att verkställa den europeiska arresteringsordern)

Tidsfristen för att överlämna den eftersökta personen börjar löpa omedelbart efter det att det slutgiltiga beslutet om att verkställa den europeiska arresteringsordern har fattats. De berörda myndigheterna bör ordna och komma överens om överlämnande av personen så snart som möjligt (artikel 23.1 i rambeslutet). Under alla omständigheter måste överlämnandet ske senast **tio dagar** efter det slutgiltiga beslutet om verkställighet (artikel 23.2 i rambeslutet). Det är därför nödvändigt att komma överens om de praktiska arrangemangen för överlämnandet utan dröjsmål.

Om omständigheter som ligger utanför någon av de berörda medlemsstaternas kontroll hindrar att den eftersökte överlämnas inom tio dagar, måste den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten omedelbart kontakta varandra och komma överens om en ny tidpunkt för överlämnandet. I så fall ska överlämnandet äga rum inom tio dagar från den nya tidpunkt som bestämts (artikel 23.3 i rambeslutet).

I domen i mål C-640/15, Vilkas²⁹, konstaterade EU-domstolen att den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten får komma överens om en ny tidpunkt för överlämnande, även om de två tidigare försöken till överlämnande misslyckats på grund av den eftersökta personens upprepade motstånd, såvitt dessa myndigheter inte hade kunnat förutse ett sådant motstånd och såvitt dess konsekvenser för överlämnandet inte hade kunde undvikas trots att nämnda myndigheter vidtagit all vederbörlig omsorg, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera. Dessa myndigheter är fortsättningsvis skyldiga att komma överens om en ny tidpunkt för överlämnande för det fall att de tidsfrister som anges i artikel 23 har löpt ut.

Vad gäller frågan om uppskjutande av allvarliga humanitära skäl, t.ex. om den eftersökte är allvarligt sjuk, se avsnitt 5.9.1.

4.3. Översättning av den europeiska arresteringsordern

Den verkställande rättsliga myndigheten kan bestämma en tidsfrist för att få en översättning av den europeiska arresteringsordern. Den europeiska arresteringsordern ska

²⁹

Domstolens dom av den 25 januari 2017, Vilkas, C-640/15, ECLI:EU:C:2017:39.

översättas till ett av de officiella språken i den verkställande medlemsstaten eller till ett annat språk som den medlemsstaten har förklarat att den godtar. De verkställande rättsliga myndigheterna uppmanas starkt att bestämma denna tidsfrist till **mellan 6 och 10 kalenderdagar**.

Erfarenheten har visat att en kortare frist än sex dagar ofta är otillräcklig för att tillhandahålla en översättning av tillräckligt god kvalitet. Att ge mer än tio dagar skulle kunna ses som en orimlig fördröjning av förfarandet, särskilt när den eftersökta personen är frihetsberövad.

4.4. Kommunikation mellan behöriga rättsliga myndigheter i medlemsstaterna före beslutet om överlämnande

4.4.1. När ska kommunikation ske?

Kompletterande uppgifter är nödvändiga för att kunna besluta om överlämnande

Framställningar om kompletterande uppgifter bör endast göras i undantagsfall. Kommunikationen bör ske via Sirenekontoren med hjälp av det särskilda formuläret (formulär M). Den europeiska arresteringsordern bygger på den generella presumptionen att den verkställande rättsliga myndigheten kan besluta om överlämnande på grundval av informationen i arresteringsordern. Denna presumption bygger i sin tur på principen om ömsesidigt erkännande och på behovet av att besluta om överlämnandet snabbt. I vissa fall är det dock ändå nödvändigt att göra en framställning om kompletterande uppgifter för att kunna uppfylla skyldigheten att verkställa en europeisk arresteringsorder.

Om de uppgifter som den utfärdande medlemsstaten har meddelat inte är tillräckliga för att den verkställande rättsliga myndigheten ska kunna besluta om överlämnandet, måste den verkställande rättsliga myndigheten kontakta den utfärdande rättsliga myndigheten för att få nödvändiga kompletterande uppgifter. Det är viktigt att notera att i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder anges detta som en **skyldighet** för den verkställande rättsliga myndigheten (artikel 15.2 i rambeslutet).

Kommunikation mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten före beslutet om överlämnande bör främst avse kompletterande uppgifter som är relevanta för att kunna besluta om överlämnandet (se avsnitt 5.6). Framställningar om kompletterande uppgifter bör alltså särskilt avse de erforderliga uppgifter i formuläret för den europeiska arresteringsordern som behövs för att bedöma möjligheten att verkställa arresteringsordern och tillämpligheten av eventuella skäl för att vägra verkställighet.

I linje med principen om ömsesidigt erkännande får den verkställande rättsliga myndigheten inte ifrågasätta bedömningen i sakfrågan i avgöranden som meddelats av den utfärdande medlemsstatens rättsliga myndigheter.

Kommunikation bör alltid ske så snabbt som möjligt och under alla omständigheter inom de tidsfrister rörande den europeiska arresteringsordern som anges i artikel 17 i rambeslutet.

Exempel på typiska situationer där kompletterande uppgifter kan behövas:

- a) En relevant del av formuläret har inte fyllts i.

- b) Den europeiska arresteringsorderns innehåll är oklart.
- c) Det finns ett uppenbart fel i den europeiska arresteringsordern.
- d) Det är osäkert om rätt person har gripits med anledning av den europeiska arresteringsordern.

Innan ett skäl för att vägra verkställighet åberopas

I många situationer kan den verkställande rättsliga myndigheten kontakta den utfärdande rättsliga myndigheten innan den beslutar att tillämpa ett skäl för att vägra verkställighet. Detta kan till exempel vara fördelaktigt för bedömningen av huruvida det finns andra åtgärder inom det rättsliga samarbetet som skulle kunna användas om den europeiska arresteringsordern inte kan verkställas.

Andra skäl för att kommunicera

Ytterligare kontakter kan också krävas till exempel

- a) för att få garantier från den utfärdande medlemsstaten i fråga om fängelse på livstid och återsändande av medborgare eller bosatta för att avtjäna fängelsestraff i den verkställande medlemsstaten (se avsnitt 5.8), och
- b) om det finns flera europeiska arresteringsorder avseende samma person (se avsnitt 5.10).

4.4.2. Hur sker kommunikationen?

Den europeiska arresteringsordern bygger på principen om direkta kontakter mellan behöriga myndigheter. Direkt kommunikation mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten har den fördelen att det är snabbt och tillförlitligt.

Kommunikationen måste dock ske via centralmyndigheter om den berörda medlemsstaten har utsett en centralmyndighet för officiell korrespondens i enlighet med artikel 7 i rambeslutet. Information om vilka medlemsstater som har använt sig av denna möjlighet finns på EJN:s webbplats (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>).

Judicial Atlas (kontaktuppgifter)

Kontaktuppgifter till medlemsstaternas behöriga myndigheter finns under verktyget Atlas på EJN:s webbplats (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>). Atlasen utvecklades för att ge information om vilken myndighet som har lokal behörighet att ta emot det beslut som ska verkställas och om vem man kan kontakta för att diskutera praktiska frågor om den europeiska arresteringsordern och andra instrument för ömsesidigt erkännande.

Kommunikationsmetoder

Det finns inga särskilda regler i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder om former eller förfaranden för kommunikationen efter mottagandet av den europeiska arresteringsordern. Kommunikationen kan ske på vilket sätt som helst om det är tillräckligt säkert (till exempel per telefon eller e-post). Det effektivaste är att

kommunicera direkt med så lite formaliteter som möjligt och, om möjligt, komma överens om att använda ett gemensamt språk.

Det rekommenderas att hålla språket i skriftlig kommunikation på en så enkel nivå som möjligt. Termer och begrepp som kan ha olika betydelse i olika rättssystem bör undvikas eller förklaras. På så sätt undviker man missförstånd och problem vid översättning.

En god kommunikation bidrar till snabba förfaranden, att missförstånd undviks och att de korta tidsfristerna i artikel 17 i rambeslutet kan hållas (se avsnitt 4.1 och 4.2 i denna handbok om tidsfrister).

Alltid skyndsamt

Den utfärdande rättsliga myndigheten måste behandla framställningar om kompletterande uppgifter med skyndsamhet. Den verkställande rättsliga myndigheten får bestämma en (rimlig) tidsfrist inom vilken uppgifterna ska lämnas, med beaktande av nödvändigheten att iaktta de tidsfrister som anges i artikel 17 i rambeslutet (artikel 15.2 i rambeslutet).

Behöriga myndigheter bör också beakta de förseningar som det kan medföra att begära ytterligare uppgifter och försöka begränsa sådana förseningar så mycket som möjligt.

Eurojust och EJN:s kontaktpunkter kan underlätta kommunikation

EJN:s kontaktpunkter och Eurojusts nationella medlemmar kan underlätta kommunikationen med myndigheter i andra medlemsstater. Både EJN och Eurojust kan kommunicera snabbt och informellt med företrädare för alla medlemsstaters rättssystem.

Det rekommenderas särskilt att EJN och Eurojust används i deras specifika roller i brådskande situationer eller när det är svårt att nå rätt myndighet.

Till exempel kan verktyg på EJN:s webbplats (Judicial Atlas, *Fiches belges*) och EJN:s kontaktpunkter vara till hjälp med att identifiera behöriga verkställande rättsliga myndigheter och ge information om specifika krav i den verkställande medlemsstaten, och Eurojusts nationella medlemmar bör involveras i fall av upprepade förseningar eller upprepade vägran av verkställighet eller vid överlappande europeiska arresteringsorder. Dessutom kan EJN:s säkrade telekommunikationssystem användas som en kanal för att skicka den europeiska arresteringsordern, såsom anges i artikel 10.2 i rambeslutet. Det är god praxis att ange i formuläret för den europeiska arresteringsordern om EJN:s kontaktpunkter eller Eurojusts nationella medlemmar eller någon annan person som handlägger ett ärende har deltagit i utarbetandet av arresteringsordern³⁰.

Sirenekontorens roll

För registreringar om gripande som lagts in i SIS är det Sirenekontoren som är ansvariga för informationsutbytet efter en träff (den tidpunkt då personen påträffas) fram till åtminstone inledandet av det formella överlämnandeförfarandet. Rättsliga myndigheter

³⁰ För en allmän introduktion till Eurojusts och EJN:s uppgifter, se dokumentet ”Bistånd i internationellt samarbete i brottmål för praktiker – Europeiska rättsliga nätverket och Eurojust – Vad kan vi göra för er?”, som finns på både EJN:s (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>) och Eurojusts (<http://www.eurojust.europa.eu>) webbplatser.

bör hålla Sirenekontoret informerat om utveckling som sker mellan träffen och det slutliga beslutet om verkställigheten av den europeiska arresteringsordern.

4.5. Den verkställande rättsliga myndighetens skyldighet att underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten efter att ha beslutat om överlämnande

Efter att ha fattat beslut om huruvida den eftersökta personen ska överlämnas eller inte är den verkställande rättsliga myndigheten skyldig att underrätta den utfärdande medlemsstaten om beslutet och om hur länge personen har varit frihetsberövad.

4.5.1. Underrättelse om beslutet om överlämnande

Den verkställande rättsliga myndigheten måste meddela den utfärdande rättsliga myndigheten om sitt beslut rörande överlämnande. Oberoende av om den eftersökta personen kommer att överlämnas eller inte måste detta meddelande göras **omedelbart efter det att beslutet har fattats**, så att den utfärdande medlemsstatens myndigheter kan vidta lämpliga åtgärder. Denna skyldighet att meddela den utfärdande medlemsstaten följer av artikel 22 i rambeslutet.

För detta ändamål rekommenderas att standardformuläret i bilaga VII till denna handbok används. Det rekommenderas också att den verkställande rättsliga myndigheten kommunicerar beslutet **direkt** till den utfärdande rättsliga myndigheten, eftersom detta underlättar en snabb och tydlig kommunikation (se avsnitt 4.4.2).

Varje vägran att verkställa en europeisk arresteringsorder ska motiveras (artikel 17.6 i rambeslutet).

Det är viktigt att de verkställande rättsliga myndigheterna **anger tydligt vilket eller vilka brott som överlämnandet avser**. Detta är av betydelse på grund av specialitetsbestämmelsen, som föreskrivs i artikel 27 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder (se avsnitt 2.6 i denna handbok). Specialitetsbestämmelsen kan hindra den utfärdande medlemsstaten från att åtala för andra brott, som begicks före överlämnandet, än det eller de brott för vilka den eftersökte överlämnades.

Om den europeiska arresteringsordern har lagts in i SIS bör den verkställande rättsliga myndigheten underrätta sin medlemsstats Sirenekontor om sitt beslut.

4.5.2. Uppgifter om tid som den eftersökte varit frihetsberövad

Alla uppgifter om hur länge den eftersökte varit frihetsberövad på grundval av den europeiska arresteringsordern måste översändas till den utfärdande rättsliga myndigheten. I rambeslutet om en europeisk arresteringsorder krävs att dessa uppgifter översänds **vid överlämnandet** (artikel 26.2 i rambeslutet). Uppgifterna kan översändas av den verkställande rättsliga myndigheten eller av den utsedda centralmyndigheten.

Det är viktigt att den utfärdande medlemsstatens myndigheter är medvetna om den exakta tid som den eftersökte har varit frihetsberövad. Denna tid måste avräknas från slutligt fängelsestraff eller slutlig annan frihetsberövande åtgärd (artikel 26.1 i rambeslutet).

I standardformuläret i bilaga VII finns ett utrymme för att lämna uppgifter om tid som den eftersökte varit frihetsberövad.

I domen i mål C-294/16 PPU, JZ³¹ angav EU-domstolen följande:

”47. ... begreppet ”frihetsberövande” i den mening som avses i artikel 26.1 i rambeslut 2002/584, [ska] tolkas så, att det, förutom fängslande, avser varje åtgärd eller sammantagna åtgärder som på grund av deras art, varaktighet, effekter och former för verkställande, berövar den berörda personen friheten på ett sätt som är jämförbart med fängslande.

...

53. Vid genomförandet av artikel 26.1 i rambeslut 2002/584 är den rättsliga myndigheten i den medlemsstat som utfärdat den europeiska arresteringsordern skyldig att pröva huruvida de åtgärder som vidtagits mot den berörda personen i den verkställande medlemsstaten ska likställas med ett berövande av friheten, såsom påpekats i punkt 47 ovan, och därmed också anses utgöra ett frihetsberövande i den mening som avses i nämnda artikel 26.1. För det fall att ovannämnda myndighet vid denna prövning kommer fram till slutsatsen att så är fallet, kräver artikel 26.1 att hela den tidsperiod då dessa åtgärder tillämpats ska avräknas från det frihetsberövande straff den berörda personen ska avtjäna i den medlemsstat som har utfärdat den europeiska arresteringsordern.

...

55. Såsom generaladvokaten påpekat i punkt 72 i sitt förslag till avgörande, fastställer nämnda artikel 26.1 endast en lägsta nivå av skydd av de grundläggande rättigheterna för den person som omfattas av den europeiska arresteringsordern. Såsom generaladvokaten påpekade i punkt 72 i sitt förslag till avgörande, kan denna bestämmelse följaktligen inte tolkas så, att den utgör hinder mot att den rättsliga myndigheten i den medlemsstat som utfärdat arresteringsordern, med stöd av enbart nationell rätt, kan avräkna hela eller delar av den period då den berörda personen i den verkställande medlemsstaten varit föremål för åtgärder som inte har berövat, utan enbart begränsat vederbörandes frihet, från det fängelsestraff personen i fråga ska avtjäna i den utfärdande medlemsstaten.

56. Slutligen erinrar domstolen om att vid den prövning som ska ske enligt vad som redogjorts för i punkt 53 ovan, kan den rättsliga myndigheten i den medlemsstat som utfärdat den europeiska arresteringsordern, med stöd av artikel 26.2 i rambeslut 2002/584, be den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten att översända samtliga uppgifter som den anser nödvändiga.”

4.6. Hålla den eftersökta personen frihetsberövad i den verkställande medlemsstaten

När den eftersökta personen har gripits på grundval av den europeiska arresteringsordern, måste den verkställande rättsliga myndigheten besluta om personen behöver vara fortsatt frihetsberövad eller ska försättas på fri fot till dess att beslutet om verkställighet av

³¹

Domstolens dom av den 28 juli 2016, JZ, C-294/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:610.

arresteringsorden fattas. Frihetsberövande är alltså inte nödvändigtvis ett krav och personen kan försättas på fri fot tillfälligt när som helst i enlighet med den nationella lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten (artikel 12 i rambeslutet).

Om personen inte hålls frihetsberövad måste den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten vidta alla åtgärder som den bedömer vara nödvändiga för att undvika att personen avviker (artikel 12 i rambeslutet). Det kan till exempel vara fråga om reseförbud, en skyldighet att regelbundet anmäla sig och elektronisk övervakning.

Beslutet om frihetsberövande fattas i enlighet med nationell rätt och i överensstämmelse med artikel 6 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som anger att var och en har rätt till frihet och personlig säkerhet.

I domen i mål C-237/15 PPU, *Lanigan* fann EU-domstolen följande:

”Artiklarna 15.1 och 17 i rådets rambeslut 2002/584/RIF ... ska tolkas så, att den verkställande rättsliga myndigheten fortsätter att vara skyldig att anta beslutet om verkställande av den europeiska arresteringsordern efter det att de tidsfrister som föreskrivs i artikel 17 har löpt ut.

Artikel 12 i rambeslutet, jämförd med artikel 17 i samma beslut, ska mot bakgrund av artikel 6 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna tolkas så, att den i princip inte utgör hinder för att den eftersökta personen i en sådan situation hålls fortsatt frihetsberövad i enlighet med lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten även om den sammanlagda längden på den tidsperiod som personen varit frihetsberövad överskrider dessa frister, under förutsättning att längden på tidsperioden inte är orimlig med hänsyn till det förfarande som följts i det nationella målet, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera. Om den verkställande rättsliga myndigheten beslutar att frihetsberövandet av den eftersökta personen ska upphöra, är nämnda myndighet skyldig att förena det tillfälliga försättandet på fri fot av personen i fråga med de åtgärder som den bedömer vara nödvändiga för att undvika att vederbörande avviker och att säkerställa att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande av personen föreligger så länge något slutgiltigt beslut om verkställande av den europeiska arresteringsordern inte har fattats.”

5. BESLUT OM ÖVERLÄMNANDE

5.1. Allmän skyldighet att verkställa europeiska arresteringsorder

Den verkställande rättsliga myndigheten har en allmän skyldighet att verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande och i enlighet med bestämmelserna i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder (artikel 1). De bestämmelserna presenteras i avsnitten 5–8. Beslutet om överlämnande måste genomföras inom de tidsfrister som anges i avsnitt 4.

De behöriga myndigheterna måste dessutom säkerställa att den eftersökta personens processuella minimirättigheter respekteras, såsom anges i avsnitt 11.

5.2. Förteckningen över 32 brott som medför överlämnande utan kontroll av dubbel straffbarhet

Den verkställande rättsliga myndigheten bör kontrollera om den utfärdande rättsliga myndigheten har konstaterat att något av brotten av hör till en av de 32 brottskategorier som förtecknas i artikel 2.2 i rambeslutet. Den verkställande rättsliga myndigheten kan endast kontrollera dubbel straffbarhet för brott som inte finns med på förteckningen.

Det bör betonas att det endast är brottsrubriceringen och maximistrafket i den utfärdande medlemsstatens strafflagstiftning som är relevant. Den verkställande rättsliga myndigheten måste erkänna det som den utfärdande rättsliga myndigheten har angett i den europeiska arresteringsordern.

I sin dom i mål C-289/15, Grundza, ombads EU-domstolen att tolka artiklarna 7.3 och 9.1 d i rambeslut 2008/909/RIF (nämligen hur villkoret om dubbel straffbarhet ska bedömas). Domstolen anförde följande:

”38. ... vid bedömningen av huruvida dubbel straffbarhet föreligger ankommer [det] på den behöriga myndigheten i den verkställande staten att pröva huruvida de omständigheter som utgör brottet, såsom de anges i det avgörande som har meddelats av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, i sig även skulle vara straffbara i den verkställande staten om de hade ägt rum i denna stat.

...

49. Vid bedömningen av huruvida dubbel straffbarhet föreligger ska den behöriga myndigheten i den verkställande staten ... inte pröva huruvida det intresse som skyddas av den utfärdande staten har åsidosatts, utan huruvida ett liknande intresse som skyddas enligt lagstiftningen i den verkställande staten skulle anses ha åsidosatts om det aktuella brottet hade begåtts i den medlemsstat som nämnda myndighet hör till.”

Om den verkställande rättsliga myndigheten anser att det finns ett uppenbart fel i detta hänseende, bör den kontakta den utfärdande rättsliga myndigheten för klargöranden (se avsnitt 4.4 om kommunikation).

5.3. Accessoriska brott

Med accessoriska brott avses överlämnande för ett eller flera brott som är belagda med ett lägre straff än den strafftröskel som anges i artikel 2.1 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder. Sådana brott kan inbegripas i den europeiska arresteringsordern som accessoriska brott. Den utfärdande rättsliga myndigheten kan inbegripa sådana brott i formuläret för en europeisk arresteringsorder även om de inte omfattas av tillämpningsområdet för den europeiska arresteringsordern (se avsnitt 2.3).

Den europeiska arresteringsordern måste dock utfärdas för minst ett brott som uppfyller strafftröskeln i artikel 2.1 i rambeslutet.

I själva rambeslutet föreskrivs inte uttryckligen hur man ska hantera frågan om accessoriskt överlämnande. Vissa medlemsstater har beslutat att tillåta det, andra inte.

Om den verkställande medlemsstaten inte överlämnar för accessoriska brott, kan specialitetsbestämmelsen hindra den utfärdande medlemsstaten från att lagföra dessa brott (se avsnitt 2.6 om specialitetsbestämmelsen).

Om den europeiska arresteringsordern omfattar accessoriska brott rekommenderas att den verkställande rättsliga myndigheten tydligt anger i beslutet om överlämnande om överlämnandet även berör accessoriska brott. Överlämnande för accessoriska brott ger den utfärdande medlemsstaten behörighet att lagföra eller verkställa ett frihetsstraff för dessa brott.

Bilaga VIII innehåller en förteckning över medlemsstater vilkas rättssystem medger överlämnande för accessoriska brott.

5.4. Skäl för att vägra verkställighet

Den allmänna skyldigheten att verkställa europeiska arresteringsorder (som följer av artikel 1.2 i rambeslutet) begränsas av obligatoriska och fakultativa skäl för att vägra verkställighet av den europeiska arresteringsordern, det vill säga skälen för *vägran* (artiklarna 3, 4 och 4a i rambeslutet). Det är viktigt att notera att i enlighet med rambeslutet är dessa de enda skäl som den verkställande rättsliga myndigheten kan åberopa som grund för att vägra verkställighet. Vad gäller de fakultativa skälen för att vägra verkställighet kan den verkställande rättsliga myndigheten åberopa endast de av skälen som har införlivats i dess nationella lagstiftning. EU-domstolen har klargjort att förteckningen över skäl är **uttömmande** (se särskilt domen i mål C-123/08, Wolzenburg, punkt 57, och domen i de förenade målen C-404/15 och C-659/15 PPU, Aranyosi och Căldăraru, punkt 80)³².

Den verkställande rättsliga myndigheten kan kontakta den utfärdande rättsliga myndigheten innan den beslutar att vägra överlämnande. Detta kan vara tillrådligt när det finns osäkerheter kring tillämpningen av något av skälen för att vägra verkställighet. Den verkställande rättsliga myndigheten kan också ta kontakt om möjligheterna till andra åtgärder, t.ex. överföring av fångar, innan den fattar beslutet om att vägra (se avsnitt 4.4 om kommunikation och avsnitt 2.5 om andra unionsåtgärder för straffrättsligt samarbete).

När beslutet om att vägra överlämnande har fattats kan den eftersökte inte längre hållas frihetsberövad på grundval av den europeiska arresteringsordern.

5.4.1. Obligatoriska skäl för att vägra verkställighet

Om ett eller flera av de obligatoriska skälen för att vägra verkställighet är tillämpliga måste den verkställande rättsliga myndigheten vägra att verkställa den europeiska arresteringsordern (artikel 3 i rambeslutet). När den verkställande rättsliga myndigheten väl har fastställt att ett av dessa skäl för vägran är tillämpligt, måste den därför vägra verkställighet. Dessa skäl föreskrivs i artikel 3 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder:

³² Domstolens dom av den 6 oktober 2009, Wolzenburg, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, domstolens dom av den 5 april 2016, Aranyosi och Căldăraru, C-404/15 och C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198.

Amnesti (artikel 3 led 1)

Det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern omfattas av amnesti i den verkställande medlemsstaten. Det krävs också att den verkställande medlemsstaten var behörig att lagföra brottet enligt sin egen strafflag.

Ne bis in idem (artikel 3 led 2)

Den verkställande rättsliga myndigheten har informerats om att den eftersöktes ansvar för samma gärning har prövats genom lagakraftäggande dom i en medlemsstat. Det krävs också att straffet, vid fällande dom, avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i den medlemsstat i vilken avkunnandet ägt rum.

EU-domstolen har meddelat flera domar i mål om tolkningen av principen *ne bis in idem* i samband med artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet (tillämpningskonventionen). Dessa domar är tillämpliga på rambeslutet om en europeisk arresteringsorder, i kraft av domen i mål C-261/09, Mantello³³, och de klargör begrepp som ”lagakraftäggande dom”, ”samma gärning” och ”straffet avtjänats”. I domen i mål C-129/14 PPU, Spasic³⁴, fann domstolen att artikel 54 i tillämpningskonventionen i sig är förenlig med artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, där principen slås fast.

Bilaga VI innehåller sammanfattningar av domar från EU-domstolen rörande principen *ne bis in idem*.

Artikel 54 i tillämpningskonventionen

”En person beträffande vilken fråga om ansvar prövats genom lagakraftäggande dom hos en avtalsslutande part, får inte åtalas för samma gärning av en annan part, under förutsättning att, vid fällande dom, straffet avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagarna hos den part hos vilken avkunnandet ägt rum.”

Artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna

”Rätt att inte bli dömd eller straffad två gånger för samma brott

Ingen får lagföras eller straffas på nytt för en lagöverträdelse för vilken han eller hon redan har blivit frikänd eller dömd i unionen genom en lagakraftvunnen brottmålsdom i enlighet med lagen.”

Inte uppnått straffbar ålder (artikel 3 led 3)

Den eftersökta personen kan på grund av sin ålder ännu inte ställas till straffrättsligt ansvar för de gärningar som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern enligt den verkställande medlemsstatens lag.

³³ Domstolens dom av den 16 november 2010, Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683.

³⁴ Domstolens dom av den 27 maj 2014, Spasic, C-129/14 PPU, ECLI:EU:C:2014:586.

Medlemsstaterna definierar minimiåldern för straffrättsligt ansvar olika. Även tidpunkten för när åldern ska räknas i ett visst fall varierar; den relevanta tidpunkten kan till exempel vara när det misstänkta brottet ägde rum eller när personen åtalas.

Skäl för vägran gäller om, i den verkställande medlemsstaten, den eftersökta personen med hänsyn till sin ålder endast kan komma i fråga för civil- eller förvaltningsrättsliga förfaranden, men inte straffrättsliga.

5.4.2. Fakultativa skäl för att vägra verkställighet

Om något av de fakultativa skälen för att vägra verkställighet är tillämpliga och har införlivats med nationell lagstiftning, får den verkställande rättsliga myndigheten vägra att verkställa den europeiska arresteringsordern beroende på omständigheterna i ärendet. Dessa skäl anges i artikel 4 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder:

Avsaknad av dubbel straffbarhet (artikel 4 led 1)

Den gärning som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern är inte ett brott enligt lagen i den verkställande medlemsstaten.

Detta gäller endast brott som inte nämns i förteckningen över brott i artikel 2.2 i rambeslutet för vilka kontroll av dubbel straffbarhet har avskaffats. Även om gärningen motsvarar ett av de brott som förtecknas i artikel 2.2 i rambeslutet, men det är belagt med fängelse eller en annan frihetsberövande åtgärd i maximalt mindre än tre år i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, och gärningen inte utgör ett brott i den verkställande medlemsstaten, kan dock detta fakultativa skäl för vägrad verkställighet vara tillämpligt. EU-domstolen klargjorde i mål C-289/15, Grundza, hur villkoret om dubbel straffbarhet ska bedömas (se avsnitt 5.2).

När det gäller skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner får dock verkställandet av en europeisk arresteringsorder inte vägras av det skälet att den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller avgifter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.

Lagföring pågår i den verkställande medlemsstaten (artikel 4 led 2)

Den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern är föremål för lagföring i den verkställande medlemsstaten för samma gärning som den som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern.

Hinder för lagföring för samma brott i den verkställande medlemsstaten (artikel 4 led 3)

De rättsliga myndigheterna i den verkställande medlemsstaten har beslutat antingen att inte väcka åtal för det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern eller att underlåta åtal, eller den eftersökte i en medlemsstat omfattas av ett annat slutligt avgörande för samma gärningar som hindrar senare lagföring.

Se även avsnitt 5.4.1 om principen *ne bis in idem*.

Åtal eller verkställighet av straff preskriberat (artikel 4 led 4)

Åtal för brottet eller verkställigheten av straffet har preskriberats enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning och gärningarna omfattas av denna medlemsstats behörighet enligt dess egen strafflagstiftning.

Se även avsnitt 5.4.1 om principen *ne bis in idem*.

Lagakraftätagande dom i tredjeland (artikel 4 led 5)

Det framgår av de uppgifter som står till den verkställande rättsliga myndighetens förfogande att den eftersöktes ansvar för samma gärningar prövats genom lagakraftätagande dom i tredjeland, under förutsättning att straffet, vid fällande dom, avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i det land där domen har meddelats.

Den verkställande medlemsstaten åtar sig verkställigheten av straffet (artikel 4 led 6)

Om den europeiska arresteringsordern har utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd och den eftersökte uppehåller sig i, är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten, kan den verkställande rättsliga myndigheten överväga om straffet skulle kunna verkställas i denna medlemsstat i stället för att personen överlämnas till den utfärdande medlemsstaten.

Artikel 25 i rambeslut 2008/909/RIF innehåller också en särskild bestämmelse om verkställighet av fängelsestraff i den verkställande medlemsstaten avseende fall enligt artikel 4 led 6 i rambeslutet (se avsnitt 2.5.2 i denna handbok). Rambeslut 2008/909/RIF har ersatt 1983 års konvention och dess tilläggsprotokoll. Således måste rambeslut 2008/909/RIF tillämpas för att överföra straffet till den medlemsstat där det ska verkställas.

Enligt rambeslut 2008/909/RIF är samtycke från den dömda personen till överföringen inte längre ett krav i alla fall.

I domen i mål C-66/08, Kozłowski³⁵, fann EU-domstolen att uttrycken ”bosatt” och ”uppehåller sig” i artikel 4 led 6 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder ska ges en enhetlig tolkning, då de hänför sig till autonoma unionsrättsliga begrepp. De avser situationen där den eftersökte verkligen är bosatt i den verkställande medlemsstaten respektive efter en stabil vistelse under viss tid i samma medlemsstat har ansetts få en sådan anknytning till denna medlemsstat som kan jämföras med sådan anknytning som följer av att personen är bosatt i medlemsstaten. En bedömning av ”uppehåller sig” kräver en helhetsbedömning som grundar sig på flera objektiva omständigheter. Bland annat ska varaktigheten och arten av den eftersökta personens vistelse bedömas, samt vilka familjeband och ekonomiska band personen har till den verkställande medlemsstaten.

EU-domstolen konstaterade i domen i mål C-123/08, Wolzenburg, i fråga om artikel 4 led 6 och principen om likabehandling av unionsmedborgare, att nationell lagstiftning, som föreskriver att verkställighet av en europeisk arresteringsorder som utfärdats

³⁵ Domstolens dom av den 17 juli 2008, Kozłowski, C-66/08, ECLI:EU:C:2008:437.

avseende migrerande unionsmedborgare i syfte att verkställa en frihetsberövande påföljd, endast får vägras om dessa medborgare har vistats lagligt i den verkställande medlemsstaten utan avbrott under fem år, var förenlig med f.d. artikel 12 i EG-fördraget (nu artikel 18 i EUF-fördraget). En medlemsstat får dock inte uppställa ytterligare administrativa krav, såsom krav på permanent uppehållstillstånd, för att tillämpa det i artikel 4 led 6 angivna skälet till att verkställighet av en europeisk arresteringsorder får vägras.

I domen i mål C-42/11, Lopes da Silva Jorge³⁶, fann EU-domstolen att artikel 4 led 6 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och artikel 18 i EUF-fördraget ska tolkas så, att en medlemsstat vid införlivandet av nämnda artikel 4 led 6 förvisso kan besluta att inskränka de fall där den nationella verkställande rättsliga myndigheten kan vägra att överlämna en person som omfattas av den bestämmelsens tillämpningsområde. Den kan därvid dock inte undantagslöst och automatiskt utesluta alla medborgare från andra medlemsstater som uppehåller sig eller är bosatta där från detta tillämpningsområde, oavsett vad de har för anknytning till den medlemsstaten. Nationella domstolar är skyldiga att tolka nationell rätt mot bakgrund av rambeslutets ordalydelse och syfte för att säkerställa att det ges full verkan.

Extraterritorialitet (brott som begåtts utanför den utfärdande medlemsstatens territorium) (artikel 4 led 7)

Den europeiska arresteringsordern avser brott som

- a) enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning anses ha begåtts helt eller delvis på dess territorium eller en plats som är likställd med den medlemsstatens territorium, eller
- b) har begåtts utanför den utfärdande medlemsstatens territorium och åtal enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte är tillåtet för sådana brott, när de begåtts utanför den verkställande statens territorium.

5.5. Utevarodomar

Rambeslut 2009/299/RIF ändrade rambeslutet om en europeisk arresteringsorder genom att stryka artikel 5 led 1 och införa en ny artikel 4a om beslut som meddelats när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen (utevarodom). Dessa regler rör situationer där en verkställande rättslig myndighet har mottagit en europeisk arresteringsorder som avser verkställighet av ett frihetsstraff som utdömts vid en förhandling i den utfärdande medlemsstaten där personen inte närvarade.

Artikel 4a i rambeslutet innehåller ett fakultativt skäl för att vägra verkställighet, enligt vilket verkställighet av en europeisk arresteringsorder som utfärdats i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd får vägras om personen inte var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.

Det finns dock flera undantag från denna regel. En verkställande rättslig myndighet får inte vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder som grundas på en utevarodom

³⁶ Domstolens dom av den 5 september 2012, Lopes da Silva Jorge, C-42/11, ECLI:EU:C:2012:517.

om det anges i den europeiska arresteringsordern att personen i enlighet med ytterligare processuella krav i den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning

- a) i god tid
 - i) antingen kallats personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, eller på annat sätt faktiskt officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen, och
 - ii) underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen, eller
- b) i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen, eller
- c) efter att ha delgivits beslutet och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs
 - i) uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred beslutet, eller
 - ii) inte begärde förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen, eller
- d) inte personligen delgavs beslutet men
 - i) utan dröjsmål kommer att personligen delges detta efter överlämnandet och uttryckligen underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan, inklusive nytt bevismaterial, prövad på nytt, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och
 - ii) kommer att underrättas om den tidsram inom vilken vederbörande måste begära förnyad prövning eller överklagande enligt den relevanta europeiska arresteringsordern.

I domen i mål C-399-11, Melloni³⁷, behandlade EU-domstolen frågan huruvida artikel 4a.1 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder ska tolkas så, att den innebär hinder för att den verkställande rättsliga myndigheten, i sådana situationer som anges i nämnda bestämmelse, förenar verkställigheten av en europeisk arresteringsorder, utfärdad i syfte att verkställa ett straff, med ett villkor om att utevarodomen måste kunna bli föremål för förnyad prövning i den utfärdande medlemsstaten.

³⁷

Domstolens dom av den 26 februari 2013, Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107.

Domstolen fann att artikel 4a.1 i rambeslutet anger ett skäl med stöd av vilket verkställighet av en europeisk arresteringsorder utfärdad i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd får vägras, om den berörda personen inte var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet. Det finns dock fyra situationer i vilka den verkställande rättsliga myndigheten inte får vägra att verkställa den berörda europeiska arresteringsordern, vilka anges i artikel 4a.1 a–d. Domstolen ansåg att den verkställande rättsliga myndigheten i dessa fyra situationer inte får förena överlämnandet av en person som dömts i sin utevaro med villkoret att domen måste kunna bli föremål för förnyad prövning i den tilltalades närvaro.

I domen i mål C-108/16 PPU, Dworzecki³⁸ fann EU-domstolen följande:

”Artikel 4a.1 a i) i rambeslut 2002/584 ... ska tolkas så, att en kallelse, såsom den i det nationella målet, som inte har delgetts den berörda personen direkt, utan som på den berördes hemadress har lämnats till en vuxen medlem av dennes hushåll som åtagit sig att lämna den vidare till den berörde, inte i sig uppfyller villkoren i den bestämmelsen, när det inte framgår av den europeiska arresteringsordern att, och i så fall när, nämnda vuxna person faktiskt lämnat över kallelsen till den berörde.”

5.6. Verkställande rättsliga myndigheters hänsyn till grundläggande rättigheter

Rambeslutet om en europeisk arresteringsorder innehåller inte någon bestämmelse om vägran av verkställighet på grundval av brott mot den eftersöktes grundläggande rättigheter i den utfärdande medlemsstaten.

I artikel 1.3, i förening med skälen 12 och 13, klargörs dock att grundläggande rättigheter och grundläggande rättsliga principer bör respekteras i samband med den europeiska arresteringsordern.

I domen i de förenade målen C-404/15 och C-659/15 PPU, Aranyosi och Căldăraru fastslog EU-domstolen följande:

”... om den verkställande rättsliga myndigheten har tillgång till objektiva, trovärdiga, precisa och vederbörigen aktualiserade uppgifter avseende förhållandena under frihetsberövanden i den utfärdande medlemsstaten som vittnar antingen om systematiska eller allmänna brister, eller om brister som berör vissa kategorier av personer eller vissa anläggningar för frihetsberövande, ska myndigheten på ett konkret och precist sätt kontrollera huruvida det finns grundad anledning att tro att den person, mot vilken en europeisk arresteringsorder har utfärdats för lagföring eller för verkställighet av ett frihetsstraff, löper en verklig risk – på grund av förhållandena under personens frihetsberövande i denna medlemsstat – för att utsättas för en omänsklig och förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i [Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna], om vederbörande överlämnas till den medlemsstaten.

Den verkställande rättsliga myndigheten ska i detta syfte begära kompletterande upplysningar från den utfärdande rättsliga myndigheten, vilken, efter att vid

³⁸

Domstolens dom av den 24 maj 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:346.

behov ha begärt bistånd från den centrala myndigheten eller av en av de centrala myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten, i den mening som avses i artikel 7 i rambeslutet, ska lämna dessa uppgifter inom den frist som anges i en sådan begäran. Den verkställande rättsliga myndigheten ska skjuta upp sitt beslut om överlämnande av den berörda personen till dess den fått de kompletterande uppgifter som gör det möjligt att undanröja förekomsten av en sådan risk.

Om denna risk inte kan undanröjas inom rimlig tid, ska myndigheten besluta huruvida det finns anledning att avsluta överlämnandeförfarandet.”

Om den rättsliga myndigheten i den verkställande medlemsstaten förfogar över bevis för att enskilda som är frihetsberövade i den utfärdande medlemsstaten löper en verklig risk för att utsättas för en omänsklig och förnedrande behandling på grund av de allmänna förhållandena under frihetsberövandet, måste den följa det förfarande som anges i domstolens dom i de förenade målen C-404/15 och C-659/15 PPU, Aranyosi och Căldăraru (punkterna 89–104).

Förfarande som de nationella verkställande rättsliga myndigheterna ska följa om de förfogar över bevis för att enskilda som är frihetsberövade i den utfärdande medlemsstaten löper en verklig risk för att utsättas för en omänsklig och förnedrande behandling

Följande steg bör följas:

1. Kontroll av om det finns en verklig risk för att den eftersökta personen utsätts för omänsklig och förnedrande behandling på grund av de allmänna förhållandena under frihetsberövandet:

- på grundval av objektiva, trovärdiga, precisa och vederbörligen aktualiserade uppgifter som kan erhållas från bland annat domar från internationella domstolar, t.ex. domar från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, domar från domstolar i den utfärdande medlemsstaten och även beslut, rapporter och andra handlingar som upprättats av Europarådets organ eller som härrör från Förenta nationerna.

2. Om det bedöms föreligga en sådan risk på grundval av de allmänna förhållandena under frihetsberövandet, kontroll av om det finns grundad anledning att tro att sådan verklig risk för omänsklig och förnedrande behandling föreligger under de särskilda omständigheter som gäller den eftersökta personen:

- *skyldighet att begära* – på grundval av artikel 15.2 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder – att den utfärdande rättsliga myndigheten utan dröjsmål tillhandahåller alla nödvändiga kompletterande uppgifter om de förhållanden som kommer att råda under den eftersöktes frihetsberövande,
- *möjlighet att begära uppgifter* om eventuella mekanismer för kontroll av förhållandena under frihetsberövandet,

- *möjlighet att fastställa en svarsfrist* som beaktar den tid som krävs för att samla in uppgifterna och de tidsfrister som anges i artikel 17 i rambeslutet.

3. Om det bedöms föreligga en verklig risk för att den eftersökta personen utsätts för en omänsklig och förnedrande behandling, på grundval av information som mottas från den utfärdande rättsliga myndigheten och annan information som den verkställande rättsliga myndigheten kan ha tillgång till (och i avvaktan på ett slutligt beslut om den europeiska arresteringsordern):

- *skyldighet att skjuta upp verkställigheten av den berörda europeiska arresteringsordern*, Eurojust måste underrättas (i enlighet med artikel 17.7 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder),
- *möjlighet att hålla den aktuella personen fortsatt frihetsberövad*, men endast om förfarandet för att verkställa den europeiska arresteringsordern har genomförts på ett tillräckligt skyndsamt sätt och tiden för frihetsberövandet inte är orimlig (i enlighet med domen i målet C-237/15, *Lanigan*, punkterna 58, 59 och 60), med vederbörlig hänsyn tagen till oskuldspresumtionen som garanteras i artikel 48 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och proportionalitetsprincipen som anges i artikel 52.1 i samma stadga,
- *möjlighet eller till och med skyldighet att tillfälligt försätta den berörda personen på fri fot* tillsammans med åtgärder för att undvika att han eller hon avviker.

4. 4. Slutligt beslut:

- *om den verkställande rättsliga myndigheten, på grundval av information som mottagits av den utfärdande rättsliga myndigheten, finner att den verkliga risken för att den eftersökta personen utsätts för en omänsklig och förnedrande behandling är undanröjd, ska den fatta beslut om verkställighet av den europeiska arresteringsordern,*
- *om den verkställande rättsliga myndigheten finner att risken för en omänsklig och förnedrande behandling inte kan undanröjas inom rimlig tid, ska den besluta huruvida det finns anledning att avsluta överlämnandeförfarandet.*

5.7. Proportionalitet — den verkställande medlemsstatens roll

Rambeslutet ger inte den verkställande medlemsstaten någon möjlighet att göra en proportionalitetsbedömning av en europeisk arresteringsorder. Detta är i linje med principen om ömsesidigt erkännande. Om allvarliga tvivel om den mottagna arresteringsorderns proportionalitet skulle uppstå i den verkställande medlemsstaten uppmuntras de utfärdande och de verkställande rättsliga myndigheterna att ta direkt kontakt med varandra. Sådana fall förväntas uppstå endast i undantagsfall. Om de samråder torde de behöriga rättsliga myndigheterna kunna finna en lämpligare lösning (se avsnitt 4.4 om kommunikation mellan behöriga myndigheter). Det kan till exempel,

beroende på omständigheterna i ärendet, vara möjligt att återkalla den europeiska arresteringsordern och använda andra åtgärder som föreskrivs i nationell rätt eller unionsrätt.

I sådana fall kan de rättsliga myndigheterna också rådgöra med Eurojust eller EJN:s kontaktpunkter. Dessa organ kan underlätta kommunikationen och hjälpa till att finna lösningar.

5.8. Garantier som ska lämnas av den utfärdande medlemsstaten

Artikel 5 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder anger att den verkställande rättsliga myndigheten får förena verkställigheten av en europeisk arresteringsorder med vissa villkor i enlighet med sin nationella lagstiftning. Dessa villkor kan avse omprövning av fängelse på livstid och återsändande av medborgare till den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna sina fängelsestraff.

Dessa garantier kan lämnas direkt i den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning eller genom avtal mellan den utfärdande och den verkställande medlemsstatens behöriga myndigheter. De kan dock bara avse de frågor som anges i artikel 5 i rambeslutet, vilket har bekräftats av EU-domstolen (särskilt i domen i de förenade målen C-404/15 och C-659/15 PPU, Aranyosi och Căldăraru, punkt 80, och i domen i mål C-237/15 PPU, Lanigan, punkt 36).

Observera: Den garanti som avsåg förnyad prövning av utevarodomar i artikel 5 led 1 har utgått genom rambeslut 2009/299/RIF och ersatts av den nya artikel 4a som innehåller mer omfattande bestämmelser om utevarodomar (se avsnitt 5.5 i handboken).

I domen i mål C-306/09, I.B.³⁹ fann EU-domstolen följande:

”Artiklarna 4.6 och 5.3 i rådets rambeslut 2002/584/RIF ... ska tolkas så, att när den berörda verkställande medlemsstaten har genomfört artikel 5.1 och 5.3 i rambeslutet i den nationella rättsordningen får verkställighet av en europeisk arresteringsorder för verkställighet av ett fängelsestraff som beslutats genom utevarodom i den mening som avses i artikel 5.1 förenas med villkoret att den berörda personen, om denne är bosatt eller är medborgare i den verkställande medlemsstaten, ska återsändas till sistnämnda medlemsstat, för att där i förekommande fall avtjäna det fängelsestraff som vederbörande kan komma att dömas till efter att en förnyad prövning har ägt rum i dennes närvaro i den utfärdande medlemsstaten.”

5.8.1. Omprövning av fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid

Om en europeisk arresteringsorder har utfärdats för ett brott som är straffbart med fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid får den verkställande medlemsstaten kräva en garanti om omprövning från den utfärdande staten (artikel 5.2 i rambeslutet).

³⁹ Domstolens dom av den 21 oktober 2010, I.B., C-306/09, ECLI:EU:C:2010:626, ECLI:EU:C:2010:626.

Med **fängelse på livstid** avses straff som avtjänas i fängelse. Med **annan frihetsberövande åtgärd på livstid** avses andra typer av frihetsberövande, t.ex. i inrättningar för psykiatrisk behandling.

Den utfärdande medlemsstaten kan lämna garantin genom att visa att i enlighet med dess rättssystem kan straffet eller åtgärden omprövas antingen efter framställan eller senast efter 20 år. Alternativt är det en tillräcklig garanti att personen har rätt att ansöka om benådning enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning eller praxis i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte ska verkställas.

5.8.2. Återsändande av medborgare eller bosatta

Rambeslutet om en europeisk arresteringsorder innehåller en möjlighet att återsända den eftersökta personen till hans eller hennes hemland. Enligt artikel 5 led 3 i rambeslutet kan, när den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder för lagföring är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten, den staten ställa som villkor att den utfärdande medlemsstaten återsänder personen till den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten.

Detta villkor måste anges tydligt av den verkställande medlemsstaten. Om det är möjligt bör den utfärdande och den verkställande medlemsstaten komma överens om de närmare detaljerna för detta villkor innan den verkställande medlemsstaten beslutar om överlämnandet.

Om det redan innan den europeiska arresteringsordern utfärdas är känt att den eftersökta personen är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten, kan den utfärdande rättsliga myndigheten redan i formuläret för arresteringsordern ange sitt samtycke till ett potentiellt villkor om återsändande.

Den utfärdande medlemsstaten är ansvarig för att villkoret fullgörs. När en dom som medför fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd som har meddelats mot den överlämnade personen vinner laga kraft, måste den utfärdande medlemsstaten kontakta den verkställande medlemsstaten för att ordna med återsändandet. Den utfärdande medlemsstaten bör se till att domen översätts till den verkställande statens medlemspråk.

Artikel 25 i rambeslut 2008/909/RIF innehåller en särskild bestämmelse om verkställighet av fängelsestraff i den verkställande medlemsstaten avseende fall enligt artikel 5 led 3 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder. För överföring av domen till den verkställande medlemsstaten där den verkställs, ska förfarandet och villkoren i rambeslut 2008/909/RIF tillämpas (se avsnitt 2.5.2 i denna handbok).

5.9. Uppskjutande eller tillfälligt överlämnande

5.9.1. Allvarliga humanitära skäl

När den verkställande rättsliga myndigheten har beslutat att verkställa den europeiska arresteringsordern börjar tidsfristen på tio dagar för att överlämna personen att löpa (som förklaras i avsnitt 4.2). Den verkställande rättsliga myndigheten kan dock, i undantagsfall, skjuta upp överlämnandet tillfälligt av allvarliga humanitära skäl, till

exempel om det finns godtagbara skäl att anta att verkställigheten uppenbart skulle innebära en fara för den eftersöktes liv eller hälsa (artikel 23.4 i rambeslutet).

Verkställigheten av den europeiska arresteringsordern måste äga rum så snart dessa skäl inte längre föreligger. Den verkställande rättsliga myndigheten måste omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta och komma överens om en ny tidpunkt för överlämnandet. I så fall måste överlämnandet äga rum inom tio dagar från den nya tidpunkt som bestämts. När denna tidsfrist har löpt ut kan personen inte längre hållas frihetsberövad av den verkställande medlemsstaten på grundval av den europeiska arresteringsordern och måste försättas på fri fot (artikel 23.5 i rambeslutet).

I situationer där sådana humanitära skäl har **obestämmd eller permanent** varaktighet kan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten rådgöra med varandra och överväga om det finns alternativ till en europeisk arresteringsorder. Till exempel kan de undersöka möjligheterna att överföra förfarandena eller frihetsstraffet till den verkställande medlemsstaten eller att återkalla den europeiska arresteringsordern (t.ex. i fall av allvarlig kronisk sjukdom).

5.9.2. *Pågående straffrättsligt förfarande eller verkställighet av ett frihetsstraff*

Den verkställande rättsliga myndigheten får, efter att ha beslutat att verkställa den europeiska arresteringsordern, skjuta upp överlämnandet av den eftersökte så att personen kan åtalas i den verkställande medlemsstaten för en **annan** gärning (artikel 24.1 i rambeslutet).

I sådana situationer bör överlämnande ske omedelbart efter lagföringen, på ett datum som den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten kommer överens om.

Om den eftersökte redan har dömts för en annan gärning, får överlämnandet skjutas upp så att personen kan avtjäna straffet för den gärningen i den verkställande medlemsstaten (artikel 24.1 i rambeslutet).

I sådana fall bör överlämnande ske efter det att personen har avtjänat straffet, på ett datum som den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten kommer överens om.

Observera: Om det straffrättsliga förfarandet i den verkställande medlemsstaten avser **samma** gärning som den som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern, får den verkställande medlemsstaten vägra att verkställa arresteringsordern (för den gärningen) (se artikel 4.2 i rambeslutet och avsnitt 5.4.2 i denna handbok). Om villkoren i artikel 3.2 i rambeslutet är uppfyllda måste verkställigheten av den europeiska arresteringsordern vägras (se avsnitt 5.4.1 i denna handbok).

5.9.3. *Tillfälligt överlämnande i stället för uppskjutande*

I situationer som beskrivs i avsnitt 5.9.2 får den verkställande rättsliga myndigheten i stället för att uppskjuta överlämnandet tillfälligt överlämna den eftersökte till den utfärdande medlemsstaten (artikel 24.2 i rambeslutet). Detta kan göras i syfte att åtala personen eller för att verkställa ett straff som redan utdömts.

Den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten måste skriftligen komma överens om tydliga villkor för detta tillfälliga överlämnande. Överenskommelsen kommer att vara bindande för alla myndigheter i den utfärdande medlemsstaten (artikel 24.2 i rambeslutet).

Det tillfälliga överlämnandet gör det möjligt att undvika att långvariga fördröjningar av förfarandena i den utfärdande medlemsstaten till följd av att personen lagförs eller redan har dömts till ett straff i den verkställande medlemsstaten.

5.9.4. Uppskjutande av en europeisk arresteringsorder på grund av att en verklig risk för omänsklig och förnedrande behandling av den eftersökta personen konstaterats

Om det bedöms föreligga en verklig risk för att den eftersökta personen utsätts för en omänsklig och förnedrande behandling, på grundval av information som mottas från den utfärdande rättsliga myndigheten och annan information som den verkställande rättsliga myndigheten kan ha tillgång till (och i avvaktan på ett slutligt beslut om den europeiska arresteringsordern), måste, i enlighet med vad EU-domstolen anförde i domen i de förenade målen C-404/15 och C-659/15 PPU, Aranyosi och Căldăraru, verkställigheten av arresteringsorden skjutas upp, men inte upphöra. Om den verkställande rättsliga myndigheten beslutar om ett sådant uppskjutande ska den verkställande medlemsstaten underrätta Eurojust i enlighet med artikel 17.7 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och ange skälen till förseningen (se avsnitten 5.6 och 4.1 i denna handbok).

5.10. Flera europeiska arresteringsorder avseende samma person

5.10.1. Beslut om vilken europeisk arresteringsorder som ska verkställas

Flera europeiska arresteringsorder avseende samma person kan föreligga samtidigt, antingen avseende samma gärning eller för olika gärningar, och de kan vara utfärdade av myndigheter i en eller flera medlemsstater. Följande riktlinjer gäller oberoende av om de europeiska arresteringsorden har utfärdats för samma eller olika gärningar.

Om det finns flera europeiska arresteringsorder för samma person fattar den verkställande rättsliga myndigheten beslutet med vederbörlig hänsyn till alla omständigheter (artikel 16).

Rekommendationen är att den verkställande rättsliga myndigheten försöker samordna mellan de utfärdande rättsliga myndigheter som har utfärdat de europeiska arresteringsorden innan den fattar beslut. Om de utfärdande rättsliga myndigheterna redan har samordnat sig på förhand, bör den verkställande rättsliga myndigheten beakta det, även om den verkställande rättsliga myndigheten inte är bunden av några överenskommelser som de kan ha ingått enligt rambeslutet om en europeisk arresteringsorder.

Den verkställande rättsliga myndigheten får också fråga Eurojust om råd (artikel 16.2 i rambeslutet). Eurojust kan underlätta och påskynda samordningen och kan ombes att lämna ett yttrande om de konkurrerande arresteringsorden. Helst bör beslutet om vilken europeisk arresteringsorder som ska verkställas bygga på samtycke från samtliga utfärdande rättsliga myndigheter.

Vid bedömningen av vilken av arresteringsorderna som ska verkställas, och oberoende av om de utfärdande rättsliga myndigheterna når samförstånd eller inte, bör den verkställande rättsliga myndigheten ta särskild hänsyn till följande omständigheter (artikel 16.1 i rambeslutet):

- a) Brottens relativa svårhetsgrad,
- b) platsen för deras förövande,
- c) datumen för de respektive europeiska arresteringsorderna, och
- d) huruvida ordern har utfärdats för lagföring eller för verkställande av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

Denna förteckning är inte uttömmande. Det finns inte heller några strikta regler för vilken av dessa omständigheter som bör ha prioritet – detta får bedömas från fall till fall. I vart fall kräver artikel 16 i rambeslutet att den verkställande rättsliga myndigheten tar vederbörlig hänsyn till situationen. Att helt enkelt besluta enligt principen ”först till kvarn” bör därför undvikas.

De verkställande rättsliga myndigheterna kan också få vägledning i Eurojusts *Riktlinjer vid konkurrerande arresteringsorder*, som ingår i *Eurojust årsrapport 2004* (finns på www.eurojust.europa.eu).

När den verkställande rättsliga myndigheten fattar beslutet om överlämnande är det viktigt att den anger tydligt vilken europeisk arresteringsorder som ligger till grund för överlämnandet. Vidare måste Sirenekontoret i den verkställande medlemsstaten sedan skicka ett formulär G till varje berörd medlemsstat (avsnitt 3.2 i Sirenehandboken).

Bedömningen av vilken av de europeiska arresteringsorderna som ska verkställas bör endast avse dem som är **verkställbara**. Därför kan den verkställande rättsliga myndigheten börja med att bedöma var och en av arresteringsorderna för att avgöra om de var för sig skulle vara möjliga att verkställa. Om något av skälen för att vägra verkställighet är tillämpligt på någon av arresteringsorderna, kan den verkställande rättsliga myndigheten av tydlighetsskäl fatta ett separat beslut om att inte verkställa den arresteringsordern.

5.10.2. Parallella förfaranden

När europeiska arresteringsorder för brott som avser **samma sakförhållanden och samma person** utfärdas av två eller flera medlemsstater har de behöriga myndigheterna en skyldighet att kommunicera och samarbeta. Denna skyldighet följer av rådets rambeslut 2009/948/RIF av den 30 november 2009 om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden⁴⁰. I dessa situationer hänvisas de behöriga myndigheterna till deras respektive nationella lagstiftning som införlivar det rambeslutet.

⁴⁰

EUT L 328, 15.12.2009, s. 42.

Om samförstånd inte kan nås måste någon av de berörda behöriga myndigheterna hänskjuta ärendet till Eurojust, i de fall Eurojust är behörig att agera⁴¹. Eurojust kan också rådfrågas i andra situationer.

Medlemsstater som har tagit emot sådana parallella arresteringsorder bör informera de utfärdande medlemsstaternas behöriga myndigheter om de parallella förfarandena.

De behöriga myndigheterna i de medlemsstater som utfärdade de europeiska arresteringsorden bör informera den verkställande rättsliga myndigheten om sitt samarbete för att lösa jurisdiktionstvisten och om eventuella samtycken som erhållits i förfarandet.

6. AVRÄKNING AV TIDEN FÖR FRIHETSBERÖVANDE I DEN VERKSTÄLLANDE STATEN

När den eftersökta personen har överlämnats måste den utfärdande medlemsstaten beakta den tid för frihetsberövande som verkställigheten av den europeiska arresteringsordern har medfört. Denna tid måste avräknas från det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som ska avtjänas i den utfärdande medlemsstaten (artikel 26 i rambeslutet). Om personen frikänns kan bestämmelser i den utfärdande medlemsstaten om skadestånd vara tillämpliga.

Därför måste den verkställande rättsliga myndigheten eller centralmyndigheten i den verkställande medlemsstaten lämna alla uppgifter om hur länge den eftersökte varit frihetsberövad på grundval av den europeiska arresteringsordern, såsom beskrivs i avsnitt 4.5.2. Dessa uppgifter måste lämnas vid tidpunkten för överlämnandet (se även EU-domstolens dom i mål C-294/16 PPU, JZ).

7. EFTERFÖLJANDE ÖVERLÄMNANDE

7.1. Till en annan medlemsstat

Efter det att den eftersökta personen har överlämnats till den utfärdande medlemsstaten på grundval av en europeisk arresteringsorder, kan den staten behöva besluta om verkställighet av en annan europeisk arresteringsorder som utfärdats av en annan medlemsstat avseende samma person. I enlighet med artikel 28.2 i rambeslutet får den utfärdande medlemsstaten därefter överlämna personen vidare till en annan medlemsstat **utan samtycke** av den ursprungliga verkställande medlemsstaten i följande fall:

- a) Om den eftersökte har haft möjlighet att lämna territoriet i den medlemsstat som han eller hon överlämnats till men inte har gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt till det territoriet efter att ha lämnat det.
- b) Om den eftersökte samtycker till att överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder.

⁴¹

Se rådets beslut 2002/187/RIF av den 28 februari 2002 om inrättande av Eurojust för att stärka kampen mot grov brottslighet (EGT L 63, 6.3.2002, s. 1).

Samtycke ska lämnas inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten. Det måste protokollföras i enlighet med den statens nationella lagstiftning. Samtycket måste inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna av detta.

- c) Om den eftersökte inte är föremål för specialitetsbestämmelsen. Specialitetsbestämmelsen, när den är tillämplig, hindrar frihetsberövande av eftersökta personer för andra brott än det som personen överlämnades för, och hindrar alltså därmed även efterföljande överlämnande (se avsnitt 2.6).

I andra fall är det nödvändigt att begära samtycke till efterföljande överlämnande från den ursprungliga verkställande medlemsstaten⁴². Samtycke måste ges om det brott för vilket samtycket begärs i sig ska medföra överlämnande enligt bestämmelserna i rambeslutet, om inte ett obligatoriskt eller fakultativt skäl för vägran är tillämpligt.

I tillämpliga fall får den verkställande rättsliga myndigheten förena sitt samtycke med ett av de villkor rörande fängelse på livstid och återsändande av medborgare eller bosatta som föreskrivs i artikel 5 i rambeslutet (se avsnitt 5.8 i denna handbok). I sådana fall måste den utfärdande medlemsstaten ge lämpliga garantier (artikel 28.3 i rambeslutet).

Ett efterföljande överlämnande av en person, som varit föremål för fler än ett överlämnande mellan medlemsstater enligt flera på varandra följande europeiska arresteringsorder, till en annan medlemsstat än den som senast överlämnade personen, kräver samtycke från **enbart** den medlemsstat som **senast överlämnade** denna person (se EU-domstolens dom i mål C-192/12 PPU, West)⁴³.

Förfarande

Framställningen om samtycke måste lämnas in enligt samma förfarande och måste innehålla samma uppgifter som en normal europeisk arresteringsorder. Den behöriga rättsliga myndigheten översänder framställningen om samtycke direkt till den verkställande rättsliga myndighet som överlämnade personen. De uppgifter som framställningen ska innehålla, som anges i artikel 8.1, måste översättas enligt samma regler som de som gäller för en europeisk arresteringsorder. Den verkställande rättsliga myndigheten måste fatta beslut om samtycke senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits (artikel 28.3 i rambeslutet).

EU-domstolens dom i mål C-192/12 PPU, West

”Artikel 28.2 i rådets rambeslut 2002/584/RIF ... ska tolkas så, att ett efterföljande överlämnande av en person, som varit föremål för fler än ett överlämnande mellan medlemsstater enligt flera på varandra följande europeiska arresteringsorder, till en annan medlemsstat än den som senast överlämnade personen, kräver samtycke från enbart den medlemsstat som senast överlämnade denna person.”

⁴² Artikel 28.1 i rambeslutet ger medlemsstaterna möjlighet att anmäla till rådets generalsekretariat att, i medlemsstatens förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma förklaring, samtycke till sådant överlämnande eller efterföljande utlämning ska anses ha avgivits. Enligt de uppgifter kommissionen har tillgång till har endast Rumänien gjort en sådan anmälan.

⁴³ Domstolens dom av den 28 juni 2012, West, C-192/12 PPU, ECLI:EU:C:2012:404.

7.2. Till ett tredjeland

En person som har överlämnats enligt en europeisk arresteringsorder ska inte utlämnas till en stat som inte är en medlemsstat (tredjeland) utan samtycke av den behöriga myndigheten i den medlemsstat som har överlämnat personen. Samtycket lämnas i enlighet med de utlämningsavtal som medlemsstaten är bunden av och i enlighet med den statens nationella lagstiftning (artikel 28.4 i rambeslutet).

8. ÅTAGANDEN GENTEMOT TREDJELÄNDER

8.1. Europeiska arresteringsorder och framställningar om utlämning som ges in samtidigt för samma person

8.1.1. Framställningar från tredjeländer

Det kan hända att en medlemsstat tar emot en europeisk arresteringsorder och en framställning om utlämning från ett tredjeland samtidigt avseende samma person som befinner sig på dess territorium. De kan avse samma eller olika gärningar. Det kan vara olika myndigheter i medlemsstaten som ansvarar för att besluta om verkställigheten av den europeiska arresteringsorden och om framställningen om utlämning. I sådana fall bör dessa myndigheter samarbeta när de beslutar om situationen på grundval av de kriterier som anges nedan. De kan också vända sig till Eurojust eller EJM för råd och hjälp med samordning mellan de inblandade staterna.

Det finns inga regler i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder om vilken begäran som ska ges företräde. Enligt artikel 16.3 i rambeslutet måste medlemsstaten ta vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, och särskilt till dem som anges i artikel 16.1 i rambeslutet, för att avgöra vilken begäran som ska verkställas när fler än en avser samma person.

De behöriga myndigheterna bör därför beakta följande omständigheter:

- a) Brottens relativa svårhetsgrad,
- b) platsen för deras förövande,
- c) datumen för den europeiska arresteringsordern respektive framställningen om utlämning, och
- d) huruvida ordern har utfärdats för lagföring eller för verkställande av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

De verkställande rättsliga myndigheterna kan också få vägledning i Eurojusts *Riktlinjer vid konkurrerande arresteringsorder*, som ingår i *Eurojust årsrapport 2004* (finns på www.eurojust.europa.eu).

De kriterier som anges i tillämpligt utlämningsavtal behöver också beaktas. Det kan särskilt röra sig om grunder för att vägra utlämning och regler för flera framställningar om utlämning.

Om begäran om utlämning från ett tredjeland inges till en medlemsstat som har regler som ger medborgare i det egna landet skydd mot utlämning och begäran rör en medborgare i en annan medlemsstat, måste den verkställande rättsliga myndigheten informera den medlemsstat i vilken personen i fråga är medborgare och, i förekommande fall, överlämna vederbörande till den medlemsstaten i enlighet med dess europeiska arresteringsorder, i enlighet med vad EU-domstolen anförde i sin dom i mål C-182/15, Petruhhin⁴⁴.

”Artiklarna 18 FEUF och 21 FEUF ska tolkas så, att när en medlemsstat där en unionsmedborgare, som är medborgare i en annan medlemsstat, befinner sig, tar emot en begäran om utlämning som framställts av ett tredjeland med vilket den förstnämnda medlemsstaten har ingått ett avtal om utlämning, ska den informera den medlemsstat i vilken personen i fråga är medborgare och – i förekommande fall – på begäran av den sistnämnda medlemsstaten överlämna vederbörande till den staten i enlighet med bestämmelserna i rådets rambeslut 2002/584/RIF ..., under förutsättning att den medlemsstaten är behörig enligt nationell rätt att lagföra personen för de gärningar som begåtts utanför dess territorium.

I ett fall där en medlemsstat har mottagit en begäran från ett tredjeland om utlämning av en medborgare i en annan medlemsstat, ska den förstnämnda medlemsstaten pröva att utlämningen inte innebär en kränkning av rättigheterna i artikel 19 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.”

8.1.2. Framställningar från den internationella brottmålsdomstolen

Om en medlemsstat tar emot en europeisk arresteringsorder och en framställning om utlämning från den internationella brottmålsdomstolen samtidigt avseende samma person, bör den eller de behöriga myndigheterna beakta alla omständigheter som anges i avsnitt 8.1.1. Medlemsstaternas skyldigheter enligt den internationella brottmålsdomstolens stadga har dock företräde framför verkställigheten av den europeiska arresteringsordern (artikel 16.4 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder).

8.2. Föregående utlämning från ett tredjeland och specialitetsbestämmelsen

Om den eftersökta personen hade utlämnats till den verkställande medlemsstaten av ett tredjeland kan specialitetsbestämmelsen gälla för utlämningen, beroende på reglerna i tillämpligt utlämningsavtal. I enlighet med specialitetsbestämmelsen kan den utlämnade personen lagföras eller frihetsberövas endast för det eller de brott för vilka han eller hon utlämnades. Rambeslutet om en europeisk arresteringsorder påverkar inte skyldigheten att respektera specialitetsbestämmelsen i sådana situationer (artikel 21 i rambeslutet). Det betyder att den verkställande medlemsstaten kan vara förhindrad att överlämna personen vidare utan samtycke från den stat som den eftersökte utlämnades ifrån.

För att lösa sådana situationer kräver rambeslutet att den verkställande medlemsstaten vidtar alla åtgärder som krävs för att utan dröjsmål begära samtycke från tredjelandet (som den eftersökte utlämnades ifrån), så att han eller hon kan överlämnas till den medlemsstat som utfärdade den europeiska arresteringsordern (artikel 21 i rambeslutet).

⁴⁴

Domstolens dom av den 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630.

Tidsfristerna enligt artikel 17 i rambeslutet (se avsnitt 4.1 i denna handbok) kommer inte att börja löpa förrän från och med den dag dessa specialitetsbestämmelser upphör att gälla. I avvaktan på beslutet i det tredjeland varifrån den eftersökta har utlämnats ska den verkställande medlemsstaten se till att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande föreligger (artikel 21 i rambeslutet). Den kan särskilt behöva vidta nödvändiga åtgärder för att undvika att den eftersökta avviker.

9. TRANSITERING

9.1. Transitering via en annan medlemsstat

Transitering (artikel 25) avser situationen där den eftersökta personen överförs till den utfärdande medlemsstaten från den verkställande medlemsstaten via en tredje medlemsstats territorium, antingen land- eller vattenvägen. I dessa fall måste den tredje medlemsstaten tillåta transitering. Den utfärdande medlemsstatens behöriga myndigheter måste dock lämna följande uppgifter till det tredjelandet:

- a) Identitet och nationalitet på den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder.
- b) Att det finns en europeisk arresteringsorder.
- c) Brottets beskaffenhet och brottsrubricering.
- d) Brottets omständigheter, bland annat tidpunkt och plats.

För att underlätta transiteringen bör uppgifterna lämnas så snart som möjligt inför organisationen av transiteringen. Den utfärdande rättsliga myndigheten rekommenderas därför att överväga om transitering behövs redan innan den har kommit överens om ett datum för överlämnande med den verkställande rättsliga myndigheten. Detta är också viktigt för att kunna hålla de strikta tidsfristerna för överlämnande som anges i artikel 23 i rambeslutet (normalt 10 dagar).

Dessa uppgifter bör lämnas till den myndighet som är ansvarig för att ta emot framställningar om transitering i den berörda medlemsstaten. Information om vilken myndighet detta är i varje medlemsstat finns på EJN:s webbplats (Judicial Atlas, *Fiches belges*). Uppgifterna kan lämnas till den relevanta myndigheten på varje sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, inbegripet e-post. Transiteringsmedlemsstaten måste meddela sitt beslut på samma sätt (artikel 25.3 i rambeslutet).

Det finns inte någon tidsfrist för framställningar om transitering i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder men transiteringsstaten bör handlägga dem utan dröjsmål.

Om transporten sker med flyg utan planerad mellanlandning gäller reglerna ovan inte. Om en icke planerad landning görs ska emellertid den utfärdande medlemsstaten förse den myndighet som utsetts i transiteringsstaten med de ovannämnda uppgifterna, på samma sätt som gäller vid transport land- eller vattenvägen (artikel 25.4 i rambeslutet).

9.2. Medborgare och varaktigt bosatta i transiteringsmedlemsstaten

Undantagen från skyldigheten att tillåta transitering avser situationer där en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder är medborgare eller varaktigt bosatt i transiteringsmedlemsstaten. Om den europeiska arresteringsordern har utfärdats i lagföringssyfte får transiteringsmedlemsstaten uppställa villkoret att personen, efter att ha hörts, återsänds till transiteringsmedlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten (artikel 25.1 i rambeslutet). Artikel 5 led 3 i rambeslutet bör i det avseendet iaktas med vederbörliga ändringar (se avsnitt 5.8.2 i denna handbok). Om den europeiska arresteringsordern har utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd får transiteringsmedlemsstaten vägra transitering.

9.3. Utlämning från ett tredjeland till en medlemsstat

Även om rambeslutet om en europeisk arresteringsorder inte direkt avser utlämning från tredjeländer, gäller reglerna om transitering i artikel 25 i rambeslutet, som behandlas i avsnitt 9.1 och 9.2 i denna handbok, i tillämpliga delar utlämning från ett tredjeland till en medlemsstat. I det sammanhanget måste uttrycket ”europeisk arresteringsorder” läsas som ”framställning om utlämning” (artikel 25.5).

10. ICKE VERKSTÄLLDA EUROPEISKA ARRESTERINGSORDER

10.1. Se till att personen inte grips igen i samma medlemsstat

Om den verkställande rättsliga myndigheten beslutar att vägra att verkställa den europeiska arresteringsordern behöver den behöriga myndigheten i den medlemsstaten se till att den arresteringsorder som vägrats inte längre kan leda till ett gripande av den eftersökte på dess territorium. För att uppnå detta måste den vidta följande åtgärder:

- a) förse motsvarande SIS-registrering med en ”flagga”, och
- b) radera eventuella motsvarande registreringar i nationella system. För mer information om förfarandet med flaggning, se avsnitt 2.6 i Sirenehandboken.

10.2. Meddelande till den utfärdande medlemsstaten

Den verkställande rättsliga myndigheten måste underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om sitt beslut med anledning av den europeiska arresteringsordern (artikel 22 i rambeslutet). För detta ändamål rekommenderas att standardformuläret i bilaga VII till denna handbok används. Om den verkställande rättsliga myndigheten beslutar att vägra att verkställa den europeiska arresteringsordern ger detta meddelande den utfärdande rättsliga myndigheten möjlighet att bedöma om den ska bibehålla eller återkalla orden.

10.3. Den utfärdande rättsliga myndighetens bedömning av om den europeiska arresteringsordern ska bibehållas

Rambeslutet innehåller inte något krav på att återkalla en europeisk arresteringsorder sedan en medlemsstat vägrat att verkställa den – andra medlemsstater kan fortfarande verkställa arresteringsordern. Därför är den europeiska arresteringsorden och

motsvarande SIS-registrering fortfarande giltiga om inte den utfärdande rättsliga myndigheten beslutar att återkalla ordern.

Det ska dock alltid finnas legitima skäl för varje befintlig europeisk arresteringsorder. När den utfärdande rättsliga myndigheten bedömer om den ska bibehålla en arresteringsorder eller inte efter att en medlemsstat vägrat verkställa den, bör den beakta omständigheterna i ärendet och tillämplig nationell rätt och unionsrätt, inklusive grundläggande rättigheter. Den bör särskilt ta hänsyn till följande frågor:

- a) Är det troligt att det obligatoriska skäl för att vägra verkställighet som den verkställande rättsliga myndigheten tillämpade kommer att tillämpas även av övriga medlemsstater? Detta gäller särskilt principen *ne bis in idem* (artikel 3.2 i rambeslutet).
- b) Är det fortfarande proportionerligt att bibehålla den europeiska arresteringsordern (se avsnitt 2.4 i rambeslutet)?
- c) Är den europeiska arresteringsordern den enda åtgärd som sannolikt är effektiv (se avsnitt 2.5 i rambeslutet)?

10.4. Översyn av långvariga europeiska arresteringsorder i SIS

Varje utfärdande rättslig myndighet bör följa upp sina registreringar i SIS. De kan behöva vara uppmärksamma på preskriptionsfrister för de berörda brotten och eventuella ändringar av straffprocessen och den nationella lagstiftningen som kan påverka den eftersökta personens ställning.

Enligt SIS II-beslutet får registreringar om personer som lagts in i SIS inte lagras längre än vad som är nödvändigt för det syfte i vilket de infördes (artikel 44.1 i SIS II-beslutet). Så snart det inte längre finns några grunder för en europeiska arresteringsordern, måste den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten radera den från SIS. Europeiska arresteringsorder som läggs in i SIS kommer att lagras i upp till tre år (om de inte utfärdades för en kortare tid) och därefter raderas automatiskt (artikel 44.5 i SIS II-beslutet). Därför bör den utfärdande rättsliga myndigheten i vart fall inom tre år efter det att den fört in en registrering i SIS besluta om den behöver förlänga tidfristen för lagringen. Medlemsstater får bestämma kortare tidsfrister för översynen (artikel 44.3 i SIS II-beslutet).

Registreringar om europeiska arresteringsorder bör raderas från SIS när personen har överlämnats.

11. DEN EFTERSÖKTA PERSONENS PROCESSUELLA RÄTTIGHETER

Rambeslutet om en europeisk arresteringsorder ger den eftersökta personen flera processuella rättigheter. Enligt artikel 11 i rambeslutet har den eftersökte rätt att upplysas om den europeiska arresteringsordern och dess innehåll samt om möjligheten att samtycka till överlämnandet och rätt till juridiskt biträde och tolk. Dessa rättigheter måste tillhandahållas i enlighet med den nationella lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten. Dessutom finns det flera andra bestämmelser i rambeslutet som ger den eftersökta personen rättigheter, särskilt artikel 4a.2 (rätt att få information om

utevarodomar), artikel 13.2 (rätt till juridiskt biträde vid beslut om samtycke), artiklarna 14 och 19 (rätt att höras) och artikel 23.5 (rätt att försättas på fri fot när tidsfristerna för överlämnande har löpt ut).

Dessa rättigheter förstärks av de särskilda instrumenten om processuella garantier, som förklaras i avsnitten 11.1–8.

11.1. Rätt till tolkning och översättning

Rätten till tolkning och översättning är tillämplig på verkställigheten av en europeisk arresteringsorder, vilket anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU av den 20 oktober 2010 om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden⁴⁵.

Enligt artikel 2.7 i direktiv 2010/64/EU krävs att den verkställande medlemsstatens behöriga myndigheter ger följande rättigheter till personer som omfattas av förfaranden för en europeisk arresteringsorder och som inte talar eller förstår förfarandespråket:

- a) Rätt till tolkning, utan dröjsmål, under det straffrättsliga förfarandet inför utredande och rättsliga myndigheter, inbegripet under polisförhör, alla domstolsförhandlingar och eventuella nödvändiga interimistiska förfaranden,
- b) rätt till tolkning för kommunikationen mellan misstänkta eller tilltalade och deras försvarare i direkt samband med ett förhör eller en förhandling under förfarandena eller i samband med ett överklagande eller andra framställningar som görs under förfarandet, och
- c) rätt att angripa ett beslut om att det inte finns något behov av tolkning och möjlighet att klaga på att tolkningens kvalitet är otillräcklig för att garantera att förfarandena går rättvist till.

Enligt artikel 3.6 i direktiv 2010/64/EU krävs att den verkställande medlemsstatens behöriga myndigheter tillhandahåller en skriftlig översättning av den europeiska arresteringsordern till den person som omfattas av sådana förfaranden och som inte förstår det språk på vilket den europeiska arresteringsordern är upprättad. Som ett undantag får en muntlig översättning eller sammanfattning tillhandahållas i stället, under förutsättning att en sådan muntlig översättning eller sammanfattning inte förhindrar att förfarandena går rättvist till.

Tolkning och översättning måste hålla tillräckligt hög kvalitet för att garantera att förfarandena går rättvist till, särskilt genom att säkerställa att misstänkta eller tilltalade förstår vad de anklagas för och kan utöva sin rätt till försvar. Det är också viktigt att notera att medlemsstaterna måste stå för kostnaderna för tolkning och översättning, oavsett resultatet av förfarandena.

11.2. Rätt till information

Rätten att få skriftlig information om rättigheter i samband med frihetsberövande, i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012

⁴⁵ EUT L 280, 26.10.2010, s. 1. Detta direktiv är inte bindande för Danmark.

om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden⁴⁶, gäller för personer som grips för att en europeisk arresteringsorder ska kunna verkställas.

Enligt artikel 5 i direktiv 2012/13/EU ska personer som frihetsberövats som ett led i verkställigheten av en europeisk arresteringsorder utan dröjsmål erhålla lämplig rättighetsinformation med information om deras rättigheter enligt den lagstiftning genom vilken rambeslutet om en europeisk arresteringsorder genomförs i den verkställande medlemsstaten. En vägledande förlaga till rättighetsinformationen finns i bilaga II till direktiv 2012/13/EU (och återges i bilaga IX till denna handbok).

När information lämnas antecknas detta i enlighet med den berörda medlemsstatens förfaranden för anteckningar. Misstänkta och tilltalade personer har rätt att angripa varje underlåtenhet eller vägran att tillhandahålla information, i enlighet med förfaranden i nationell rätt.

11.3. Rätt till tillgång till en försvarare

Rätten till tillgång till en försvarare gäller för personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder, enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/48/EU av den 22 oktober 2013 om rätt till tillgång till försvarare i straffrättsliga förfaranden och förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder samt om rätt att få en tredje part underrättad vid frihetsberövande och rätt att kontakta tredje parter och konsulära myndigheter under frihetsberövandet⁴⁷.

En person som är föremål för en europeisk arresteringsorder har rätt att få tillgång till en försvarare i den verkställande medlemsstaten efter det att vederbörande gripits med stöd av den europeiska arresteringsordern (artikel 10.1–10.3 i direktiv 2013/48/EU). Vad gäller omfattningen av rätten att få tillgång till en försvarare i den verkställande medlemsstaten har de eftersökta personerna följande rättigheter:

- a) Rätt att få tillgång till en försvarare i så god tid och på ett sådant sätt att de eftersökta personerna kan utöva sina rättigheter på ett effektivt sätt och under alla omständigheter utan onödigt dröjsmål efter frihetsberövandet.
- b) Rätt att få träffa och kontakta den försvarare som företräder dem.
- c) Rätt till att deras försvarare närvarar och i enlighet med förfarandena i nationell rätt deltar i den verkställande rättsliga myndighetens förhör.

Dessutom har eftersökta personer rätt att utse en försvarare i den utfärdande medlemsstaten (artikel 10.4–10.6 i direktiv 2013/48/EU). Den försvararen ska ha till uppgift att bistå försvararen i den verkställande medlemsstaten genom att ge den försvararen information och råd i syfte att låta den eftersökta personen utöva sina rättigheter i enlighet med rambeslutet om en europeisk arresteringsorder.

⁴⁶ EUT L 142, 1.6.2012, s. 1. Detta direktiv är inte bindande för Danmark.

⁴⁷ EUT L 294, 6.11.2013, s. 1. Tidsfristen för att införliva detta direktiv löpte ut den 27 november 2016. Direktivet är inte bindande för Danmark, Förenade kungariket och Irland.

11.4. Rätt att få en tredje part underrättad om frihetsberövande

Från det att de grips i den verkställande medlemsstaten har personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder rätt att utan onödigt dröjsmål få åtminstone en person som utsetts av dem, till exempel en släkting eller arbetsgivare, underrättad om deras frihetsberövande⁴⁸.

11.5. Rätt att kontakta tredje parter

Från det att de grips i den verkställande medlemsstaten har personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder rätt att utan dröjsmål kontakta minst en tredje part, t.ex. en anhörig, som de själva har utsett⁴⁹.

11.6. Rätt att kontakta konsulära myndigheter

Från det att de grips i den verkställande medlemsstaten har personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder och som inte är medborgare i den verkställande medlemsstaten rätt att utan onödigt dröjsmål få det egna landets konsulära myndigheter underrättade om frihetsberövandet och att kontakta dessa myndigheter⁵⁰.

De har även rätt att besökas av sina konsulära myndigheter, tala och korrespondera med dem och låta de konsulära myndigheterna ordna ett juridiskt ombud.

11.7. Särskilda rättigheter för barn

Särskilda garantier för barn som är föremål för en europeisk arresteringsorder gäller från det att de grips med anledning av en europeisk arresteringsorder i den verkställande medlemsstaten⁵¹. Det gäller särskilt:

- a) Rätt till information,
- b) rätt att få den person som har föräldraansvar informerad,
- c) rätt att få biträde av en försvarare,
- d) rätt till läkarundersökning,
- e) rätt till särskild behandling vid frihetsberövande,
- f) rätt till skydd av privatlivet, och
- g) rätt att under förfarandet åtföljas av den person som har föräldraansvar.

⁴⁸ Direktiv 2013/48/EU, artikel 5.

⁴⁹ Direktiv 2013/48/EU, artikel 6.

⁵⁰ Direktiv 2013/48/EU, artikel 7.

⁵¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/800 av den 11 maj 2016 om rättssäkerhetsgarantier för barn som är misstänkta eller tilltalade i straffrättsliga förfaranden (EUT L 132, 21.5.2016, s. 1). Tidsfristen för införlivande i medlemsstaterna löper ut den 11 juni 2019. Direktivet är inte bindande för Danmark, Förenade kungariket och Irland.

11.8. Rätt till rättshjälp

Rätten till rättshjälp gäller för personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder, enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1919 av den 26 oktober 2016 om rättshjälp för misstänkta och tilltalade i straffrättsliga förfaranden och för eftersökta personer i förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder⁵².

Personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder har rätt till rättshjälp i den verkställande medlemsstaten från det att de grips med anledning av en europeisk arresteringsorder fram till dess att överlämnande sker eller fram till dess att beslutet att inte överlämna dem har vunnit laga kraft (artikel 5.1 i direktiv (EU) 2016/1919).

Dessutom har eftersökta personer som utövar sin rätt att utse en försvarare i den utfärdande medlemsstaten för att bistå försvararen i den verkställande medlemsstaten i enlighet med artikel 10.4 och 10.5 i direktiv 2013/48/EU rätt till rättshjälp också i den utfärdande medlemsstaten, i den mån rättshjälp är nödvändig för att säkerställa den faktiska tillgången till rättslig prövning (artikel 5.2 i direktiv (EU) 2016/1919).

Medlemsstaterna får i båda fallen tillämpa de kriterier för ekonomisk prövning som anges i artikel 4.3 i direktiv (EU) 2016/1919, som gäller i tillämpliga delar för rättshjälp i förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder (artikel 5.3 i direktiv (EU) 2016/1919). Sådan ekonomisk prövning bör därför beakta alla relevanta och objektiva faktorer, såsom den berörda personens inkomst, kapital och familjesituation, kostnaderna för bistånd från en försvarare samt levnadsstandarden i den medlemsstaten, för att avgöra huruvida, i enlighet med de tillämpliga kriterierna i den medlemsstaten, en eftersökt person saknar tillräckliga medel för att betala för bistånd från en försvarare.

⁵²

EUT L 297, 4.11.2016, s. 1. Tidsfristen för att införliva detta direktiv löper ut den 25 maj 2019. Direktivet är inte bindande för Danmark, Förenade kungariket och Irland.

BILAGA I — Rambeslut om en europeisk arresteringsorder, icke-officiell konsolidering¹

Svenskspråkig version av rambeslutet om en europeisk arresteringsorder

RÅDETS RAMBESLUT

av den 13 juni 2002

om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna

(2002/584/RIF)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 31 a och 31 b samt artikel 34.2 b i detta,

med beaktande av kommissionens förslag²,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande³, och

av följande skäl:

- (1) Enligt slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors den 15-16 oktober 1999, särskilt punkt 35, bör det formella utlämningsförfarandet avskaffas bland medlemsstaterna när det gäller personer som är på flykt undan rättvisan efter att ha fått sin slutgiltiga dom, och förfaranden för utlämningsärenden påskyndas vad gäller personer som är misstänkta för brott.
- (2) I åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål, vilket avses i punkt 37 i slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors och antogs av rådet den 30 november 2000⁴, behandlas frågan om ömsesidig verkställighet av arresteringsorder.
- (3) Det finns ett antal konventioner på detta område till vilka alla eller en del medlemsstater har anslutit sig, däribland Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 och Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977. Lagstiftningen om utlämning i de nordiska länderna har identiskt innehåll.

¹ Denna icke-officiella konsolidering återger endast skälen i rambeslut 2002/584/RIF. Den återger inte skälen i rambeslut 2009/299/RIF, genom vilket rambeslut 2002/584/RIF ändrades.

² EGT C 332 E, 27.11.2001, s. 305.

³ Yttrandet avgett den 9 januari 2002 (ännu ej offentliggjort i EGT).

⁴ EGT C 12 E, 15.1.2001, s. 10.

- (4) Dessutom har medlemsstaterna godkänt följande tre konventioner, som helt eller delvis gäller utlämning och ingår i gemenskapens regelverk: konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna⁵ (mellan de medlemsstater som är anslutna till konventionen), konventionen av den 10 mars 1995 om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater⁶ och konventionen av den 27 september 1996 om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater⁷.
- (5) Målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och att det skall ersättas av ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring. De traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för straffrättsliga avgöranden, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.
- (6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärden på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en ”hörnsten” i det rättsliga samarbetet.
- (7) Eftersom målet att ersätta den multilaterala utlämningsordning som bygger på Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför på grund av dess omfattning och verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, kan rådet vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 2 i Fördraget om Europeiska unionen och i artikel 5 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskaperna. I enlighet med proportionalitetsprincipen i den sistnämnda artikeln går detta rambeslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (8) Beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder måste kontrolleras i tillräcklig omfattning, vilket innebär att en rättslig myndighet i den medlemsstat där den eftersökta personen har gripits måste fatta beslutet om huruvida han eller hon skall överlämnas.
- (9) Centralmyndigheternas roll i verkställandet av en europeisk arresteringsorder bör begränsas till praktiskt och administrativt bistånd.
- (10) Systemet med en europeisk arresteringsorder vilar på en hög grad av förtroende mellan medlemsstaterna. Tillämpningen av systemet får avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt och ihållande åsidosätter de principer som fastställs i artikel 6.1 i Fördraget om Europeiska unionen, vilket fastslagits av rådet med

⁵ EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

⁶ EGT C 78, 30.3.1995, s. 2.

⁷ EGT C 313, 13.10.1996, s. 12.

tillämpning av artikel 7.1 i fördraget, och med de följder som avses i punkt 2 i samma artikel.

- (11) Den europeiska arresteringsordern bör ersätta samtliga tidigare instrument för utlämning mellan medlemsstaterna, även bestämmelserna om utlämning i avdelning III i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet.
- (12) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna⁸, särskilt kapitel VI i denna. Inget i detta rambeslut får tolkas som ett förbud att vägra överlämna en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder, om det finns objektiva skäl för att tro att den europeiska arresteringsordern har utfärdats för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl.

Detta rambeslut hindrar inte en medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om prövning i laga ordning, föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier.

- (13) Ingen får avvisas, utvisas eller utlämnas till en stat där de löper allvarlig risk att utsättas för dödsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning.
- (14) Eftersom samtliga medlemsstater har ratificerat Europarådets konvention av den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter, bör de personuppgifter som behandlas i samband med genomförandet av detta rambeslut skyddas i enlighet med principerna i denna konvention.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL 1

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Skyldighet att verkställa en europeisk arresteringsorder

- 1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

⁸ EGT C 364, 18.12.2000, s. 12.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.
3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen.

Artikel 2

Tillämpningsområde för en europeisk arresteringsorder

1. En europeisk arresteringsorder får utfärdas för gärningar som enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer. Detsamma gäller om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut.
2. Följande brott skall medföra överlämnande på grundval av en europeisk arresteringsorder enligt villkoren i detta rambeslut och utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen, förutsatt att brotten, som de definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år i den utfärdande medlemsstaten:
 - Deltagande i en kriminell organisation.
 - Terrorism.
 - Människohandel.
 - Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
 - Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
 - Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
 - Korruption.
 - Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
 - Penningtvätt.
 - Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
 - IT-brottslighet.
 - Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.

- Hjälp till olovlig inresa och olovlig vistelse.
 - Mord, grov misshandel.
 - Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
 - Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
 - Rasism och främlingsfientlighet.
 - Organiserad stöld och väpnat rån.
 - Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
 - Svindleri.
 - Beskyddarverksamhet och utpressning.
 - Förfalskning och piratkopiering.
 - Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
 - Förfalskning av betalningsmedel.
 - Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser.
 - Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
 - Handel med stulna fordon.
 - Våldtäkt.
 - Mordbrand.
 - Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
 - Kapning av flygplan eller fartyg.
 - Sabotage.
3. Rådet får, efter att ha hört Europaparlamentet i enlighet med artikel 39.1 i Fördraget om Europeiska unionen, när som helst enhälligt besluta att lägga till andra typer av brott i förteckningen i punkt 2 i den här artikeln. Mot bakgrund av kommissionens rapport enligt artikel 34.3 skall rådet bedöma om förteckningen bör utvidgas eller ändras.
4. När det gäller andra brott än de som omfattas av punkt 2 kan överlämnandet förenas med villkoret att de gärningar för vilka den europeiska arresteringsordern har utfärdats skall utgöra ett brott enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering.

Artikel 3

Skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern skall vägras

Den rättsliga myndigheten i den verkställande medlemsstaten (nedan kallad den verkställande rättsliga myndigheten) skall vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder i följande fall:

1. Om det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern omfattas av amnesti i den verkställande medlemsstaten då denna var behörig att lagföra brottet enligt sin egen strafflag.
2. Om det framgår av de uppgifter som står till den verkställande rättsliga myndighetens förfogande att den eftersöktes ansvar för samma gärning prövats genom lagakraftätagande dom i en medlemsstat, under förutsättning att straffet, vid fällande dom, avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i den medlemsstat i vilken avkunnandet ägt rum.
3. Om den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder på grund av sin ålder ännu inte kan ställas till straffrättsligt ansvar för de gärningar som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern enligt den verkställande medlemsstatens lag.

Artikel 4

Skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern får vägras

Den verkställande rättsliga myndigheten får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder

1. om, i något fall som avses i artikel 2.4, den gärning som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern inte är ett brott enligt lagen i den verkställande medlemsstaten; när det gäller skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner får dock verkställandet av den europeiska arresteringsordern inte vägras av det skälet att den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller avgifter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande medlemsstatens lagstiftning,
2. om den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern är föremål för lagföreläggande i den verkställande medlemsstaten för samma gärning som den som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern,
3. om de rättsliga myndigheterna i den verkställande medlemsstaten har beslutat antingen att inte väcka åtal för det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern eller att underlåta åtal, eller när den eftersökte i en medlemsstat omfattas av ett annat slutligt avgörande för samma gärningar som hindrar senare lagföreläggande,
4. om åtal för brottet eller verkställigheten av straffet preskriberats enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning och gärningarna omfattas av denna medlemsstats behörighet enligt dess egen strafflagstiftning,

5. om det framgår av de uppgifter som står till den verkställande rättsliga myndighetens förfogande att den eftersöktes ansvar för samma gärningar prövats genom lagakraftäggande dom i tredjeland, under förutsättning att straffet, vid fällande dom, avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i det land där domen har meddelats,
6. om den europeiska arresteringsordern har utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd och den eftersökte uppehåller sig i, är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten och denna stat åtar sig att själv verkställa detta straff eller denna åtgärd enligt denna medlemsstats lagstiftning.
7. om en europeisk arresteringsorder avser brott som
 - a) enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning anses ha begåtts helt eller delvis på dess territorium eller en plats som är likställd med den medlemsstatens territorium, eller
 - b) har begåtts utanför den utfärdande medlemsstatens territorium och åtal enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte är tillåtet för sådana brott, när de begåtts utanför den verkställande statens territorium.

Artikel 4a

Beslut när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen

1. Den verkställande rättsliga myndigheten får även vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder, utfärdad i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd, efter ett beslut när personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen, såvida det inte i den europeiska arresteringsordern anges att personen i enlighet med ytterligare processuella krav i den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning
 - a) i god tid
 - i) antingen kallats personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, eller på annat sätt faktiskt officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen,
 - och
 - ii) underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,
 - eller
 - b) i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av

staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen,

eller

- c) efter att ha delgivits beslutet och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs

- i) uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred beslutet,

eller

- ii) inte begärde förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen,

eller

- d) inte personligen delgavs beslutet men

- i) utan dröjsmål kommer att personligen delges detta efter överlämnandet och uttryckligen underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan, inklusive nytt bevismaterial, prövad på nytt, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs,

och

- ii) kommer att underrättas om den tidsram inom vilken vederbörande måste begära förnyad prövning eller överklagande enligt den relevanta europeiska arresteringsordern.

2. Om en europeisk arresteringsorder utfärdas i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd enligt villkoren i punkt 1 d och den berörda personen inte dessförinnan mottagit någon officiell information om att det försiggår straffrättsliga förfaranden mot honom eller henne, får denna person när denne informeras om innehållet i den europeiska arresteringsordern, begära att erhålla en kopia av domen innan personen ifråga överlämnas. Omedelbart efter att ha blivit informerad om denna begäran ska den utfärdande myndigheten via den verkställande myndigheten tillhandahålla den eftersökta personen en kopia av domen. Den eftersökta personens begäran får varken försena överlämnandeförfarandet eller beslutet att verkställa den europeiska arresteringsordern. Tillhandahållandet av domen till den berörda personen ska endast ske i informationssyfte; det får varken betraktas som ett formellt delgivande av domen eller påverka tidsfristerna för begäran om förnyad prövning eller överklagande.
3. Om en person överlämnas enligt villkoren i punkt 1 d och denna person har begärt förnyad prövning eller överklagande, ska kvarhållandet av den person som väntar på en sådan förnyad prövning eller överklagande omprövas till dess att dessa förfaranden avslutats i enlighet med lagen i den utfärdande

medlemsstaten, antingen regelbundet eller på den berörda personens begäran. En sådan omprövning ska framför allt omfatta möjligheten att uppskjuta eller avbryta kvarhållandet. Den förnyade prövningen eller överklagandet ska inledas inom rimlig tid efter överlämnandet.

Artikel 5

Garantier som skall lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall

Den verkställande rättsliga myndigheten får, i enlighet med den verkställande medlemsstatens lagstiftning, föreskriva att verkställigheten av en europeisk arresteringsorder är beroende av något av följande villkor:

1. [utgår]
2. Om det brott på vars grundval en europeisk arresteringsorder har utfärdats är straffbart med fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid får verkställandet av den europeiska arresteringsordern förenas med villkoret att det i den utfärdande medlemsstatens rättssystem finns bestämmelser om att ompröva straffet - efter framställan eller senast efter 20 år - eller att tillämpa sådana åtgärder som kan ge benådning som personen är berättigad till enligt den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning eller praxis i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte skall verkställas.
3. När den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder för lagföring är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten får överlämnandet underkastas villkoret att personen efter att ha hörts återsänds till den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten.

Artikel 6

Fastställande av de behöriga myndigheterna

1. Den utfärdande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den utfärdande medlemsstaten som är behörig att utfärda en europeisk arresteringsorder enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.
2. Den verkställande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den verkställande medlemsstaten som är behörig att verkställa den europeiska arresteringsordern enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning.
3. Varje medlemsstat skall underrätta rådets generalsekretariat om den, enligt sin nationella lagstiftning, behöriga rättsliga myndigheten.

Artikel 7

Centralmyndighet

1. Varje medlemsstat får utse en centralmyndighet eller, om dess rättsordning så kräver, flera centralmyndigheter för att biträda de behöriga rättsliga myndigheterna.
2. En medlemsstat får, om organisationen av det nationella rättsväsendet så kräver, låta sin eller sina centralmyndighet(er) ansvara för det administrativa översändandet och mottagandet av europeiska arresteringsorder samt all annan officiell korrespondens i anslutning till dessa.

Den medlemsstat som önskar använda sig av de möjligheter som avses i denna artikel skall lämna uppgifter om sin eller sina centralmyndighet(er) till rådets generalsekretariat. Dessa anvisningar skall vara bindande för alla myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten.

Artikel 8

Den europeiska arresteringsorderns innehåll och form

1. En europeisk arresteringsorder skall innehålla följande uppgifter uppställda i enlighet med formuläret i bilagan:
 - a) Den eftersöktes identitet och nationalitet.
 - b) Namn, adress, telefonnummer, faxnummer och e-postadress till den utfärdande rättsliga myndigheten.
 - c) Uppgift om förekomsten av en verkställbar dom, en arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan och som omfattas av artiklarna 1 och 2.
 - d) Brottets beskaffenhet och brottsrubricering, särskilt med avseende på artikel 2.
 - e) En beskrivning av de omständigheter under vilka brottet begåtts, inbegripet tidpunkt och plats samt den eftersöktes delaktighet i brottet.
 - f) Det straff som dömts ut, om det rör sig om en slutlig dom, eller den straffskalan för brottet som föreskrivs i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.
 - g) Eventuella andra konsekvenser av brottet.
2. Den europeiska arresteringsordern skall översättas till ett språk som är officiellt i den verkställande medlemsstaten. Varje medlemsstat får, när detta rambeslut antas eller vid en senare tidpunkt, i en förklaring som skall deponeras hos rådets generalsekretariat förklara att den kommer att godta en översättning till ett annat eller flera andra av Europeiska gemenskapernas officiella språk.

KAPITEL 2

ÖVERLÄMNANDEFÖRFARANDE

Artikel 9

Översändande av en europeisk arresteringsorder

1. Om det är känt var personen befinner sig får den utfärdande rättsliga myndigheten översända den europeiska arresteringsordern direkt till den verkställande rättsliga myndigheten.
2. Den utfärdande rättsliga myndigheten får under alla omständigheter besluta om en registrering av den eftersökta personen i Schengens informationssystem (SIS).
3. En sådan registrering skall utföras i enlighet med bestämmelserna i artikel 95 i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna. En registrering i SIS skall anses vara likvärdig med en europeisk arresteringsorder åtföljd av den information som beskrivs i artikel 8.1.

Under en övergångsperiod, till dess att SIS kan överföra all den information som beskrivs i artikel 8, skall registreringen anses vara likvärdig med en europeisk arresteringsorder i avvaktan på att originalet i vederbörlig ordning mottas av den verkställande rättsliga myndigheten.

Artikel 10

Närmare bestämmelser om översändande av en europeisk arresteringsorder

1. Om den utfärdande rättsliga myndigheten inte känner till vilken verkställande rättslig myndighet som är behörig, skall den göra de efterforskningar som krävs, särskilt via det europeiska rättsliga nätverkets kontaktpunkter⁹, för att få denna information av den verkställande medlemsstaten.
2. Om den utfärdande rättsliga myndigheten så önskar kan arresteringsordern skickas genom det europeiska rättsliga nätverkets säkrade telekommunikationssystem.
3. Om det inte går att använda SIS får den utfärdande rättsliga myndigheten använda sig av Interpols tjänster för att översända den europeiska arresteringsordern.

⁹ Gemensam åtgärd av den 29 juni 1998 om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk (EGT L 191, 7.7.1998, s. 4).

4. Den utfärdande rättsliga myndigheten får översända den europeiska arresteringsordern på vilket säkert sätt som helst som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, så att den verkställande medlemsstaten kan fastställa att den översända handlingen är äkta.
5. Alla svårigheter rörande översändandet av eller äktheten hos de handlingar som behövs för att verkställa den europeiska arresteringsordern skall behandlas genom direkta kontakter mellan de berörda rättsliga myndigheterna eller, i förekommande fall, med bistånd av medlemsstaternas centrala myndigheter.
6. Om den myndighet som tar emot en europeisk arresteringsorder saknar behörighet att verkställa denna, skall den självmant översända den europeiska arresteringsordern till den behöriga myndigheten i sin medlemsstat och underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta.

Artikel 11

Den eftersöktes rättigheter

1. När den eftersökte grips skall den behöriga verkställande rättsliga myndigheten i enlighet med den nationella lagstiftningen upplysa personen om den europeiska arresteringsordern och dess innehåll samt om dennes möjlighet att samtycka till överlämnande till den utfärdande rättsliga myndigheten.
2. En eftersökt person som har gripits för att en europeisk arresteringsorder skall kunna verkställas skall ha rätt till juridiskt biträde och tolk i enlighet med den nationella lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten.

Artikel 12

Fortsatt frihetsberövande

Om en person grips på grundval av en europeisk arresteringsorder skall den verkställande rättsliga myndigheten fatta beslut i enlighet med den verkställande medlemsstatens lagstiftning om huruvida personen skall hållas kvar i häkte. Det är alltid möjligt att, i enlighet med den nationella lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten, tillfälligt försätta personen på fri fot, med förbehåll för att den behöriga myndigheten i denna medlemsstat vidtar alla åtgärder som den bedömer vara nödvändiga för att undvika att den eftersökte avviker.

Artikel 13

Samtycke till överlämnande

1. Om den gripne säger sig samtycka till att överlämnas skall dennes samtycke och, i förekommande fall, uttryckliga avstående från tillämpning av specialitetsbestämmelsen enligt artikel 27.2 avges inför den verkställande rättsliga myndigheten, i enlighet med den verkställande medlemsstatens nationella lagstiftning.

2. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att det samtycke och, i förekommande fall, det avstående som anges i punkt 1 inhämtas under sådana förhållanden att det framgår att personen har lämnat dem frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den eftersökte skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.
3. Det samtycke och, i förekommande fall, det avstående som anges i punkt 1 skall protokollföras i enlighet med det förfarande som föreskrivs i den verkställande medlemsstatens nationella lagstiftning.
4. Samtycket skall i princip vara oåterkalleligt. Varje medlemsstat får föreskriva att samtycket och, i förekommande fall, avståndet kan vara återkalleligt i enlighet med deras nationella regler. I ett sådant fall skall den tid som förflyter mellan dagen för samtycke och dagen för återkallelse inte beaktas vid fastställande av de tidsfrister som anges i artikel 17. En medlemsstat som vill använda sig av denna möjlighet skall underrätta generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd om detta vid antagandet av detta rambeslut och ange på vilka villkor samtycket kan återkallas samt alla ändringar av dessa villkor.

Artikel 14

Hörande av den eftersökte

En person som gripits och som inte samtycker till överlämnande enligt artikel 13 skall ha rätt att höras av den verkställande rättsliga myndigheten i enlighet med lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten.

Artikel 15

Beslut om överlämnande

1. Den verkställande rättsliga myndigheten skall, inom de tidsfrister och enligt de villkor som anges i detta rambeslut, besluta om en person skall överlämnas.
2. Om den verkställande rättsliga myndigheten anser att de uppgifter som den utfärdande medlemsstaten har meddelat inte är tillräckliga för att myndigheten skall kunna besluta om överlämnandet, skall den begära att utan dröjsmål få nödvändiga kompletterande uppgifter, i synnerhet sådana som rör artiklarna 3-5 och 8, och får dessutom fastställa en tidsfrist inom vilken de skall inkomma, med beaktande av nödvändigheten att iakttäta den tidsfrist som anges i artikel 17.
3. Den utfärdande rättsliga myndigheten får när som helst överföra alla användbara kompletterande uppgifter till den verkställande rättsliga myndigheten.

Artikel 16

Beslut vid flera framställningar

1. Om flera medlemsstater har utfärdat en europeisk arresteringsorder för samma person, skall beslutet om vilken av framställningarna som skall verkställas fattas

av den verkställande rättsliga myndigheten, som skall ta vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, särskilt till brottens relativa svårhetsgrad och platsen för deras förövande, datumen för de respektive europeiska arresteringsorderna samt huruvida ordern har utfärdats för lagföring eller för verkställande av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Den verkställande rättsliga myndigheten får fråga Eurojust¹⁰ om råd inför ett sådant beslut som avses i punkt 1.
3. Vid en konflikt mellan en europeisk arresteringsorder och en framställning om utlämning som givits in av ett tredjeland skall beslutet om huruvida den europeiska arresteringsordern eller framställningen om utlämning skall ges företräde fattas av den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten, som skall ta vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, särskilt de som anges i punkt 1 och de som nämns i den tillämpliga konventionen.
4. Denna artikel skall inte påverka medlemsstaternas skyldigheter enligt den internationella brottmålsdomstolens stadga.

Artikel 17

Tidsfrister och beslutsregler avseende verkställighet av den europeiska arresteringsordern

1. En europeisk arresteringsorder skall behandlas och verkställas med skyndsamhet.
2. I de fall då den eftersökte samtycker till överlämnandet skall det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas inom tio dagar efter det att samtycket har givits.
3. I övriga fall skall det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas inom 60 dagar efter det att den eftersökte har gripits.
4. Om den europeiska arresteringsordern i specifika fall inte kan verkställas inom de tidsfrister som anges i punkterna 2 eller 3 skall den verkställande rättsliga myndigheten omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten och ange skälen till detta. I ett sådant fall får tidsfristerna förlängas med ytterligare 30 dagar.
5. Så länge något slutgiltigt beslut om verkställande av den europeiska arresteringsordern inte har fattats av den verkställande rättsliga myndigheten skall denna säkerställa att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande av personen föreligger.
6. Varje vägran att verkställa en europeisk arresteringsorder skall motiveras.

¹⁰ Rådets beslut 2002/187/RIF av den 28 februari 2002 om inrättande av Eurojust för att stärka kampen mot grov brottslighet (EGT L 63, 6.3.2002, s. 1).

7. Om en medlemsstat i undantagsfall inte kan iaktta de tidsfrister som föreskrivs i denna artikel skall den underrätta Eurojust och ange skälen till förseningen. Dessutom skall en medlemsstat som har drabbats av upprepade förseningar med att verkställa europeiska arresteringsorder från en annan medlemsstats sida underrätta rådet så att det nationella genomförandet av detta rambeslut kan utvärderas på medlemsstatsnivå.

Artikel 18

Situation i avvaktan på beslut

1. Om den europeiska arresteringsordern har utfärdats för lagföring skall den utfärdande rättsliga myndigheten
 - a) antingen godta att den eftersökte hörs i enlighet med artikel 19, eller
 - b) godta tillfällig överföring av den eftersökte.
2. Villkoren för tillfällig överföring och dess varaktighet skall fastställas i samförstånd mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten.
3. Vid tillfällig överföring skall personen i fråga kunna återvända till den verkställande staten för att närvara vid den förhandling som rör honom eller henne inom ramen för förfarandet för överlämnande.

Artikel 19

Hörande av personen i avvaktan på beslut

1. Hörandet av den eftersökte skall genomföras av en rättslig myndighet, med bistånd av någon annan person som skall utses i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där den anmodande domstolen är belägen.
2. Hörandet av den eftersökte skall verkställas i enlighet med lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten och på de villkor som fastställs i samförstånd mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten.
3. Den behöriga verkställande rättsliga myndigheten får ge en annan rättslig myndighet i den egna medlemsstaten i uppdrag att delta vid hörandet av den eftersökte för att säkerställa att denna artikel och de villkor som har fastställts tillämpas på ett korrekt sätt.

Artikel 20

Privilegier och immunitet

1. Om den eftersökte har rätt till privilegier eller immunitet avseende rättsliga förfaranden eller verkställighet i den verkställande medlemsstaten skall tidsfristerna enligt artikel 17 inte börja löpa förrän om, och från och med den

dag, den verkställande rättsliga myndigheten har informerats om att dessa privilegier eller denna immunitet har upphävts.

Den verkställande medlemsstaten skall se till att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande föreligger om den eftersökte inte längre har rätt till sådana privilegier eller sådan immunitet.

2. När upphävandet av privilegier eller immunitet åligger en myndighet i den verkställande medlemsstaten skall den verkställande rättsliga myndigheten utan dröjsmål begära detta hos den myndigheten. När upphävandet av privilegier eller immunitet åligger en myndighet i en annan stat eller en internationell organisation, skall den utfärdande rättsliga myndigheten begära detta hos den myndigheten eller organisationen.

Artikel 21

Samverkande internationella åtaganden

Detta rambeslut skall inte påverka den verkställande medlemsstatens åtaganden om den eftersökte har utlämnats till denna medlemsstat från ett tredjeland och den eftersökte är skyddad genom specialitetsbestämmelserna i den ordning enligt vilken han eller hon utlämnades. Den verkställande medlemsstaten skall vidta alla åtgärder som krävs för att utan dröjsmål begära samtycke från den stat som den eftersökte utlämnades ifrån, så att han eller hon kan överlämnas till den utfärdande medlemsstaten. Tidsfristerna enligt artikel 17 börjar inte löpa förrän från och med den dag dessa specialitetsbestämmelser upphör att gälla. I avvaktan på beslutet i den stat varifrån den eftersökte har utlämnats skall den verkställande medlemsstaten se till att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande föreligger.

Artikel 22

Underrättelse om beslutet

Den verkställande rättsliga myndigheten skall omedelbart meddela den utfärdande rättsliga myndigheten om sitt beslut med anledning av en europeisk arresteringsorder.

Artikel 23

Tidsfrist för överlämnande av personen

1. Den eftersökte skall överlämnas så snart som möjligt vid en tidpunkt som de berörda myndigheterna skall komma överens om.
2. Den eftersökte personen skall överlämnas senast tio dagar efter det slutgiltiga beslutet om att verkställa den europeiska arresteringsordern.
3. Om omständigheter som ligger utanför någon av de berörda medlemsstaternas kontroll hindrar att den eftersökte överlämnas inom den tidsfrist som anges i punkt 2, skall den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten omedelbart kontakta varandra och komma överens om en ny tidpunkt för

överlämnandet. I så fall skall överlämnandet äga rum inom tio dagar från den nya tidpunkt som bestämts.

4. Överlämnandet kan i undantagsfall skjutas upp tillfälligt, av allvarliga humanitära skäl, till exempel om det finns godtagbara skäl att anta att verkställigheten uppenbart skulle innebära en fara för den eftersöktes liv eller hälsa. Verkställandet av den europeiska arresteringsordern skall äga rum så snart dessa skäl inte längre föreligger. Den verkställande rättsliga myndigheten skall omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta och komma överens om en ny tidpunkt för överlämnandet. I så fall skall överlämnandet äga rum inom tio dagar från den nya tidpunkt som bestämts.
5. När de tidsfrister som anges i punkterna 2-4 har löpt ut skall personen, om han eller hon fortfarande kvarhålls i häkte, försättas på fri fot.

Artikel 24

Uppskjutet eller villkorligt överlämnande

1. Den verkställande rättsliga myndigheten får, efter att ha fattat beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder, skjuta upp överlämnandet av den eftersökte så att personen kan åtalas i den verkställande medlemsstaten eller, om dom redan har fallit, i den staten kan avtjäna ett straff som har dömts ut för en annan gärning än den som den europeiska arresteringsordern avser.
2. I stället för att uppskjuta överlämnandet får den verkställande rättsliga myndigheten tillfälligt överlämna den eftersökte till den utfärdande medlemsstaten på villkor som skall fastställas i samförstånd mellan den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten. Överenskommelsen skall göras skriftligt och villkoren skall vara bindande för alla myndigheter i den utfärdande medlemsstaten.

Artikel 25

Transitering

1. Varje medlemsstat skall, utom när den utnyttjar möjligheten att vägra när transitering begärs för en medborgare eller varaktigt bosatt för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd, tillåta transitering genom sitt territorium av en eftersökt person som överlämnas, förutsatt att medlemsstaten har fått uppgifter om
 - a) identitet och nationalitet på den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder,
 - b) att det finns en europeisk arresteringsorder,
 - c) brottets beskaffenhet och brottsrubricering,
 - d) brottets omständigheter, bland annat tidpunkt och plats.

När den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder i lagföringssyfte är medborgare eller varaktigt bosatt i transiteringsmedlemsstaten, får transiteringen underkastas villkoret att personen, efter att ha hörts, återsänds till transiteringsmedlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten.

2. Varje medlemsstat skall utse en myndighet som skall vara ansvarig för att ta emot framställningar om transitering och de dokument som krävs, liksom eventuell övrig officiell skriftväxling avseende framställningar om transitering. Medlemsstaterna skall meddela rådets generalsekretariat vilka myndigheter som utsetts.
3. Framställningen om transitering samt de uppgifter som avses i punkt 1 får sändas till den myndighet som utsetts enligt punkt 2 på varje sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning. Transiteringsmedlemsstaten skall meddela sitt beslut på samma sätt.
4. Detta rambeslut gäller inte om transporten sker med flyg utan planerad mellanlandning. Om en icke planerad landning görs skall emellertid den utfärdande medlemsstaten förse den myndighet som utsetts enligt punkt 2 med de uppgifter som avses i punkt 1.
5. När en transitering gäller en person som skall utlämnas från ett tredjeland till en medlemsstat, skall denna artikel gälla i tillämpliga delar. I synnerhet uttrycket ”europeisk arresteringsorder” skall ersättas med ”framställning om utlämning”.

KAPITEL 3

FÖLJDER AV ÖVERLÄMNANDET

Artikel 26

Avräkning av tiden för frihetsberövande i den verkställande staten

1. Den utfärdande medlemsstaten skall avräkna tiden för frihetsberövande som beror på verkställighet av en europeisk arresteringsorder från det totala frihetsberövande som skall avtjänas i den utfärdande medlemsstaten som ett resultat av att ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut.
2. I detta syfte skall den verkställande rättsliga myndigheten, eller den centralmyndighet som utsetts enligt artikel 7, vid överlämnandet översända alla uppgifter om hur länge den eftersökte varit frihetsberövad på grundval av den europeiska arresteringsordern till den utfärdande rättsliga myndigheten.

Möjligheter till åtal för andra brott

1. Varje medlemsstat får anmäla till generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd att, i medlemsstatens förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma förklaring, samtycke skall anses ha givits till åtal, dom eller frihetsberövande för att verkställa ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för ett annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.
2. Utom i de fall som avses i punkterna 1 och 3 får en överlämnad person inte åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för något annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades.
3. Punkt 2 skall inte tillämpas i följande fall:
 - a) Om personen har haft möjlighet att lämna territoriet i den medlemsstat som han eller hon överlämnats till men inte har gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt till det territoriet efter att ha lämnat det.
 - b) Brottet kan inte leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd.
 - c) Det straffrättsliga förfarandet föranleder inte tillämpning av en åtgärd som innebär att den personliga friheten inskränks.
 - d) Om personen kommer att bli föremål för en icke frihetsberövande påföljd, inbegripet böter eller en åtgärd som träder istället för detta, även om påföljden inskränker den personliga friheten.
 - e) Om personen har samtyckt till att bli överlämnad och i förekommande fall avstått från tillämpning av specialitetsbestämmelsen i enlighet med artikel 13.
 - f) Om personen efter sitt överlämnande uttryckligen avstått från att utnyttja specialitetsbestämmelsen med avseende på specifika gärningar som begåtts före överlämnandet. Avståendet skall göras inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten och skall protokollföras i enlighet med denna stats nationella lagstiftning. Avståendet skall inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Personen skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.
 - g) Om den verkställande rättsliga myndigheten som överlämnat den eftersökte ger sitt samtycke i enlighet med punkt 4.
4. En framställan om samtycke skall överlämnas till den verkställande rättsliga myndigheten, tillsammans med de uppgifter som anges i artikel 8.1, och åtföljas av en översättning enligt artikel 8.2. Samtycke skall ges om det brott för vilket

det begärs i sig skall medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta rambeslut. Samtycke skall vägras av de skäl som anges i artikel 3 och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel 4. Beslutet skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits.

I de situationer som anges i artikel 5 måste de garantier som föreskrivs i den artikeln ges av den utfärdande staten.

Artikel 28

Överlämnande eller efterföljande utlämning

1. Varje medlemsstat får anmäla till rådets generalsekretariat att, i medlemsstatens förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma förklaring, samtycket till överlämnande av en person till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder som har utfärdats för ett brott som har begåtts före överlämnandet skall anses ha avgivits, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.
2. Under alla förhållanden får en person som har överlämnats till den utfärdande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder, utan samtycke av den verkställande medlemsstaten, överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder som utfärdats före överlämnandet i följande fall:
 - a) Om den eftersökte har haft möjlighet att lämna territoriet i den medlemsstat som han eller hon överlämnats till men inte har gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt till det territoriet efter att ha lämnat det.
 - b) Om den eftersökte samtycker till att överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder. Samtycke skall lämnas inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten och skall protokollföras i enlighet med denna stats nationella lagstiftning. Samtycket skall inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den eftersökte skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.
 - c) Om den eftersökte inte utnyttjar specialitetsbestämmelsen enligt artikel 27.3 a, e, f och g.
3. Den verkställande rättsliga myndigheten skall ge sitt samtycke till överlämnande av den berörda personen till en annan medlemsstat enligt följande bestämmelser:
 - a) En framställan om samtycke skall överlämnas i enlighet med artikel 9 och åtföljas av de uppgifter som anges i artikel 8.1 och av en översättning enligt artikel 8.2.
 - b) Samtycke skall ges om det brott för vilket det begärs i sig skall medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta rambeslut.

- c) Beslutet skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits.
- d) Samtycke skall vägras av de skäl som anges i artikel 3 och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel 4.

I de situationer som anges i artikel 5 måste de garantier som föreskrivs i den artikeln ges av den utfärdande medlemsstaten.

- 4. Trots vad som sägs i punkt 1 skall en person som har överlämnats enligt en europeisk arresteringsorder inte utlämnas till ett tredjeland utan samtycke av den behöriga myndigheten i den medlemsstat som har överlämnat personen. Samtycket skall lämnas i enlighet med de konventioner enligt vilka den medlemsstaten är bunden samt enligt den statens nationella lagstiftning.

Artikel 29

Överlämnande av egendom

- 1. Den verkställande rättsliga myndigheten skall, i enlighet med dess nationella lagstiftning, på begäran av den utfärdande rättsliga myndigheten eller på eget initiativ beslagta och överlämna egendom som
 - a) kan behöva företas som bevis, eller
 - b) har förvärvats av den eftersökte till följd av brottet.
- 2. Sådan egendom som avses i punkt 1 skall överlämnas även om den europeiska arresteringsordern inte kan verkställas på grund av att den eftersökte avlidit eller avvikit.
- 3. Om den egendom som avses i punkt 1 är föremål för beslag eller förverkande på den verkställande medlemsstatens territorium, får den medlemsstaten, om egendomen behövs i samband med pågående straffrättsliga förfaranden, tillfälligt behålla eller överlämna den till den utfärdande medlemsstaten, på villkor att den återlämnas.
- 4. Rättigheter som den verkställande medlemsstaten eller tredje man kan ha förvärvat i den egendom som avses i punkt 1 skall bibehållas. Om sådana rättigheter finns, skall den utfärdande medlemsstaten återlämna egendomen utan kostnad till den verkställande medlemsstaten så snart som möjligt efter det straffrättsliga förfarandet.

Artikel 30

Kostnader

1. Utgifter på den verkställande medlemsstatens territorium för att verkställa den europeiska arresteringsordern skall betalas av denna medlemsstat.
2. Alla andra utgifter skall betalas av den utfärdande medlemsstaten.

KAPITEL 4

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 31

Förhållande till andra rättsliga instrument

1. Bestämmelserna i detta rambeslut skall, utan att detta påverkar deras tillämpning i förbindelserna mellan medlemsstater och tredjeländer, den 1 januari 2004 ersätta motsvarande konventionsbestämmelser om utlämning i förbindelserna mellan medlemsstaterna:
 - a) Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957, tilläggsprotokollet till denna av den 15 oktober 1975, det andra tilläggsprotokollet till denna av den 17 mars 1978 och Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977, vad gäller utlämning,
 - b) avtalet av den 26 maj 1989 om förenkling och modernisering av förfarandena för översändande av utlämningsansökningar,
 - c) konventionen av den 10 mars 1995 om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater,
 - d) konventionen av den 27 september 1996 om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater, och
 - e) kapitel 4 i avdelning III i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna.
2. Medlemsstaterna får fortsätta att tillämpa de bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som är i kraft när detta rambeslut antas, i den mån de gör det möjligt att fördjupa eller vidga rambeslutets målsättningar och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta förfarandena för överlämnande av personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder.

Medlemsstaterna får sluta bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser efter det att rambeslutet har trätt i kraft i den mån de gör det möjligt att fördjupa eller vidga innehållet i detta rambeslut och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta förfarandena för överlämnande av personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder, särskilt genom att fastställa kortare tidsfrister än de som anges i artikel 17, genom att utöka förteckningen över brott i artikel 2.2, genom att ytterligare begränsa skälen till att vägra verkställighet enligt artiklarna 3 och 4, eller genom att sänka straffröskeln i artikel 2.1 eller 2.2.

De avtal och överensstämmelser som avses i andra stycket skall inte i något fall kunna påverka förbindelserna med de medlemsstater som inte är parter i dessa.

Medlemsstaterna skall, inom tre månader efter detta rambesluts ikraftträdande, underrätta rådet och kommissionen om gällande avtal eller överenskommelser enligt punkt 1 som de önskar fortsätta tillämpa.

Medlemsstaterna skall även underrätta rådet och kommissionen om nya avtal eller överenskommelser av den typ som avses i andra stycket, senast tre månader efter att de har undertecknats.

3. I den mån som de konventioner eller avtal som avses i punkt 1 är tillämpliga på territorier i medlemsstaterna, eller territorier för vilka en medlemsstat ombesörjer de yttre förbindelserna, på vilka detta rambeslut inte är tillämpligt, skall de nuvarande förbindelserna mellan dessa territorier och de övriga medlemsstaterna fortsätta att regleras genom dessa instrument.

Artikel 32

Övergångsbestämmelse

1. För framställningar om utlämning som tas emot före den 1 januari 2004 kommer även fortsättningsvis gällande utlämningsinstrument att vara i kraft. För framställningar som tas emot efter detta datum kommer de regler att gälla som antas av medlemsstaterna i enlighet med detta rambeslut. Medlemsstaterna får dock, när rådet antar detta rambeslut, göra ett uttalande, där de förklarar att de som verkställande medlemsstat kommer att fortsätta att behandla framställningar, som gäller gärningar som begåtts före en tidpunkt som de skall fastställa, i enlighet med det utlämningssystem som gällde före den 1 januari 2004. Ifrågavarande tidpunkt får inte vara senare än 7 augusti 2002. Detta uttalande skall offentliggöras i Officiella tidningen. Det kan återkallas när som helst.

Artikel 33

Bestämmelser avseende Österrike och Gibraltar

1. Så länge som Österrike inte har ändrat artikel 12.1 i ”Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz”, och allra senast fram till den 31 december 2008, får landet tillåta sina verkställande rättsliga myndigheter att vägra verkställa en europeisk

arresteringsorder, om den eftersökte är österrikisk medborgare och om den gärning för vilken den europeiska arresteringsordern har utfärdats inte är straffbar enligt österrikisk lag.

2. Detta rambeslut skall tillämpas på Gibraltar.

Artikel 34

Genomförande

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut före den 31 december 2003.
2. Medlemsstaterna skall till rådets generalsekretariat och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning. När de gör detta kan varje medlemsstat ange att den omedelbart kommer att tillämpa detta rambeslut i sina förbindelser med de medlemsstater som har lämnat samma underrättelse.

Rådets generalsekretariat skall underrätta medlemsstaterna och kommissionen om de uppgifter som tagits emot enligt artiklarna 7.2, 8.2, 13.4 och 25.2. Det skall även ombesörja offentliggörandet i Officiella tidningen.

3. På grundval av de uppgifter som rådets generalsekretariat lämnat skall kommissionen senast den 31 december 2004 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta rambeslut, vid behov tillsammans med lagförslag.
4. Rådet skall under andra halvåret 2003 göra en utvärdering av bestämmelserna i detta rambeslut, särskilt när det gäller den praktiska tillämpningen i medlemsstaterna samt hur SIS fungerar.

Artikel 35

Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i Officiella tidningen.

**BILAGA II — FORMULÄR FÖR EUROPEISK
ARRESTERINGSORDER, återfinns i bilagan till rambeslutet om en
europeisk arresteringsorder**

EUROPEISK ARRESTERINGSORDER¹

Denna order har utfärdats av en behörig rättslig myndighet. Jag begär att nedan nämnda person skall gripas och överlämnas för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

a) Information om den eftersöktes identitet:

Efternamn:

Förnamn:

Flicknamn, i förekommande fall:

Alias, i förekommande fall:

Kön:

Nationalitet:

Födelsedatum:

Födelseort:

Bostadsort och/eller känd adress:

.....

Om uppgift finns, det eller de språk som den eftersökte förstår:

.....

Utmärkande drag/beskrivning av den eftersökte:

.....

Foto och fingeravtryck av den eftersökte, om dessa finns tillgängliga och kan överlämnas, eller kontaktadress för den person som kan tillhandahålla information eller en DNA-profil (om denna information finns tillgänglig för överföring och inte har bifogats)

¹ Denna order måste skrivas på eller översättas till ett av den verkställande medlemsstatens språk, när denna stat är känd, eller på något annat språk som denna stat godtar.

b) Beslut på vilket arresteringsordern grundas:

1. Arresteringsorder eller verkställbart rättsligt beslut med samma verkan:

.....

Typ:

2. Verkställbar dom:

.....

Beteckning:

c) Uppgifter om straffets längd:

1. Maximal längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som kan dömas ut för brottet eller brotten:

.....

.....

2. Längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som har dömts ut:

.....

Straff som återstår att avtjäna:

.....

.....

d) Ange om personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet:

1. ☐ Ja, personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.

2. ☐ Nej, personen var inte personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.

3. Om ni kryssade i rutan vid punkt 2, var vänlig och bekräfta att något av följande föreligger:

☐ 3.1a. personen kallades personligen den ... (dag/månad/år), och underrättades

därigenom om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

☐ 3.1b personen kallades inte personligen, men på annat sätt faktiskt underrättades officiellt om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen, och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

☐ 3.2. personen, i vetskap om den planerade förhandlingen, hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och försvarades faktiskt av ombudet vid förhandlingen,

ELLER

☐ 3.3. personen delgavs personligen beslutet den ... (dag/månad/år) och underrättades uttryckligen om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och

☐ personen förklarade uttryckligen att han eller hon inte bestred detta beslut,

ELLER

☐ personen begärde inte förnyad prövning eller överklagande inom den tillämpliga tidsramen,

ELLER

☐ 3.4. personen personligen inte delgivits beslutet men

- personligen och utan dröjsmål kommer att delges detta beslut efter överlämnandet, och

- vid delgivandet uttryckligen kommer att underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt, även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och
- kommer att underrättas om den tidsram inom vilken vederbörande måste begära förnyad prövning eller överklagande, dvs. ... dagar.

4. Var vänlig ange, för den ruta ni har kryssat för ovan under punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hur villkoren i fråga har uppfyllts:

.....

e) Brott:

Denna order berör totalt brott.

Beskrivning av de omständigheter under vilka brottet eller brotten begicks, inklusive tidpunkt (datum och klockslag), plats och den eftersöktes grad av delaktighet i brottet eller brotten:

.....

Brottets eller brottens beskaffenhet och brottsrubricering samt tillämplig lagbestämmelse:

.....

- I. Markera i förekommande fall om det rör sig om ett eller flera av följande brott, som i den utfärdande medlemsstaten kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning:
- ☐ Deltagande i en kriminell organisation.
 - ☐ Terrorism.
 - ☐ Människohandel.
 - ☐ Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
 - ☐ Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
 - ☐ Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
 - ☐ Korruption.
 - ☐ Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
 - ☐ Penningtvätt.
 - ☐ Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
 - ☐ IT-brottslighet.
 - ☐ Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
 - ☐ Hjälpa till olovlig inresa och olovlig vistelse.
 - ☐ Mord, grov misshandel.
 - ☐ Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
 - ☐ Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
 - ☐ Rasism och främlingsfientlighet.
 - ☐ Organiserad stöld och väpnat rån.
 - ☐ Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
 - ☐ Svindleri.
 - ☐ Beskyddarverksamhet och utpressning.
 - ☐ Förfalskning och piratkopiering.

- ☐ Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- ☐ Förfalskning av betalningsmedel.
- ☐ Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser.
- ☐ Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- ☐ Handel med stulna fordon.
- ☐ Våldtäkt.
- ☐ Mordbrand.
- ☐ Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- ☐ Kapning av flygplan eller fartyg.
- ☐ Sabotage.

II. Fullständig beskrivning av det eller de brott som inte omfattas av fallen i punkt I ovan:

.....

.....

f) Andra omständigheter i fallet (frivillig information):

(Observera att detta kan omfatta kommentarer om extraterritorialitet, avbrytande av tidsbegränsningar och andra följder av brottet)

.....

.....

g) Denna order rör också beslag och överlämnande av föremål som kan utgöra bevis.

Denna order rör också beslag och överlämnande av föremål som den eftersökte förvärvat genom brottet.

Om uppgift finns, beskrivning av och plats för dessa föremål:

.....

.....

.....

h) Det eller de brott som har lett till att denna order utfärdas är straffbart/straffbara med/har medfört fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid:

- rättssystemet i den utfärdande medlemsstaten medger omprövning av straffet – på begäran eller åtminstone efter 20 år – i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte ska verkställas,

och/eller

- rättssystemet i den utfärdande medlemsstaten medger tillämpning av sådana benådningsåtgärder som personen är berättigad till enligt den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning eller praxis, i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte ska verkställas.

i) Den rättsliga myndighet som har utfärdat ordern:

Officiellt namn:

Företrädarens namn²:

Befattning (titel/grad):

Ärendebeteckning:

Adress:

Tfn: (landskod) (riktnummer) (...)

Fax: (landskod) (riktnummer) (...).....

E-post:

Information för kontakt med den person som skall kontaktas för nödvändiga arrangemang för överlämnandet:

² I de olika språkversionerna kommer en hänvisning till ”innehavaren” av den rättsliga myndigheten att ingå.

Central myndighet för överföringen och det administrativa mottagandet av en europeisk arresteringsorder, i förekommande fall:

Namn på den centrala myndigheten:

.....

Kontaktperson, i förekommande fall (titel/grad och namn):

.....

Adress:

.....

Tfn: (landskod) (riktnummer) (...)

Fax: (landskod) (riktnummer) (...)

E-post:

Underskrift av den utfärdande rättsliga myndigheten och/eller dess företrädare:

.....

Namn:

Befattning (titel/grad):

Datum:

Officiell stämpel (i förekommande fall)

BILAGA III — RIKTLINJER FÖR HUR FORMULÄRET FÖR DEN EUROPEISKA ARRESTERINGSORDERN SKA FYLLAS I

Denna order har utfärdats av en behörig rättslig myndighet. Jag begär att nedan nämnda person ska gripas och överlämnas för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

Anmärkning

- Det rekommenderas att en europeisk arresteringsorder upprättas med hjälp av verktyget Kompendium på Europeiska rättsliga nätverkets (EJN) webbplats. Fördelen med att använda detta e-verktyg är att det är lika lätt att fylla i formuläret på nätet som att fylla i wordformuläret, och det har dessutom flera moderna och användarvänliga funktioner, till exempel möjligheten att direkt importera de behöriga verkställande rättsliga myndigheterna från EJN:s ”Judicial Atlas”, att omedelbart få standardtexten av formuläret på det eller de språk som godtas i den verkställande medlemsstaten och att det går att spara och skicka det via e-post.
- Det är emellertid tillrådligt att ladda ned formuläret från EJN:s webbplats (under ”Bibliotek”) i wordformat på den utfärdande rättsliga myndighetens (ert eget) språk och spara det på den egna datorn så att det finns tillgängligt även om webbplatsen inte kan nås när det behövs i brådskande fall.
- Det kan också vara tillrådligt att ladda ned formuläret från EJN:s webbplats (under ”Bibliotek”) på alla språk, särskilt de som oftast godtas av andra medlemsstater, och spara dem på egen dator.
- Om ni använder wordformuläret, fyll i det på ert eget språk med hjälp av dator (inte för hand). Om verktyget Kompendium används, fylls formuläret alltid i på datorn.
- Om en ruta inte är relevant, skriv ”ej tillämpligt” eller ange tydligt, till exempel med ett särskilt tecken (t.ex. —) att den inte är relevant. Ni bör aldrig radera någon ruta eller göra några ändringar i formuläret.
- Om den europeiska arresteringsordern omfattar flera brott, vänligen numrera brotten med 1, 2, 3 och så vidare och bibehåll denna numrering i hela den europeiska arresteringsordern, särskilt i ruta b.

Ruta a

Information som krävs för att identifiera den eftersökte

Anmärkning:

Fyll i samtliga fält om det är möjligt.

a) Information om den eftersöktes identitet:

Efternamn: *Anmärkning: Obligatoriskt fält. Uppge även tidigare officiellt namn om det är känt och skriv namnet i enlighet med det nationella språket; namn ska inte översättas. Se till att namnen anges i rätt ordning, att ett förnamn inte anges som efternamn, och dubbelkontrollera om det finns två eller flera personer med liknande namn (kanske i olika ordning eller med små variationer) i samma ärende.*

Förnamn: *Anmärkning: Obligatoriskt fält.*

Flicknamn, i förekommande fall:

Alias, i förekommande fall: *Anmärkning: Uppge även falska namn. Markera tillnamn med hakparentes. Om personen använder sig av falsk identitet bör denna falska identitet anges i samtliga fält, t.ex. falskt födelsedatum och falsk adress.*

Kön: *Anmärkning: Obligatoriskt fält.*

Nationalitet: *Anmärkning: Obligatoriskt fält. Om flera nationaliteter, ange samtliga.*

Födelsedatum: *Anmärkning: Obligatoriskt fält.*

Födelseort: *Anmärkning: Obligatoriskt fält, om uppgifterna är tillgängliga.*

Bostadsort och/eller känd adress: *Anmärkning: Obligatoriskt fält, om uppgifterna är tillgängliga.*

Ange "okänd" om inga uppgifter finns.

Om uppgift finns, det eller de språk som den eftersökte förstår:

Utmärkande drag/beskrivning av den eftersökte: *Anmärkning: Obligatoriskt fält, om uppgifterna är tillgängliga. Ange också om personen är farlig och/eller eventuellt bär vapen.*

Foto och fingeravtryck av den eftersökte, om dessa finns tillgängliga och kan överlämnas, eller kontaktadress för den person som kan tillhandahålla information eller en DNA-profil (om denna information finns tillgänglig för överföring och inte har bifogats) *Anmärkning: Obligatoriska uppgifter att lämna via Interpol eller SIS om de finns tillgängliga. Detta är av största vikt för att säkerställa att rätt person grips.*

Dubbelkontrollera om det finns två eller flera personer med liknande namn (kanske i olika ordning eller med små variationer) i samma ärende.

Ruta b

Beslut på vilket arresteringsordern grundas

Anmärkning:

Formuläret bör fyllas i enligt det begärda syftet med den europeiska arresteringsordern – lagföring och/eller fällande domar. I ruta b används begreppet ”beslut på vilket arresteringsordern grundas”, vilket syftar på ett annat rättsligt beslut än den europeiska arresteringsordern. Begreppet ”rättsligt beslut” omfattar beslut som fattats av myndigheter i medlemsstaterna som deltar i straffrättskipningen, men inte polismyndigheter. Om det beslut som har föranlett den frihetsberövande åtgärden har omvandlats till, exempelvis, en utevarodom, bör en ny europeisk arresteringsorder (med den nya rubriken) utfärdas.

Före rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för lagföring)

- b) 1. Ange på vilket beslut den europeiska arresteringsordern grundas (till exempel, ett rättsligt beslut eller en arresteringsorder av den dd/mm/åååå som fastställer en tvingande frihetsberövande åtgärd i förebyggande syfte). Lägga märke till att om ruta b 1 fylls i bör också ruta c 1 fyllas i.

Efter rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för verkställighet av en dom/utevarodom).

- b) 1. När en europeisk arresteringsorder utfärdas för utevarodom, ange domstolsavgörandet.
- b) 2. Hänvisa till berörd dom, slutlig den dd/mm/åååå och för in målets nummer och namnet på den domstol som har meddelat avgörandet. Om i vissa medlemsstater domen ännu inte är verkställbar, eftersom den kan överklagas och alltså ännu inte är slutlig, ska ruta b 1 och INTE b 2 fyllas i.

Lägg märke till att om ruta b 2 fylls i bör också ruta c 2 fyllas i.

b) Beslut på vilket arresteringsordern grundas:

1. Arresteringsorder eller verkställbart rättsligt beslut med samma verkan:

Typ: **Anmärkning: Ange domstolsbeslut eller annat rättsligt beslut, datum och målreferens.**

2. Verkställbar dom: **Anmärkning: Om domen är verkställbar, ange också vilken dag den blev slutlig.**

Beteckning: **Anmärkning: Ange datum, målets nummer och typ av beslut. Översätt inte referenser.**

Ruta c

Uppgifter om straffets/frihetsberövandets längd

Anmärkning:

Syftet med denna ruta är att dokumentera att den europeiska arresteringsordern uppfyller de krav för straffgränser som anges i artikel 2.1 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder. Före rättegången gäller detta minimum den dom som i princip skulle kunna meddelas, och om en dom har meddelats kommer det att gälla det faktiska straffets längd. Liksom i ruta b, fyll i de punkter som är relevanta med hänsyn till skedet i de straffrättsliga förfarandena.

Före rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för lagföring)

- c) 1. Ange det maximistraff som kan utdömas. Notera att enligt artikel 2.1 i rambeslutet får en europeisk arresteringsorder utfärdas för gärningar som kan leda till fängelse eller en annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer. Om ruta b 1 fylls i bör också ruta c 1 fyllas i.

Efter rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för verkställighet av en dom/utevarodoms).

- c) 2. Ange längd på det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som har dömts ut: Notera att enligt artikel 2.1 får en europeisk arresteringsorder utfärdas om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut. Om ruta b 2 fylls i bör också ruta c 2 fyllas i.
- c) 2. Ange år, månader och dagar. Det bör noteras att rambeslutet om en europeisk arresteringsorder inte föreskriver någon minsta återstående strafftid som ska avtjänas. Det rekommenderas att det noga övervägs om det är proportionerligt att utfärda en europeisk arresteringsorder i situationer där den återstående strafftiden understiger fyra månader, även om den ursprungliga domen var fyra månader eller mer.

c) Uppgifter om straffets längd:

1. Maximal längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som kan dömas ut för brottet eller brotten:
2. Längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som har dömts ut:
Anmärkning: När ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd har utdömts kan varaktigheten av den frihetsberövande åtgärden vara obestämd, t.ex. livstids fängelse, eller domen kan avse psykiatrisk vård.

Straff som återstår att avtjäna: **Anmärkning: Om påföljden har obestämd varaktighet, dock minst fyra månader: ange att minst fyra månader återstår att avtjäna.**

Ruta d

Beslut i form av utevarodomar

- d) Ange om personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet:
1. ☐ Ja, personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.
 2. ☐ Nej, personen var inte personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.
 3. Om ni kryssade i rutan vid punkt 2, var vänlig och bekräfta att något av följande föreligger:
 - ☐ 3.1a. personen kallades personligen den ... (dag/månad/år), och underrättades därigenom om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER
 - ☐ 3.1b personen kallades inte personligen [men underrättades på annat sätt faktiskt] officiellt om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen, och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER
 - ☐ 3.2. personen, i vetskap om den planerade förhandlingen, hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och försvarades faktiskt av ombudet vid förhandlingen,

ELLER
 - ☐ 3.3. personen delgavs personligen beslutet den ... (dag/månad/år) och underrättades uttryckligen om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och
 - ☐ personen förklarade uttryckligen att han eller hon inte bestred detta beslut,

ELLER
 - ☐ personen begärde inte förnyad prövning eller [överklagade inte] inom den tillämpliga tidsramen,

ELLER
 - ☐ 3.4. personen personligen inte delgivits beslutet men
 - personligen och utan dröjsmål kommer att delges detta beslut efter överlämnandet, och

- vid delgivningen uttryckligen kommer att underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt, även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och
- kommer att underrättas om den tidsram inom vilken vederbörande måste begära förnyad prövning eller överklagande, dvs. ... dagar.

4. Var vänlig ange, för den ruta ni har kryssat för ovan under punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hur villkoren i fråga har uppfyllts:

.....

.....

Ruta e

Berörda brott

Anmärkning:

Huruvida brottet hör till en av de 32 kategorier för vilka kontroll av dubbel straffbarhet inte gäller beslutas av den utfärdande rättsliga myndigheten i enlighet med definitionen av brottet i den utfärdande medlemsstatens strafflagstiftning. Det är inte nödvändigt att ta med den nationella lagtexten i den europeiska arresteringsordern eller att bifoga den. På så sätt undviks också onödig översättning av lagtexter.

Omständigheterna i målet måste alltid anges fullständigt och uttömmande och all relevant information måste finnas med, så att den verkställande medlemsstatens myndigheter kan bedöma tillämpningen av specialitetsbestämmelsen och huruvida skäl för att vägra verkställighet är tillämpliga, t.ex. principen *ne bis in idem* och preskription.

Före och efter rättegången

- Ange **hur många brott** det rör sig om.
 - Var konsekvent i beskrivningarna.
 - Tänk på kommentarerna i handboken om accessoriska brott när ni beslutar om dessa brott ska tas med eller inte (avsnitt 2.3).
- Ge en exakt beskrivning av de **sakförhållanden** som motiverar den europeiska arresteringsordern:
 - Fokusera på de sakförhållanden som rör den person som överlämnandet gäller.
 - Beskriv alltid de sakförhållanden som är nödvändiga för detta syfte (ansvarig person, i vilken omfattning denne deltagit i eller genomfört brottet, plats, tidpunkt, kvantiteter, medel, tillfogad skada, uppsåt eller avsikt, vinst osv.).
 - Beskrivningen av sakförhållandena bör endast bestå av en kort sammanfattning, inte av en fullständig utskrift av hela sidor av ärendeakten. I mer komplicerade ärenden, och särskilt när dubbel straffbarhet är tillämplig (icke-förtecknade brott), kan en längre beskrivning dock behövas för att dokumentera de huvudsakliga aspekterna av sakförhållandena. Lämna i dessa fall de uppgifter som är **väsentliga** för den verkställande rättsliga myndighetens beslut om den europeiska arresteringsordern, särskilt när det gäller att identifiera eventuella skäl för att inte verkställa den, eller för tillämpningen av specialitetsbestämmelsen.
 - Om det är fråga om flera brott, beskriv om möjligt sakförhållandena på så sätt att beskrivningen följer motsvarande brottsrubricering.
 - Skriv korta och enkla meningar som är lätta att översätta.

- En kort beskrivning underlättar också det nationella Sirenekontorets registreringar i SIS.
- Ange **brottsrubricering** (och relevanta bestämmelser i strafflagstiftningen). Det är emellertid inte nödvändigt att ta med lagtexterna i den europeiska arresteringsordern. Detta medför bara onödigt översättningsarbete.
- Om den utfärdande rättsliga myndigheten finner att brottet är ett av dem som är upptagna i förteckningen över 32 brott nedan, och brottet kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år, bör den kryssa för tillämplig ruta i förteckningen.
- Det rekommenderas att, om möjligt, endast ett formulär används för en europeisk arresteringsorder som rör en person. Om det rör sig om flera brott bör det klargöras (t.ex. genom att ange "brott 1", "brott 2", "brott 3" osv.) vilket brott varje kryss avser (se särskilt ruta b). Observera att endast en registrering om gripande kan läggas in i SIS. Det är dock möjligt att bifoga mer än en europeisk arresteringsorder per registrering om gripande.
- Om samma medlemsstat har utfärdat flera europeiska arresteringsorder mot samma person bör dessa inte anses konkurrera med varandra.

e) Brott:

Denna order berör totalt brott.

Beskrivning av de omständigheter under vilka brottet eller brotten begicks, inklusive tidpunkt (datum och klockslag), plats och den eftersöktes grad av delaktighet i brottet eller brotten:

Anmärkning: Om t.ex. tre brott berörs bör de för tydlighetens skull numreras 1, 2 och 3. Använd korta meningar, men ge en fullständig beskrivning av sakförhållandena. Var exakt.

.....
Brottets eller brottens beskaffenhet och brottsrubricering samt tillämplig lagbestämmelse:

Anmärkning: Ange brottsrubricering och relevanta bestämmelser i strafflagstiftningen.

-
- I. Markera i förekommande fall om det rör sig om ett eller flera av följande brott, som i den utfärdande medlemsstaten kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning:
- Deltagande i en kriminell organisation.
 - Terrorism.
 - Människohandel.
 - Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
 - Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
 - Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
 - Korruption.
 - Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
 - Penningtvätt.
 - Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
 - IT-brottslighet.
 - Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
 - Hjälp till olovlig inresa och olovlig vistelse.
 - Mord, grov misshandel.
 - Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.

- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld och väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- Kapning av flygplan eller fartyg.
- Sabotage.

II. Fullständig beskrivning av det eller de brott som inte omfattas av fallen i punkt I ovan:
Anmärkning: Det som redan beskrivits ovan under e bör inte upprepas i avsnitt II. Utöver den fullständiga beskrivningen behövs ingen information om nationell lagstiftning.

Om omständigheterna redan har angivits ovan ska de inte återupprepas här. Infoga inga lagtexter om omständigheterna har angivits tydligt ovan. Använd denna ruta endast om dubbel straffbarhet är tillämplig och om ni behöver lämna fler närmare upplysningar om omständigheterna än dem som redan har nämnts ovan. En domare behöver inte ha tillgång till lagtexten för att avgöra om dubbel straffbarhet föreligger utan endast till de exakta omständigheterna i fallet, även om man i vissa jurisdiktioner begär en kopia av lagtexten.

.....

Ruta f

Andra omständigheter i fallet (frivillig information):

Anmärkning:

Denna ruta behöver inte fyllas i.

Den kan användas för kommentarer om extraterritorialitet, avbrytande av tidsbegränsningar och andra följder av brottet. Det är vanligtvis inte nödvändigt att ange att preskriptionsfrister kan komma att avbrytas, men om brottet begicks för länge sedan kan en sådan angivelse vara lämplig.

Denna ruta kan också användas om särskilda omständigheter förligger gällande verkställigheten av den europeiska arresteringsordern och det skulle kunna underlätta verkställigheten om ytterligare information lämnades, trots möjligheterna till direktkommunikation, t.ex.:

- Kommentarer om restriktioner för kontakt med tredjeparter efter gripandet, indikationer på att det finns risk för undanröjande av bevis eller risk för återfall.
- Angivande av omständigheter som enligt rambeslut 2008/909/RIF gör det troligt att den eftersökta personen efteråt skulle kunna överföras för att avtjäna det eventuella fängelsestraffet i den verkställande medlemsstaten i enlighet med artikel 5 led 3 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder (t.ex. att personen har hemvist, arbete eller familjeband osv. i den verkställande medlemsstaten).
- Framställan om samtycke i enlighet med artikel 27.4 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder.
- Andra begäranden om rättsligt samarbete, t.ex. en europeisk utredningsorder, som ska verkställas samtidigt.
- Förhållande till andra europeiska arresteringsorder.
- Överenskommelser om konkurrerande europeiska arresteringsorder som ingåtts mellan utfärdande rättsliga myndigheter, så att de verkställande rättsliga myndigheterna får vetskap om dem och kan beakta dem omedelbart, särskilt överenskommelser som ingåtts vid samordningsmöten vid Eurojust.
- I enlighet med direktiv 2013/48/EU, information om den försvarare i den utfärdande medlemsstaten som kan bistå försvararen i den verkställande medlemsstaten (en försvarare som valts eller en som utsetts ex officio).
- I enlighet med artikel 22 i rambeslut 2009/829/RIF, information om eventuella tidigare övervakningsåtgärder (överträdelse av övervakningsåtgärderna).

f) Andra omständigheter i fallet (frivillig information):

(Observera att detta kan omfatta kommentarer om extraterritorialitet, avbrytande av tidsbegränsningar och andra följder av brottet)

.....
.....

Ruta g

Beslag

Anmärkning:

Före rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för lagföring)

- Beskriv kort det begärda föremålet (dvs. mobiltelefon, bärbar dator, datorplatta, vapen, ID-handling, resehandlingar osv.). Skriv ”ej tillämpligt” om denna form av samarbete inte begärs.
- Beskriv t.ex. det vapen för vilket beslag begärs.
- Lämna information om eventuella separata europeiska utredningsorder eller beslut om frysning om sådan information finns.
- Ruta g avser inte ”personliga tillhörigheter”. Ange föremål som kan användas som bevis, t.ex. bärbar dator, personliga handlingar eller mobiltelefoner, för att möjliggöra beslag av egendomen.

g) Denna order rör också beslag och överlämnande av föremål som kan utgöra bevis.

Denna order rör också beslag och överlämnande av föremål som den eftersökte förvärvat genom brottet.

Om uppgift finns, beskrivning av och plats för dessa föremål:

.....
.....
.....

Ruta h

Anmärkning:

Strecksatserna har ändrats till rutor – kryssa i tillämpliga rutor. Skriv ”ej tillämpligt” om lagen inte tillåter livstidsstraff.

Före rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för lagföring)

- Kryssa i rutan om tillämpligt.

Efter rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för verkställighet av en dom/utevaroddom).

- Kryssa i rutan om tillämpligt.

h) Det eller de brott som har lett till att denna order utfärdas är straffbart/straffbara med/har medfört fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid:

- ☐ rättssystemet i den utfärdande medlemsstaten medger omprövning av straffet – på begäran eller åtminstone efter 20 år – i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte ska verkställas,

och/eller

- ☐ rättssystemet i den utfärdande medlemsstaten medger tillämpning av sådana benådningsåtgärder som personen är berättigad till enligt den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning eller praxis, i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte ska verkställas.

Ruta i

Uppgifter om den utfärdande rättsliga myndigheten

Anmärkning:

- Myndighetens företrädare: I de olika språkversionerna kommer en hänvisning till ”innehavaren” av den rättsliga myndigheten att ingå.
- Ange den utfärdande rättsliga myndighetens adress.
- Ange den utfärdande rättsliga myndighetens telefonnummer/faxnummer/e-postadress, helst där myndigheten kan nå dygnet runt.
- Kontaktuppgifter för praktiska arrangemang: Ange om möjligt namn och kontaktuppgifter för en tjänsteman inom rättsväsendet som har kunskaper i ett relevant främmande språk.

i) Den rättsliga myndighet som har utfärdat ordern:

Officiellt namn:

Företrädarens namn:

Befattning (titel/grad):

Ärendebeteckning:

Adress:

Tfn: (landskod) (riktnummer) (...)

Fax: (landskod) (riktnummer) (...)

E-post: ***Anmärkning: Ange en officiell e-postadress som kontrolleras regelbundet***

Information för kontakt med den person som skall kontaktas för nödvändiga arrangemang för överlämnandet:

Kontaktinformation för centralmyndigheten

Central myndighet för överföringen och det administrativa mottagandet av en europeisk arresteringsorder, i förekommande fall:

Namn på den centrala myndigheten:

.....

Kontaktperson, i förekommande fall (titel/grad och namn):

.....

Adress:.....

.....

Tfn: (landskod) (riktnummer) (...)

Fax: (landskod) (riktnummer) (...)

E-post:

Underskrift och uppgifter om den utfärdande rättsliga myndigheten

Anmärkning:

- Detta kan vara den rättsliga myndigheten eller till exempel en domstolsregistrator som undertecknar på domstolens vägnar.

Underskrift av den utfärdande rättsliga myndigheten och/eller dess företrädare:

.....
.....

Namn:

.....
.....

Befattning (titel/grad):

Datum:

Officiell stämpel (i förekommande fall) **Anmärkning: *Den utfärdande rättsliga myndighetens officiella stämpel enligt inhemsk lagstiftning. Används alltid om sådan finns.***

BILAGA IV — SPRÅK SOM MEDLEMSSTATERNA GODTAR VID MOTTAGANDET AV EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

Följande förklaringar har i enlighet med artikel 8.2 i rambeslutet gjorts av medlemsstaterna vad gäller språk som godtas vid mottagandet av en europeisk arresteringsorder:

Österrike:	Tyska eller, baserat på ömsesidighet, andra språk (Österrike godtar en europeisk arresteringsorder på en medlemsstats officiella språk om denna också godtar att ta emot av de österrikiska rättsliga myndigheterna utfärdade europeiska arresteringsorder på tyska).
Belgien:	Franska, nederländska, tyska
Bulgarien:	Bulgariska
Cypern:	Grekiska, turkiska, engelska
Tjeckien:	Tjeckiska; vad gäller Slovakien kommer Tjeckien att godta europeiska arresteringsorder som är avfattade på slovakiska eller som åtföljs av en översättning till slovakiska; när det gäller Österrike kommer Tjeckien att godta europeiska arresteringsorder på tyska.
Danmark:	Danska, engelska, svenska
Estland:	Estniska, engelska
Finland:	Finska, svenska, engelska
Frankrike:	Franska
Tyskland:	Tyskland tillämpar reciprocitet (Tyskland godtar en europeisk arresteringsorder på en medlemsstats officiella språk om denna också godtar att ta emot av de tyska myndigheterna utfärdade europeiska arresteringsorder på tyska).
Grekland:	Grekiska
Ungern:	Ungerska eller en översättning av den europeiska arresteringsordern till ungerska. Från medlemsstater som inte uteslutande godtar den europeiska arresteringsordern på sitt eget språk eller på ett av sina officiella språk godtar Ungern europeiska arresteringsorder som är avfattade på engelska, franska eller tyska, eller som åtföljs av en översättning till något av dessa språk.
Irland:	Iriska eller engelska eller ett språk som justitieministeriet kan komma att föreskriva eller europeiska arresteringsorder med en översättning till iriska eller engelska.
Italien:	Italienska

Lettland:	Lettiska, engelska
Litauen:	Litauiska, engelska
Luxemburg:	Franska, tyska, engelska
Malta:	Maltesiska, engelska
Nederländerna:	Nederländska, engelska eller något annat av unionens officiella språk, förutsatt att en översättning till engelska lämnas in samtidigt.
Polen:	Polska
Portugal:	Portugisiska
Rumänien:	Rumänska, franska, engelska
Slovakien:	Slovakiska eller, på grundval av tidigare bilaterala fördrag, tyska med avseende på Österrike, tjeckiska med avseende på Tjeckien, polska med avseende på Polen.
Slovenien:	Slovenska, engelska
Spanien:	Spanska. Om en europeisk arresteringsorder utfärdas genom en SIS-registrering kommer den verkställande rättsliga myndigheten att ombesörja en översättning, såvida arresteringsorden inte är avfattad på spanska.
Sverige:	Svenska, danska, norska, engelska eller en översättning till något av dessa språk.

BILAGA V — FÖRTECKNING ÖVER AVGÖRANDEN FRÅN EU-DOMSTOLEN RÖRANDE RAMBESLUTET OM EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

C-303/05, *Advocaten voor de Wereld* (dom av den 3 maj 2007)

C-66/08, *Kozłowski* (dom av den 17 juli 2008)

C-296/08 PPU, *Santesteban Goicoechea* (dom av den 12 augusti 2008)

C-388/08 PPU, *Leymann och Pustovarov* (dom av den 1 december 2008)

C-123/08, *Wolzenburg* (dom av den 6 oktober 2009)

C-306/09, *I.B.* (dom av den 21 oktober 2010)

C-261/09, *Mantello* (dom av den 16 november 2010)

C-192/12 PPU, *West* (dom av den 28 juni 2012)

C-42/11, *Lopes da Silva Jorge* (dom av den 5 september 2012)

C-396/11, *Radu* (dom av den 29 januari 2013)

C-399/11, *Melloni* (dom av den 26 februari 2013)

C-168/13 PPU, *Jeremy F.* (dom av den 30 maj 2013)

C-237/15 PPU, *Lanigan* (dom av den 16 juli 2015)

C-463/15 PPU, *A.* (beslut av den 25 september 2015)

C-404/15 och C-659/15 PPU, *Aranyosi och Căldăraru*, förenade mål (dom av den 5 april 2016)

C-108/16 PPU, *Dworzecki* (dom av den 24 maj 2016)

C-241/15, *Bob-Dogi* (dom av den 1 juni 2016)

C-294/16 PPU, *JZ* (dom av den 28 juli 2016)

C-182/15, *Petruhhin* (dom av den 6 september 2016)

C-452/16 PPU, *Poltorak* (dom av den 10 november 2016)

C-477/16 PPU, *Kovalkovas* (dom av den 10 november 2016)

C-453/16 PPU, Özçelik (dom av den 10 november 2016)

C-640/16, Vilkas (dom av den 25 januari 2017)

Pågående:

C-579/15, Popławski

C-473/15, Schotthöfer & Steiner

C-191/16, Pesciotti

C-367/16, Piotrowski

C-496/16, Aranyosi

BILAGA VI — AVGÖRANDEN FRÅN EU-DOMSTOLEN RÖRANDE PRINCIPEN *NE BIS IN IDEM*

Förenade målen C-187/01 och C-385/01, Gözütok och Brügge (dom av den 11 februari 2003)

Principen *non bis in idem* (icke två gånger för samma sak) enligt artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ... är även tillämplig i sådana förfaranden som medför att sådana åtal inte längre kan väckas som är aktuella i målen vid de nationella domstolarna, genom vilka en medlemsstats åklagarmyndigheter, utan medverkan av någon domstol, lägger ned ett straffrättsligt förfarande, som inletts i samma stat, efter det att den brottsmisstänkte personen har uppfyllt vissa skyldigheter och bland annat har erlagt en viss penningssumma som har fastställts av åklagarmyndigheten.

Mål C-469/03, Miraglia (dom av den 10 mars 2005)

Principen *ne bis in idem*, som kommer till uttryck i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ... är inte tillämplig på ett beslut av de rättsvårdande myndigheterna i en medlemsstat, vilket inte innehåller någon bedömning i sak och där ett mål förklaras vara avslutat efter att åklagarmyndigheten har beslutat att inte väcka åtal endast av det skälet att ett brottmålsförfarande redan pågår i en annan medlemsstat mot den misstänkte för samma gärningar.

Mål C-436/04, Van Esbroeck (dom av den 9 mars 2006)

1. Principen *ne bis in idem*, som slås fast i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ... skall tillämpas i ett brottmålsförfarande som inletts i en avtalsslutande stat för gärningar för vilka den berörde genom ett avgörande redan har dömts i en annan avtalsslutande stat, även om nämnda konvention ännu inte hade trätt i kraft i sistnämnda stat när nämnda avgörande meddelades, förutsatt att konventionen var i kraft i de avtalsslutande staterna i fråga vid den tidpunkt då den domstol vid vilken ett andra förfarande inletts bedömer huruvida villkoren för att tillämpa principen *ne bis in idem* är uppfyllda.
2. Artikel 54 i samma konvention skall tolkas på så sätt att
 - det kriterium som är relevant för tillämpningen av nämnda artikel är det som avser huruvida sakförhållandena är identiska i den meningen att de består av en rad sinsemellan oskiljaktiga omständigheter, oberoende av omständigheternas rättsliga kvalificering eller det rättsliga intresse som skyddas,
 - straffbara gärningar som består i ut- och införsel av samma narkotika och som leder till åtal i olika avtalsslutande stater till denna konvention i princip skall anses utgöra ”samma gärning” i den mening som avses i denna artikel 54, varvid den slutgiltiga bedömningen i detta hänseende ankommer på de behöriga nationella domstolarna.

Mål C-467/04 PPU, Gasparini m.fl. (dom av den 28 september 2006)

1. Principen *ne bis in idem* som kommer till uttryck i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ... är tillämplig på ett lagakraftäggande avgörande av en domstol i en avtalsslutande stat genom vilken en tilltalad frikänns därför att det brott för vilket åtal väckts är preskriberat.
2. Den principen är inte tillämplig på andra personer än dem beträffande vilka fråga om ansvar har prövats genom ett lagakraftäggande avgörande i en avtalsslutande stat.
3. En brottmålsdomstol i en avtalsslutande stat kan inte anse att en vara är i fri omsättning i den staten enbart på grund av att en brottmålsdomstol i en annan avtalsslutande stat har fastslagit, beträffande samma vara, att smugglingsbrottet är preskriberat.
4. Utsläppandet av en vara på marknaden i en annan medlemsstat, efter att den förts in i den medlemsstat där frikännande på grund av preskription har ägt rum, kan vara att anse som "samma gärning" i den mening som avses i artikel 54 i nämnda konvention.

Mål C-150/05, Van Straaten (dom av den 28 september 2006)

1. Artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ... skall tolkas på följande sätt:
 - Det kriterium som är relevant för tillämpningen av nämnda artikel är huruvida de konkreta gärningarna är identiska i den meningen att de utgör en helhet av omständigheter som är ouplösligt förbundna med varandra, oberoende av gärningarnas rättsliga kvalificering eller det rättsliga intresse som skyddas.
 - När det gäller narkotikabrott krävs det inte att de kvantiteter narkotika som är i fråga i de två berörda avtalsslutande staterna eller de personer som påstås ha medverkat till gärningarna i de båda staterna är identiska.
 - Straffbara gärningar som består i ut- och införsel av samma narkotika och som leder till åtal i olika stater som tillträtt denna konvention skall i princip anses utgöra "samma gärning" i den mening som avses i artikel 54. Den slutgiltiga bedömningen i detta hänseende ankommer dock på de behöriga nationella domstolarna.
2. Principen *ne bis in idem*, som kommer till uttryck i artikel 54 i denna konvention, är tillämplig på ett lagakraftäggande avgörande av de rättsliga myndigheterna i en avtalsslutande stat, varigenom den misstänkte frikänns på grund av bristande bevisning.

Mål C-288/05, Kretzinger (dom av den 18 juli 2007)

1. Artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ... skall tolkas på följande sätt:
 - Det kriterium som är relevant för tillämpningen av nämnda artikel är huruvida de konkreta gärningarna är identiska i den mening att de utgör en helhet av omständigheter som är ouplösligt förbundna med varandra, oberoende av gärningarnas rättsliga kvalificering eller det rättsliga intresse som skyddas.
 - Gärningar som består i övertagande av utländsk smuggeltobak i en avtalsslutande stat och införsel och innehav av samma tobak i en annan avtalsslutande stat, vilka kännetecknas av att den tilltalade, mot vilken åtal har väckts i två avtalsslutande stater, redan från början hade för avsikt att transportera tobaken, efter att första gången ha övertagit denna, genom flera avtalsslutande stater mot ett slutmål, kan omfattas av begreppet ”samma gärning” i den mening som avses i nämnda artikel 54. Det åligger de behöriga nationella domstolarna att göra en slutlig bedömning i detta hänseende.
2. Den straffrättsliga påföljd som meddelats av en domstol i en avtalsslutande stat har, i den mening som avses i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, ”avtjänats” eller ”är under verkställighet”, då den tilltalade enligt rättsordningen i den avtalsslutande staten har dömts till villkorlig dom med fängelse som alternativstraff.
3. Den straffrättsliga påföljd som meddelas av en domstol i en avtalsslutande stat skall, i den mening som avses i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, inte anses ha ”avtjänats” eller vara ”under verkställighet” då den tilltalade suttit anhållen eller häktad under en kort tid och då detta frihetsberövande enligt lagarna hos den stat hos vilken avkunnandet ägt rum skall avräknas vid senare verkställighet av fängelsestraffet.
4. Den omständigheten att en medlemsstat, i vilken en tilltalad har dömts genom en lagakraftvunnen dom enligt nationell rätt, enligt rådets rambeslut 2002/584/RIF ..., kan utfärda en europeisk arresteringsorder med syftet att den personen skall gripas och bli föremål för verkställighet, påverkar inte tolkningen av begreppet ”verkställighet” i den mening som avses i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet.

Mål C-367/05, Kraaijenbrink (dom av den 18 juli 2007)

Artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ... skall tolkas på följande sätt:

- Det kriterium som är relevant för tillämpningen av nämnda artikel är huruvida de konkreta gärningarna är identiska i den meningen att de utgör en helhet av omständigheter som är ouplösligt förbundna med varandra, oberoende av gärningarnas rättsliga kvalificering eller det rättsliga intresse som skyddas.

- Skilda gärningar som bland annat består i dels att i en avtalsslutande stat inneha penningbelopp som härrör från narkotikahandel, dels att på växelkontor belägna i en annan avtalsslutande stat växla penningbelopp som härrör från sådan handel, skall inte anses utgöra ”samma gärning”, i den mening som avses i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, enbart med anledning av att den behöriga nationella domstolen finner att de nämnda gärningarna täcks av samma uppsåt.
- Det ankommer på den nämnda nationella domstolen att bedöma huruvida det är möjligt att det, med beaktande av det ovannämnda relevanta kriteriet, är fråga om ”samma gärning” i den mening som avses i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, med avseende på i vilken utsträckning de faktiska omständigheter som skall jämföras var identiska eller relaterade med varandra.

Mål C-297/07, Bourquain (dom av den 11 december 2008)

Principen *ne bis in idem*, som föreskrivs i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ..., är tillämplig på ett straffrättsligt förfarande som har inletts i en avtalsslutande stat mot en tilltalad beträffande vilken fråga om ansvar redan prövats genom lagakraftäggande dom i en annan avtalsslutande stat för samma gärning, även om det straff som dömts ut mot denna person aldrig har kunnat verkställas direkt enligt rättsordningen i den stat hos vilken avkunnandet har ägt rum, på grund av sådana processrättsliga särdrag som dem som är i fråga i målet vid den nationella domstolen.

Mål C-491/07, Turanský (dom av den 22 december 2008)

Principen *ne bis in idem*, som slås fast i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ..., är inte tillämplig på ett beslut genom vilket en nationell myndighet i en avtalsslutande stat, efter bedömning i sak i det ärende som är anhängigt vid den och innan en bestämd person som misstänks för ett brott har åtalats, avbryter det straffrättsliga förfarandet, när detta beslut enligt den nationella rätten i denna stat inte leder till att åtal inte längre kan väckas och således inte utgör hinder mot att ett nytt straffrättsligt förfarande avseende samma gärning inleds i denna stat.

Mål C-398/12, M. (dom av den 5 juni 2014)

Artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ... ska tolkas så, att ett beslut att åtal inte ska väckas – som i den avtalsslutande stat där det meddelats utgör hinder för att åtal för samma gärning väcks mot den person som nämnda beslut avser, såvitt nya omständigheter eller ny bevisning inte framkommer mot personen – ska anses utgöra en lagakraftäggande dom i den mening som avses i nämnda artikel, vilken således utgör hinder för att åtal för samma gärning väcks mot samma person i en annan avtalsslutande stat.

Mål C-261/09, Mantello (dom av den 16 november 2010)

Begreppet ”samma gärning” i artikel 3 led 2 i ... rambeslut 2002/584/RIF utgör... – med avseende på utfärdande och verkställighet av en europeisk arresteringsorder – ett självständigt unionsrättsligt begrepp.

Under sådana omständigheter som dem som är för handen i ärendet vid den nationella domstolen, där den utfärdande rättsliga myndigheten, som svar på en begäran om uppgifter enligt artikel 15.2 i rambeslutet från den verkställande rättsliga myndigheten, med tillämpning av nationell rätt och med beaktande av de krav som följer av begreppet ”samma gärning” i artikel 3 led 2, uttryckligen har förklarat att den tidigare dom som meddelats i den utfärdande medlemsstaten inte utgör en lagakraftäggande dom som omfattar de gärningar som avses i arresteringsordern och att den domen således inte utgör hinder för den lagföring som avses i arresteringsordern, finns det inte något skäl för den verkställande rättsliga myndigheten att vägra verkställighet med stöd av artikel 3 led 2.

Mål C-129/14 PPU, Spasic (dom av den 27 maj 2014)

1. Artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ... är förenlig med artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i vilken principen *ne bis in idem* slås fast, när det i denna artikel 54 som villkor för tillämpning av nämnda princip krävs att vid fällande dom straffet ”avtjänats” eller är ”under verkställighet”.
2. Artikel 54 i nämnda konvention ska tolkas så, att betalningen av böter som en person – av en domstol i en annan medlemsstat – ådömts genom samma dom i vilken vederbörande ådömts ett frihetsberövande straff, vilket inte har verkställts, inte räcker för att det ska anses att straffet är avtjänat eller under verkställighet i den mening som avses i denna bestämmelse.

Mål C-486/14, Kossowski (dom av den 29 juni 2016)

Principen *ne bis in idem* i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ..., jämförd med artikel 50 i europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, ska tolkas på så sätt att ett beslut av åklagarmyndigheten att avsluta det straffrättsliga förfarandet och att slutligt lägga ned förundersökningen mot en person – med förbehåll för att förundersökningen återupptas eller att beslutet upphävs – utan att någon påföljd har dömts ut, inte kan kvalificeras som en lagakraftäggande dom i den mening som avses i dessa bestämmelser, när det framgår av beslutets motivering att förfarandet har avslutats utan att det gjorts någon mer ingående utredning. Den omständigheten att målsäganden och ett eventuellt vittne inte har hörts utgör härvidlag ett indicium på att det inte har gjorts någon sådan utredning.

BILAGA VII — STANDARDFORMULÄR FÖR BESLUT OM EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

Detta formulär ersätter inte det beslut om överlämnande som ska översändas i enlighet med artikel 22 i rambeslut 2002/584/RIF eller, i förekommande fall och om den utfärdande myndigheten begär detta, den fullständiga texten till det rättsliga avgörandet om den europeiska arresteringsordern.

I.-IDENTIFIERING AV DEN EUROPEISKA ARRESTERINGSORDERN				
UTFÄRDANDE REF.:		VERKSTÄLLANDE REF.:		SIS REF.:
UTFÄRDANDE MYNDIGHET:			UTFÄRDANDEDATUM:	
VERKSTÄLLANDE MYNDIGHET:		EFTERSÖKT PERSON		
PERSONENS NATIONALITET				
II.- SLUTLIGT BESLUT OM DEN EUROPEISKA ARRESTERINGSORDERN				
MYNDIGHETENS REF., DOM ELLER BESLUT NR. AV DEN				
-A- ☐ VERKSTÄLLD:				
SAMTYCKE FRÅN DEN EFTERSÖKTA PERSONEN (art. 13 i rambeslutet)	☐ JA ☐ NEJ		AVSTÅENDE FRÅN SPECIALITETSBESTÄMMELSEN (art. 13.2 i rambeslutet)	☐ JA ☐ NEJ
TID FÖR FRIHETSBERÖVANDE I AVVAKTAN PÅ ÖVERLÄMNANDE I DEN VERKSTÄLLANDE MEDLEMSSTATEN (art. 26 i rambeslutet)	☐ FRIHETSBERÖVANDE ☐ INGEN	INLEDS (DATUM/TIDPUNKT FÖR GRIPANDE):	UTEVARODOM (art. 4a i rambeslutet)	☐ NY DELGIVNING ☐ NY FÖRHANDLING ☐ INGETDERA NÖDVÄNDIGT (kraven i artikel 4a är uppfyllda)
		AVSLUTAS (DATUM/TIDPUNKT FÖR ÖVERLÄMNANDE): ¹		

¹ Denna fotnot ska anges på följande sätt i formuläret: ”Detta datum ska fyllas i när den överlämnande myndigheten får kännedom om det. Det kan också fyllas i av den mottagande myndigheten.”

GARANTIER (art. 5 i rambeslutet)	☐ OMPRÖVNING AV LIVSTIDSSTRAFF (art. 5.2 i rambeslutet)	UPPSKJUTET (art. 24.1 i rambeslutet)	☐ JA	☐ ÅTAL SKER I DEN VERKSTÄLLANDE MEDLEMSSTATEN	
	☐ ÅTERSÄNDANDE AV PERSONER SOM ÄR MEDBORGARE ELLER BOSATTA I DEN VERKSTÄLLANDE MEDLEMSSTATEN (art. 5.3 i rambeslutet)			☐ STRAFFET AVTJÄNAS I DEN VERKSTÄLLANDE MEDLEMSSTATEN	DET UTDÖMDA STRAFFETS TOTALA LÄNGD
			☐ NEJ		
TILLFÄLLIGT ÖVERLÄMNANDE		☐ NEJ ☐ JA T.O.M. (DATUM) (art. 24.2 i rambeslutet)			
1.1.1. OBLIGATORISKA SKÄL FÖR ATT VÄGRA VERKSTÄLLIGHET		1.1.2. SKÄL ENLIGT NATIONELL LAGSTIFTNING:			
☐ <i>NE BIS IN IDEM</i> -principen (art. 3.2 i rambeslutet) ☐ UNDERÅRIG (art. 3.3 i rambeslutet) ☐ AMNESTI (art. 3.1 i rambeslutet)		☐ <u>PRECISERA:</u>			
III.- KOMMENTARER:					

Plats, datum och underskrift av den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten

TILL DEN BEHÖRIGA MYNDIGHETEN I DEN UTFÄRDANDE MEDLEMSSTATEN

**BILAGA VIII — FÖRTECKNING ÖVER MEDLEMSSTATER VARS
RÄTTSSYSTEM MEDGER ÖVERLÄMNANDE FÖR BROTT SOM
ÄR BELAGDA MED ETT LÄGRE STRAFF ÄN DEN
STRAFFTRÖSKEL SOM ANGES I ARTIKEL 2.1 I RAMBESLUTET
OM EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER, NÄR SÅDANA
BROTT ÄR ACCESSORISKA TILL DET ELLER DE
HUVUDBROTT SOM OMFATTAS AV DEN EUROPEISKA
ARRESTERINGSORDERN¹**

Tjeckien

Danmark

Tyskland

Frankrike

Lettland

Litauen

Ungern

Österrike

Slovenien

Slovakien

Finland

Sverige

¹ Förteckningen bygger på svaren från 20 medlemsstater på ett frågeformulär från kommissionen och återspeglar inte nödvändigtvis situationen i samtliga medlemsstater. Förteckningen ger en överblick över medlemsstater där det finns viss möjlighet att överlämna för accessoriska brott. Det bör noteras att denna möjlighet kan bero på olika omständigheter, till exempel dubbel straffbarhet, och på den verkställande rättsliga myndighetens bedömning från fall till fall.

BILAGA IX — VÄGLEDANDE FÖRLAGA TILL DEN RÄTTIGHETSINFORMATION SOM SKA LÄMNAS TILL PERSONER SOM FRIHETSBERÖVATS PÅ GRUNDVAL AV EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

**BILAGA II till direktiv 2012/13/EU om rätten till information vid straffrättsliga
förfaranden¹**

Vägledande förlaga till den rättighetsinformation som ska lämnas till personer som frihetsberövats på grundval av en europeisk arresteringsorder

Denna förlaga syftar endast till att hjälpa nationella myndigheter att sammanställa rättighetsinformation på nationell nivå. Denna förlaga är inte bindande för medlemsstaterna. När medlemsstaterna utarbetar sin rättighetsinformation får de anpassa förlagan till sina nationella regler och lägga till ytterligare användbar information.

A. INFORMATION OM DEN EUROPEISKA ARRESTERINGSORDERN

Du har rätt att få information om innehållet i den europeiska arresteringsorder som har lett till att du har frihetsberövats.

B. HJÄLP AV EN FÖRSVARARE

Du har rätt att tala i förtroende med en försvarare. Försvararen är oberoende i förhållande till polisen. Om du behöver hjälp med att kontakta en försvarare kan du vända dig till polisen, som är skyldig att hjälpa dig. I vissa fall kan rättshjälpen vara kostnadsfri. Fråga polisen för närmare upplysningar.

C. TOLKNING OCH ÖVERSÄTTNING

Om du inte talar eller förstår det språk som talas av polisen eller andra behöriga myndigheter har du rätt att få hjälp av en tolk gratis. Tolken kan hjälpa dig att tala med din försvarare och har tystnadsplikt. Du har rätt att få den europeiska arresteringsordern översatt till ett språk som du förstår. Under vissa omständigheter kan du få en muntlig översättning eller sammanfattning.

¹ EUT L 142, 1.6.2012, s. 1.

D. MÖJLIGHET TILL SAMTYCKE

Du har rätt att samtycka respektive inte samtycka till att bli överlämnad till den medlemsstat där du är eftersökt. Ditt samtycke skulle påskynda förfarandet. [Möjligt tillägg för vissa medlemsstater: Det kan vara svårt eller till och med omöjligt att i ett senare skede ändra detta beslut.] Vänd dig till myndigheterna eller din försvarare för närmare upplysningar.

E. RÄTTEN ATT HÖRAS

Om du inte samtycker till att bli överlämnad har du rätt att höras av en rättslig myndighet.